36

Gemeni în dar

Cecile Fox

COLECȚIA MARI ROMANE DE DRAGOSTE

ALCRIS

EDITURA ALCRIS

COLECȚIA MARI ROMANE DE DRAGOSTE

Nașă a doi nou-născuți orfani, Carolyn Baker s-a hotărât să-i crească. Așa că se duce la Casey's Corners, unde trăiește nașul copiilor..... Beau fiind șerif, tânăra femeie speră de asemenea că el o va ajuta să-l găsească pe Sam, fratele său dispărut, care era acuzat de asasinarea tatălui lor. Încă de la sosire, este oprită pentru exces de viteză de un polițist foarte seducător și ... incoruptibil, care insistă s-o conducă și care pare că nu vrea s-o mai lase cu niciun preț!

Preţ: 16 Lei

ISBN: 978-973-121-124-4

Titlu original (eng.): For The Children's Sake

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
FOX, CECILE
Gemeni în dar / Cecile Fox
Traducător: Cecilia Ionescu
Bucureşti: Alcris, 2009.
ISBN 978-973-121-124-4
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecţia „ MARI ROMANE DE DRAGOSTE "

CECILE FOX

A.M

Gemeni în dar

Traducerea și adaptarea în limba româna de:
CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Vă recomandăm din colecția

"Mari Romane de Dragoste":

24. INTALNIRE IN AMURG – *Cherry Moe*

25. DRAGOSTEA VIETII MELE – *Marie Louise Fischer*

26. LIBERI SA NE IUBIM – *Bethany Morse*

27. CUIBUL DE VIESPI – *Judy Gill*

28. POVESTEA LUI OSCAR – *Josephine Wallace*

29. CASA COPILARIEI – *Christine De Rivoyre*

30. O MOSTENIRE NEASTEPTATA – *Becca Slipper*

Capitolul 1

La volanul mașinii închiriate, Carolyn Baker părăsi Main Street pentru a porni pe Elm. Vârî mâna în poșetă și scoase plicul pe care era înscrisă adresa lui Beau Randolf.

Nu prezenta nicio dificultate să-i găsească locuința, în Kansas, Casey's Corners era exact ce se așteptase: un orășel foarte mic. Drumul care ducea acolo traversa câmpuri cu cereale cât vedeai cu ochii, presărate ici și colo cu ferme în fața cărora erau garate inevitabilele camionete cu patru roți motrice apreciate atât de mult de fermieri. Ah, limuzinele newyorkeze nu trebuie să ruleze deloc pe drumul cu două benzi care dădea în strada principală. Și de altfel, de ce "principală"? Nu părea câtuși de puțin să fie alta. Și apoi, îndată ce intrai pe ea, îi vedeai capătul.

Dumnezeule, ce loc uitat de lume!..... N-ar suporta vreodată ca finii săi să crească într-un orășel atât de mic, atât de neglijabil încât numele nici măcar nu-i apărea pe cele mai multe hărți.

Carolyn încetini și, cu capul aplecat în față, citi numerele caselor prin fața cărora trecea. Erau bine întreținute și înconjurate cu grădini plăcute. Un decor cu siguranță încântător, observă fără să vrea, dar prea strâmt pentru acești copii.

Ah, în sfârșit, numărul pe care-l căuta! Parcă, opri motorul, apoi rămase câteva clipe așezată cu brațele puse pe volan. Beau Randolf locuia într-o construcție cu un etaj, destul de plăcută, cu un peron adăpostit de o copertină din fier forjat. Florile de primăvară te orbeau din iarba moale, cu pete vii de culoare. Ziua se anunța superbă și soarele matinal scălda acest spectacol bucolic într-o plăcută lumină aurie.

Cel puțin așa apărea la prima vedere. Dar asta n-o va mulțumi.

Examină casa cu o privire critică și constată că spre deosebire de fațadele învecinate, aceasta ar fi avut nevoie să fie vopsită. Cât despre grădină, era cea mai puțin cochetă din cartier. Hotărât lucru, făcuse bine că părăsise New Yorkul pentru a veni să ancheteze situația nașului micuților. Era evident, nu era plin de bani. Acum că apreciase cadrul puțin strălucitor în care acest Beau Randolf înțelegea să-i crească pe gemeni, nu-și regreta călătoria.

Nu, ea nu-i va lăsa pe fiii lui Mary în această casă deteriorată, în mâinile acestui șerif necioplit. Meritau tot ce era mai bun și ea era în măsură să le dea. Ceea ce nu era cazul, cu siguranță, cu acest Randolf care câștiga câțiva bănuți.

Bun, de acord, era cu siguranță un tânăr cumsecade, altfel Bob și Mary nu l-ar fi făcut nașul gemenilor. Dar fuseseră atât de

amabili și de indulgenți încât putuseră să se înșele asupra calităților sale. Ea, Carolyn, nu va greși. Inima i se strânse, ca de fiecare dată când își amintea de Bob și de Mary. Îi era atât de greu să înțeleagă că nu-i va mai vedea niciodată! Din păcate, destinul crud voise ca, înainte cu trei săptămâni, ei să moară într-un accident de mașină.

Oftă cu tristețe. În timp de o lună, patru dintre ființele pe care le iubea cel mai mult pe lume dispăruseră subit: mai întâi tatăl său murise asasinat, apoi tânărul cuplu și apoi fratele său Sam, care parcă se volatilizase.

Carolyn nu înceta să se întrebe: Sam se ascundea, dar unde? Să-și evoce fratele care părea că dispăruse de pe suprafața pământului, părăsindu-și soția și copilul, îi era mereu atât de greu, încât își mușcă buza. De două luni, nu știa de ce speranță să se agațe. Până la urmă, va găsi oare urma lui Sam în timpul sejurului său la Casey's Corners? N-o credea deloc, dar chiar înainte de accident, Mary îi telefonase pentru a-i spune că avea impresia că-l văzuse în împrejurimi. Carolyn se îndoia: de la dispariția lui Sam, se afla mereu cineva care pretindea că-l văzuse ici sau colo.....

Simțindu-se cuprinsă de disperare, se grăbi să coboare din mașină. Nu era momentul să-și pună întrebări despre brusca plecare a lui Sam. Trebuia să-și concentreze toată energia asupra viitorului copiilor lui Mary. Mai târziu, când va obține încredințarea gemenilor, se va apleca asupra acestui mister.

Își aplecă ochii asupra jupei taiorului ecru și se strâmbă

contrariată, descoperind-o șifonată. Iată ce se numea o cumpărătură de un raport nepotrivit între calitate și preț! Și totuși, taiorul provenea dintr-un magazin de pe bulevardul al V-lea. Încercă în zadar să repare stricăciunile cu palma, apoi porni pe aleea mărginită de narcise galbene.

Urcă scările peronului când auzi țipete. În clipa în care bătu la ușa întredeschisă, urletele care proveneau din spatele casei deveniră și mai stridente. Bătu din nou, fără mare speranță de a fi auzită. După o clipă de ezitare, împinse ușa și intră într-un salon care semăna cu un câmp de bătaie. În mijlocul încăperii trona un țarc mare pentru bebeluși, plin cu jucării. Haine, împăturite sau făcute ghem, acopereau cea mai mare parte a mobilelor.

În mijlocul acestei încăperi ticsite cu obiecte în dezordine, Carolyn tuși pentru a atrage atenția stăpânului locurilor. Apoi așteptă. Niciun semn de viață.

– Uuu! Este cineva?

Strigătele bebelușilor se apropiară și un bărbat apăru brusc în ușa salonului. Foarte înalt și bine făcut, părea înzestrat cu umeri aproape la fel de lați ca pervazul. Trăsăturile armonioase degajau o energie solidă. Totuși, uriașul părea epuizat: părul în dezordine și cearcănele negre îi trădau oboseala și enervarea. Cu câte un bebeluș care urla lipit de fiecare șold, exclamă pe un ton care-i trăda ușurarea:

– Iată-vă, în sfârșit! Mulțumesc, Doamne.... Vreți să mă urmați?

Și fără să aștepte răspuns, plecă.

Carolyn clipi din pleoape. Acest bărbat acționa ca și când îi aștepta venirea. Ori, doar cele două surori ale sale erau la curent cu demersul ei. Îl urmă, descumpănită, și intră într-o bucătărie mare în care domnea o dezordine incredibilă. Farfuriile murdare se îngrămădeau într-un echilibru precar în chiuvetă și diferitele suprafețe plane dispăruseră sub o grămadă de biberoane, scutece și jucării.

– În timp ce îi veți da de mâncare acestuia, eu îl voi schimba pe celălalt.

Tânăra femeie se pregătea să protesteze când bărbatul îi puse în brațe unul dintre bebeluși, copie identică a fratelui său. Copilul începu iar să plângă și ea nu avu curajul să strige mai tare decât el, pentru a se face auzită.

– Puneți-l pe unul dintre scaunele înalte, domnișoară. Micul lor dejun este în cuptorul cu microunde.

Scoase un scutec din geanta enormă pusă pe masa din bucătărie, apoi ridică spre tânăra femeie o față zâmbitoare.

– Sunt încântat că agenția v-a trimis atât de curând. Nu credeam că veți sosi înainte de sfârșitul dimineții.

Cu aceste cuvinte, se îndreptă spre ușă.

– Doar o clipă.

Cuprinsă de panică, tânăra femeie fu pe punctul să-l strige, dar se răzgândi văzând că bebelușul încă urla. Căută pe trăsăturile sale o asemănare cu tatăl sau cu mama lui. Pentru moment, foarte roșu, cu pleoapele strânse și gura larg deschisă, semăna mai curând cu un locuitor de pe o altă planetă. Carolyn

nu știa nici măcar dacă era Brent sau Trent cel pe care-l ținea în brațe.

– Sst.... Haide, ajunge. Acum, trebuie să te liniștești.

Cu o mână, își frecă tâmpla. Nu era momentul să cedeze migrenei....

Nu-i văzuse pe bebeluși decât o singură dată, când Mary și Bob îi aduseseră la New York, șase luni mai înainte. Atunci aveau patru luni, miroseau plăcut a talc și zâmbeau tot timpul. Cel care se agita acum în brațele sale nu avea decât o legătură îndepărtată cu această amintire.

Carolyn se grăbi să instaleze copilul pe unul din scaunele înalte. Apoi, se repezi spre cuptorul cu microunde, îl programă și așteptă un lung minut. În acest timp, bebelușul striga gata să-și piardă răsuflarea și ea se întrebă cum o ființă atât de mică reușea să scoată sunete atât de pătrunzătoare.

Când dispozitivul electronic sună, scoase un oftat de ușurare și scoase o farfurie cu imaginea lui Mickey.

– Liniștește-te, liniștește-te! Vine.....

Puse un scaun în fața scaunului înalt și examină uluită mâncarea. Se compunea din trei grămăjoare: una albă, una galbenă și una portocalie, toate trei de o consistență semigelatinoasă. În ciuda aspectului puțin ispititor al mâncării, copilul încetă imediat să plângă, pentru a aplauda cu mânuțele durdulii.

Tânăra femeie îi întinse o linguriță din grămăjoara albă, pe care el o înghiți cu hohote mici de bucurie. Uluită, o luă de la capăt, cu tot atâta succes. Continuă să-l hrănească, în mod reflex,

în timp ce se gândea la proprietarul locurilor.

Așadar, acest bărbat cu musculatură impresionantă, care o luase drept bona trimisă de agenție, era Beau Randolf. Îl vedea pentru prima dată, dar știa destul de mult despre intrigile sale pentru a-l detesta. Nu avusese nici măcar decența de a o anunța la timp despre funeraliile lui Bob și Mary! Și acum, îndrăznea să revendice încredințarea copiilor lor!

Totuși, părea depășit de amploarea sarcinii sale. În asemenea măsură, încât să facă apel la agenție. După toate aparențele, spera că venirea unei guvernante să-l scoată din încurcătură.

Judecând după strigătele bebelușului, care ajungeau până la ea din altă încăpere, era încă departe de a se descurca. Carolyn zâmbi mulțumită. Evident, venise timpul să intervină!

Încă zâmbind, își îndreptă atenția asupra bebelușului așezat în fața ei, și-i întinse ultima linguriță din grămăjoara portocalie. Copilul mâncase cu mare poftă și era foarte mândră că-și dusese la bun sfârșit sarcina care, puțin mai devreme, i se păruse foarte delicată.

De-a lungul drumului de la New York, mai întâi în avion, apoi în mașină, nu încetase să se întrebe despre capacitățile sale de a crește doi gemeni de zece luni de-abia. De acum, era liniștită. Așar, legendarul instinct matern exista!

– Iată.... Te simți mai bine, nu-i așa, iepuraș?

Nu termină de rostit aceste cuvinte, că se încruntă. Copilul avea un aer ciudat și niște chiorăituri se auzeau din micul stomac.

– Ce se întâmplă, bebeluș? murmură Carolyn, îngrijorată.

Ți-am dat să mănânci prea repede?

Neliniștită, se aplecă asupra lui pentru a-i șterge gura, când auzi un fel de mormăit. Neobișnuită cu o situație de acest gen, reacționă prea lent.

Puțin mai târziu, când Beau intra în bucătărie, o găsi pe tânăra femeie în picioare, în fața chiuvetei, cu un burete în mână, tocmai ștergându-și reverele taiorului. Licărirea de amuzament pe care Carolyn i-o citi în privire, o exasperă.

– Oh.... spuse Beau grăbit, cu un zâmbet pocăit, am uitat să vă spun că Brent nu suportă caisele. Farfuria fără marmeladă era pentru el.......

– Mulțumesc pentru avertisment! replică tăios Carolyn.

– Țintește bine când regurgitează.... observă bărbatul, în timp ce ea trecea buretele ud peste rotunjimea pieptului.

– Regurgitat? A fost mai degrabă un gheizer! N-am văzut niciodată așa ceva.

Fu pe punctul să-l întrebe dacă era normal ca un copil să vomite astfel, dar n-o făcu. În niciun caz nu trebuia să-și dezvăluie ignoranța în materie de puericultură.

– Cum reușiți să-l deosebiți pe unul de celălalt? întrebă, grăbită să schimbe subiectul.

– După culoarea șosetelor. Brent poartă șosete albastre, Trent albe.

– Fie. Și când sunt gri....?

– Bună întrebare! Au niște semne din naștere, diferite.

Beau îl instală pe Trent pe celălalt scaun înalt, apoi se

îndreptă spre cuptorul cu microunde.

– Luați loc și să discutăm împreună despre îndatoririle dumneavoastră, în timp ce-l hrănesc pe drăcușorul ăsta.

Carolyn nu ezită decât o clipă înainte de a se supune.

– Nu știu ce v-au spus exact oamenii de la agenția dumneavoastră, așa că vă voi expune situația. Acești copii adorabili sunt fiii celui mai bun prieten al meu.

Ochii cenușii se întunecară brusc.

– Soția sa și cu el au murit într-un accident de mașină, acum aproximativ trei săptămâni. Am cerut să devin tutorele lor legal și cred că va trebui să obțin curând câștig de cauză.

– Să crești singur doi copii mici, mi se pare a fi o sarcină foarte grea.... observă Carolyn.

– Pentru acest motiv m-am adresat agenției. Am nevoie de cineva care să se ocupe în același timp de casă și de copii, în timp ce lucrez.

Cu maxilarele strânse, clătină din cap cu fermitate.

– Asta reprezintă într-adevăr o sarcină grea, reluă, dar mă simt pregătit să mi-o asum. Nu se pune problema ca acești micuți să fie luați în grijă de serviciile sociale. Sau, mai rău, să fie încredințați acelei pacoste!

– O..... pacoste?

– Nașa lor. O femeie rea. Știți, ca acelea din basme, care i-a dat un măr otrăvit Buclei de aur.

Se grăbi să-și îndrepte atenția asupra lui Trent care, deloc potolit după două lingurițe din amestecul alb, striga în gura

mare, cu indignare.

– Nu era o nașă rea, ci o mamă vitregă rea! îl corectă tânăra femeie cu buzele strânse.

Nașa! Pf..... Nu cunoștea nici măcar clasicii!

– Iertați-mă, n-am auzit nimic...

Încruntat, îi luă lui Brent farfuria în care acesta lovea energic cu lingurița.

– În basmul în chestiune, nu era vorba de nașă, ci de mama vitregă, repetă Carolyn. Și nu era vorba de Bucla de Aur, ci de Albă ca Zăpada!

– N-are importanță, replică Beau, ridicând din umeri. Agenția v-a precizat că ar trebui să locuiți aici?

– Nu mi s-au dat multe detalii despre acest post. În schimb, mi s-a spus că..... este destul de urgent.

Când rostea aceste cuvinte, Carolyn își dădu seama că destinul era într-adevăr în favoarea sa. În calitate de naș și nașă, Beau și cu ea revendicau amândoi încredințarea gemenilor. Dacă petrecea o săptămână sau două sub acoperișul lui Beau Randolf, va avea tot timpul să-l observe și să adune probe despre incapacitatea sa de a crește acei copii. Și nu va ezita să furnizeze aceste probe judecătorului, la momentul potrivit.

Desigur, nu era foarte cinstit, dar la urma urmei, nu premeditase nimic și ar fi totuși păcat să nu profite de ocazie. Și apoi, nu se considera oare împuternicită cu o misiune față de copiii lui Mary, care-i fusese cea mai bună prietenă? Orice șiretlic va fi bun pentru a-și duce la bun sfârșit războiul.

– Urgent? Este minimum care se poate spune! aprobă Beau.

Îi întinse ultima linguriță de mâncare lui Brent și-i șterse gura.

– Nu sunt aici decât de zece zile și, după cum puteți constata din starea casei, nu stăpânesc foarte bine situația!

– Copiii nu sunt la dumneavoastră decât de zece zile? întrebă tânăra femeie, mirată. Am crezut că am înțeles că decesul părinților lor a fost în urmă cu trei săptămâni.

Cunoștea desigur răspunsul, dar trebuia să se comporte ca o adevărată străină, pentru a nu-i trezi suspiciuni.

– Chiar după accident, Iris, mama lui Bob, i-a luat pe copii la ea. Este o femeie extraordinară. În plus, Brent și Trent n-o mai au decât pe ea ca familie, părinții lui Mary fiind decedați. Ne-am gândit că era cea mai logică soluție. Din nefericire, Iris a fost victima unui ușor atac de apoplexie, care i-a redus puterile fizice și a observat că, la vârsta ei, să crească acești doi copii nu-i atât de ușor. Așa că i-am adus imediat la mine. Iată, cunoașteți toată povestea.

Carolyn dădu din cap. Își aminti că se îngrijorase de soarta gemenilor îndată ce aflase de accident. Apoi i se spusese că bunica lor se va ocupa de ei. Ce ușurare: Brent și Trent vor crește într-o atmosferă de familie, se gândise imediat. Dar, mai târziu, Iris renunțase și ea se întrebase: de ce i-ar reveni încredințarea copiilor lui Beau, mai degrabă decât ei? De acord, nu era decât o străină. Dar la fel era și el! Din câte știa, el nu se putea mândri cu nicio legătură de rudenie cu acești bieți micuți.

– Cine s-a ocupat de ei în aceste zile, în timp ce munceați? îl

întrebă.

– Am înțeles repede că-mi va fi imposibil să fac două treburi odată și am cerut un concediu special, rugând cerul ca agenția pe care am contactat-o până la urmă, să-mi trimită pe cineva în cel mai scurt timp. Pentru că rugămintea mi s-a îndeplinit, nu-mi rămâne decât..... să mă îmbrac înainte de a mă duce la postul de poliție.

Uimită, Carolyn remarcă atunci că era cu bustul gol. Până atunci, cursul accelerat al evenimentelor o împiedicase să dea atenție acestui detaliu.

Oare cum era posibil să nu fi văzut imediat acea piele goală, bronzată, sub care jucau mușchii puternici? Probabil fusese distrată! La drept vorbind, totul se desfășurase într-un mod neașteptat de la sosirea sa în această casă, încât avea impresia că nu știa unde îi era capul.

Asta n-o împiedică să-l vadă pe Brent întinzând brusc mâna spre un cuțit lăsat imprudent la îndemână. Îndepărtă în grabă lama tăioasă și plasă acest incident în capul listei de dovezi ale incompetenței lui Beau Randolf de prezentat judecătorului.

Ridică ochii spre el și observă că zâmbea, cu un zâmbet pe care-l considera fără îndoială devastator, dar care nu avu niciun efect asupra ei. Nu era deloc dispusă să se lase fermecată de acest bărbat!

– Pare o prostie, dar responsabilul agenției nu mi-a dat numele dumneavoastră și, având în vedere harababura care a fost aici de când ați sosit, am uitat să vă întreb.....

– Mă numesc Car.... Carol Cook.

Nu era o minciună decât pe jumătate.... Nu era mare diferență între Carol și Carolyn. Cum nu era nici între Baker, măcelarul și Cook, bucătarul.

– Ei bine, îți urez bun venit, Carol! Acum, nu-mi mai rămâne decât să mă îmbrac și să-mi iau tălpășița.

– Așteptați! exclamă tânăra femeie în clipa în care ieșea pe ușa bucătăriei. Hm.... n-ați vrea mai întâi să-mi arătați casa și unde se află lucrurile de care voi avea nevoie?

– Lucrurile copiilor sunt "a priori" în camera lor. Vei ocupa încăperea vecină, cea în care vei vedea un pat de o persoană. În rest, este o asemenea dezordine peste tot, încât nu vei câștiga mare lucru dacă aș încerca să-ți explic ceva. În niciun caz să nu te jenezi să reorganizezi casa după cum găsești de cuviință. Acum, dacă vrei, dă-mi cheile de la mașină, îți voi aduce bagajele.

– Valiza este pe scaunul din spate și n-am încuiat portierele.

Câteva minute mai târziu, el reapăru.

– S-a făcut. Mă voi întoarce pe la ora șaptesprezece.

Cu zâmbetul pe buze, ridică ochii spre tavan.

– Ce plăcere va fi să mă întorc într-o casă bine aranjată, să simt mirosul plăcut de mâncare plutind în aer.... Pe diseară, inimioară!

Tânăra femeie rămase cu gura căscată. Beau plecase deja când își recăpătă graiul. "Inimioară!" Nu-i lipsea tupeul.

Enervată, se ridică și privi în jur. "Dezordine" era un cuvânt fără valoare pentru a descrie realitatea. Ca un adevărat macho

care se respecta, Beau Randolf aștepta de la o femeie să facă ordine și să se înjuge la mașina de gătit. Și cu siguranță, să geamă de plăcere în brațele sale! Oare nu-i dezvăluise Mary înclinația lui pentru femeile sănătoase și frumoase, cu creierul atrofiat?

Dar ea nu era una dintre acestea, pe cuvântul Carolynei Baker! Și va fi un adversar puternic.

Își aminti brusc de scrisoarea de la tribunal, primită în ajun: parchetul o informa despre cererea de încredințare a copiilor, exprimată de Beau Randolf....

Rezemată cu spatele de scaun, îi privi pe rând pe Brent și pe Trent care, sătui, gângureau veseli. Pe viitor, doar ei contau. Trebuia să se facă luntre și punte pentru a deveni tutorele lor legal, deoarece de asta depindea fericirea lor.

În timp ce savura spectacolul mutrișoarelor lor adorabile, cu ochi mari, albaștri, văzu brusc buzele în formă de inimioară crispându-se și un fior de teamă o străbătu. Dumnezeule..... vor plânge și nu va ști niciodată să-i liniștească!

Într-adevăr, o clipă mai târziu, în casă se auzeau urlete stridente și Carolyn, îngrozită, își astupă urechile cu mâinile.

Capitolul 2

Beau apăsă pe accelerator și coborî Main Street fluierând. De la sosirea gemenilor, aproape nu părăsise casa, așa că savura aerul răcoros al acestei dimineți de primăvară.

Ce noroc că agenția îi găsise atât de repede pe cineva care să-i convină, când nu telefonase decât alaltăieri! La început, se gândise că doar un baby-sitter, câteva ore pe zi, va fi suficient. Dar, după două săptămâni petrecute asistând la o defilare de tinere fete fără experiență care se luptaseră în zadar cu cei doi copii, se resemnase să angajeze o bonă la domiciliu, conștient că n-avea de ales: starea tristă a casei demonstra absența unei prezențe feminine. Din fericire, datorită perlei rare trimisă de agenție, totul nu va mai fi curând decât o amintire urâtă. Cu ajutorul Carolei și cu cel al lui Dumnezeu, va reuși să-i crească pe gemeni, pe cuvântul lui Beau Randolf! Îi datora asta lui Bob, prietenul, fratele său. Făcând din el nașul copiilor, Bob îi

dovedise stima și încrederea sa. Va fi la înălțime.

Ca de fiecare dată când evoca amintirea prietenului dispărut, simți un nod în gât. Doi ani mai înainte, îi convinsese pe Bob și pe Mary să părăsească New Yorkul pentru a se întoarce să se stabilească la Casey's Corners, de unde era originar Bob. Beau îi vizita deseori și, pentru el, celibatar fără copii, erau familia sa.

Destinul voise să devină capul acestei familii, care acum se reducea la cei doi orfani. Dar îi va crește cu tot atâta dragoste și atenție cum ar fi făcut-o Bob și Mary.

Domnișoara Cook îl va seconda cu eficacitate: blândețea înnăscută și organizarea feminină vor face minuni. Da, Carol îl va ajuta în educarea copiilor și el va putea în sfârșit să respire puțin.

Această perspectivă îl aduse într-o dispoziție excelentă și scoase un oftat de ușurare parcând în fața postului de poliție: își va relua în sfârșit îndatoririle de șerif! Desigur, nu erau cu nimic comparabile cu cele, atât de grele, ale colegilor săi din marile orașe, dar era foarte mândru de poziția sa și în același timp de micul său oraș natal. Nu simțise niciodată dorința de a pleca din orășelul plăcut pentru a descoperi noi orizonturi. Casey's Corners era micul său colț de paradis.

– Salut, bătrâne! exclamă intrând în post.

Waylon Walker, șerif adjunct, își luă repede picioarele de pe biroul lui Beau. Se ridică și-i întinse cordial mâna.

– Salut, Beau. Nu credeam că te voi vedea pe aici înainte de ziua de mâine.

– Agenția pe care mi-a recomandat-o soția ta a fost extrem de

eficace! Bona a sosit exact acum o oră.

Cu brațele încrucișate, Waylon îl măsură zâmbind.

– Văd genul! Bine trecută de cincizeci de ani, cu părul cărunt strâns în coc și niște șolduri late cât tot Kansasul..... Cu alte cuvinte, o adevărată bombă sexuală! trase concluzia cu o grimasă elocventă.

Amuzat, Beau scutură din cap.

– Într-adevăr, mă așteptam la acest gen de doamnă. Dar, de fapt, descrierea adecvată ar fi mai degrabă: treizeci de ani, părul lung șaten-cenușiu și niște șolduri pe care le-aș vedea bine mulate în blugi.....

– Presupun că glumești?

– Câtuși de puțin.

– Este nedrept! Anul trecut, când Regina s-a internat câteva zile, a făcut apel la aceeași agenție. Dacă ai fi văzut ce specimen ne-a trimis! Un adevărat remediu împotriva dragostei.....! O înfățișare de fotbalist, mustață.... Este foarte simplu: doamna m-a făcut să-mi doresc să mă călugăresc.

Beau și Waylon izbucniră în râs. Apoi, după ce veselia li se potoli, Beau admise că nu și-ar fi imaginat vreodată că o ființă atât de încântătoare, cum era Carol Cook, va bate într-o zi la ușa sa. De acord, părea mai degrabă rece și puțin cu ifose. Dar nu putea avea totul.....

– Este celibatară, sau căsătorită? întrebă Waylon, cu o licărire poznașă în adâncul ochilor.

– Celibatară, presupun, pentru că va locui sub acoperișul

meu. Dar n-are rost să divagăm! Raporturile noastre vor rămâne strict profesionale.

Într-adevăr, situația era deja destul de complicată și așa, fără să se mai încurce cu o iubită. Îi trebuia o guvernantă, nu o dulcinee. De altfel, în măsura în care nu se gândea să investească într-o aventură amoroasă, era de preferat să nu se arate întreprinzător: s-ar putea ca ea să se formalizeze și să-și facă valizele. Ori nu înțelegea să piardă un ajutor prețios.

În timpul procesului, efectiv, judecătorul va ține cont de eforturile sale pentru a-i crește corect pe copii. Și dacă-l va considera capabil, îi va încredința tutela, respingând astfel cererea periculoasei nașe din New York.

La gândul că aceasta din urmă ar putea obține un câștig de cauză la tribunal, se înfioră. Doar el le putea garanta un viitor frumos acestor micuți! Nu o femeie care nu va avea niciodată timp să se ocupe de ei și-i va trimite la internat!

Temerile îi erau atât de mari, încât simți nevoia să se destăinuiască lui Waylon.

– Înțelege, trăiesc cu groaza ca nașa lor să nu mi-i ia pe gemeni. Este în joc fericirea lor. Și a mea.....

Waylon se încruntă.

– Ce are atât de îngrozitor această nașă? Ai descris-o în mod invariabil în termeni puțin măgulitori.

Beau înconjură biroul și se trânti în fotoliul său.

– Pentru a nu-ți ascunde nimic, n-am întâlnit-o niciodată, dar Bob și Mary vorbeau deseori despre ea. Spre marele meu regret,

trebuie să recunosc că o iubeau foarte mult. Dar mi-am format propria părere.

– Plecând de la ce elemente?

– Originile sale, de exemplu. Familie foarte bogată, prea adâncită în muncă.... Conduce un întreg departament din întreprinderea tatălui Baker. Femeie de caracter și probabil prea autoritară. Totul este foarte.... "prea".

Waylon zâmbi.

– Și atunci, unde este răul? Eu, nici nu îndrăznesc să visez la o femeie ca asta! Ah! bucuria de a fi un bărbat întreținut de o doamnă frumoasă, cu portofelul bine garnisit.....

– Ești incorigibil, bătrâne! replică Beau râzând. Idealul meu feminin este mult mai simplu. Nu aștept o domnișoară putred de bogată. Și apoi, din spusele lui Mary, Carolyn Baker este mult prea serioasă. Își consacră timpul și energia pentru a merge totul bine la locul de muncă, fără să-și acorde răgaz de a ieși și a se distra. Am dedus din asta că are un lingou de aur în locul inimii și consider că nu este o calitate. Dacă mă hotărăsc într-o zi să mă căsătoresc, voi alege pe cineva care va avea aceleași valori ca mine, și va aparține aceleiași clase sociale.

Beau se aplecă în față și puse palmele pe birou.

– Nu vreau să-i crească ea pe acești copii, spuse dând o lovitură puternică. Pentru ea, o bună educație trece fără îndoială printr-o școală care să te înghită. Îi va duce pe gemeni la internat și nu-i va vedea decât în timpul vacanțelor.

Waylon se strâmbă.

– Da. Cu siguranță, nu asta ar fi vrut Bob pentru băieții săi.

– Îți împărtășesc părerea. Și de aceea mă voi bate pentru a-i păstra.

Un zâmbet larg îi lumină brusc fața.

– Dar acum, că mă va seconda Carol, sunt aproape sigur că judecătorul mă va declara tată adoptiv!

Marcă această afirmație printr-un gest din cap, apoi deschise mapa pentru clasat documente.

– Să vedem ce s-a întâmplat interesant de la plecarea mea?

– Ca și când n-ai ști, Beau! Telefonai dimineața și seara.....

– O clipă! strigă Carolyn.

Se bătuse la ușă. Nu putea fi Beau, pentru că el avea cheie. Dumnezeule..... numai să nu fie cineva care o cunoștea.....

Ezită. Trebuia totuși să se ducă! Inspiră profund pentru a-și face curaj, îi luă pe gemeni în brațe și deschise.

Pe peron îi zâmbea o femeie între cincizeci și șaizeci de ani.

– Bună ziua, domnișoară. M-a trimis agenția Harrison. Ați cerut o bonă....?

Carolyn scutură din cap și Trent profită pentru a pune mâna pe o șuviță de păr care tocmai îi zburase prin față. Cât despre

Brent, își înnodase micile degete în jurul unui cercel. O clipă, Carolyn se simți tentată să se debaraseze de cele două poveri și să angajeze bona! Apoi își aminti că bona era ea. Și că, dacă ceda tentației, stratagema sa va fi descoperită și Beau va obține tutela copiilor. Așa că se înarmă cu curaj și răspunse:

– Îmi pare rău, dar ați sosit prea târziu. Domnul Randolf a găsit deja pe cineva.

– Oh, ce păcat.... Am o slăbiciune pentru băieței și aceștia doi sunt atât de drăguți.....

– Sunt într-adevăr adorabili, încuviință Carolyn în timp ce se întreba cât timp va rezista părul său de care trăgea Trent.

Brent avusese bunăvoință să dea drumul cercelului. Dar o durea atât de tare, încât îi închise ușa în nas bonei, după o vagă formulă de scuză. Repede în baie pentru a-și aplica o compresă peste ce rămăsese din lobul său.....

Desfăcu mâna durdulie a lui Trent și-și recuperă cu un oftat de ușurare șuvița de păr, apoi puse copiii jos. Imediat, aceștia începură să plângă.

– Gata..... liniștiți-vă, iubiților.

Apelul său la calm rămase fără efect și tânăra femeie își trecu obosită mâna peste frunte: trebuia să găsească un mijloc de a respira puțin.

Atunci, își aminti de țarcul instalat în salon. Străbătu parterul în fugă, cu copiii legănându-se în brațe, apoi îi așeză acolo. Iată. Acum, esențialul era să vegheze să aibă destule jucării pentru a fi ocupați un timp. Până la ora prânzului, cel puțin, ceea ce-i va

permite să redea casei un aspect decent. Zâmbi liniștită. De ce să se neliniștească dinainte? În realitate, va fi simplu ca bună ziua!

În primul rând, trebuia să-și schimbe hainele. Un costum din in nu era ținuta cea mai potrivită pentru a se ocupa de acești doi copii fermecători. De altfel, nu că ar avea lucruri adaptate împrejurărilor în bagaje. Venind la Casey's Corners, nu se gândise că se va afla pe un câmp de luptă!

Totuși, un adevărat război se pregătea să-i declare lui Beau Randolf. Nu se va lăsa păcălită de primirea fermecătoare și de zâmbetele sale. Acest bărbat era nemilos. Nici măcar nu considerase util s-o prevină că mama lui Bob nu se simțea în putere să-și crească nepoții și ceruse tutela. Procesul se va desfășura în câteva săptămâni, dar peste puțin el va primi o corespondență care-l va anunța că și ea își depusese candidatura. Fără nicio îndoială, judecătorul va delibera în favoarea sa și va pleca înapoi la New York cu copiii. Dar până atunci, acești îngerași erau la Casey's Corners, iar ea trecea drept bona lor. Ori, o bonă nu trebuia să-și scape protejații din ochi. În acest caz, oare cum să facă să urce în camera sa să se schimbe fără să piardă din vedere copiii? Doar o campioană la alergări ar reuși.....

Dar fusese campioană, la universitate! Această amintire o electriză și inspiră profund înainte de a se avânta pe scară; urcând câte patru trepte, se năpusti în cameră, scoase în grabă din valiză niște pantaloni din pânză neagră și o bluză, apoi veni să se îmbrace în salon. Totul într-un minut. Bine. Și acum? Deocamdată, bebelușii se distrau liniștiți, indiferenți la prezența

sa. Oare putea profita pentru a aranja bucătăria și salonul? Da, cu condiția să stea în permanență cu ochii pe ei. Ce infern! Îndată ce-i va duce la New York, va angaja.... o bonă.

Liniștită la acest gând, luă o mătură, accesoriu necuviincios pentru ea, și atacă pardoseala, gândindu-se că Beau Randolf exagera: curățenia nu intra în atribuțiile unei bone. Dragul bărbat, își imagina că avea dreptul, pentru un preț dinainte stabilit, la o bonă bună la toate.

Mătura cu ardoare de mai multe minute, când un zâmbet îi lumină fața cu o expresie posomorâtă până atunci: dacă ar vedea-o surorile sale făcând pe menajera, s-ar strâmba de râs. Într-adevăr, de la moartea tatălui și dispariția fratelui lor, ea conducea întreprinderea și ținea ședințele consiliilor de administrație. Dăduse dovezi ample în domeniul afacerilor. Dar în rolul de zână a căminului, nu era decât o amatoare fără talent și Bonnie, ca și Colleen nu se abținuseră să facă remarca.

Se simțea totuși gata de orice sacrificiu pentru a avea privilegiul de a-i crește pe acești copii. Mary și cu ea se cunoscuseră la școala primară și Carolyn își considerase întotdeauna prietena ca pe una dintre surori. Știa ce viitor ar fi ales aceasta pentru băieții săi și cu siguranță nu era cel pe care li-l rezervase Beau Randolf!

Dimineața trecu mult prea repede după gustul său. Spălă vasele, aranjă jucăriile împrăștiate, împături rufele, totul schimbându-i pe gemeni în mod regulat. Orele trecură, fără să aibă impresia că a avansat foarte mult.

La ora patru după-amiază, se simțea la capătul puterilor. Finii săi tocmai adormiseră în sfârșit și o liniște de vis domnea asupra casei. Buimacă de oboseală, se instală la masa din bucătărie, în fața unei cești de ceai. De când sosise, nu avusese niciun minut pentru ea.

Atunci, își aminti: încă nu-și sunase surorile pentru a le ține la curent cu evenimentele! Renunță oftând la ceai și formă numărul lui Bonnie pe telefonul mobil. Dar își aminti că aceasta era în Europa: își imaginase că îl va întâlni pe Sam la Paris sau la Londra. Carolyn se îndoia, dar la urma urmei, nimic nu dovedea că nu părăsise Statele Unite.

Bun. Rămânea Colleen. Ea nu hoinărea prin Europa.

Într-adevăr, aceasta răspunse la prima sonerie și Carolyn îi povesti ziua sa. Și când tăcu, auzi un imens hohot de râs.

– Încetează, Colleen! Nu este deloc nostim.

– Oh, este foarte comic! Carolyn Baker, transformată în doică.... Nu-mi cred urechilor!

– Râzi de mine cât vei vrea, dar pentru acești copii, orice este mai convenabil decât Beau Randolf! Chiar și eu! Dacă ai fi văzut starea acestei case când am sosit....

– Și ce? Te iei drept Cenușăreasa? Dar pe ea o ajutau păsările și șoarecii.... Ascultă, draga mea, n-aș vrea să te supăr, dar mi-e

teamă că o vei da în bară. Tipului acesta nu-i va trebui mult pentru a ghici că n-ai nimic dintr-o femeie căreia îi place să se ocupe de casă și că ești incapabilă să veghezi asupra a doi copii agitați. Cum naiba crezi că vei proceda pentru a-l convinge de contrariu? Oare ce vei face, de exemplu, când va trebui să gătești?

– Masa! exclamă Carolyn, brusc speriată. Dumnezeule, trebuie să te las, Colleen. Beau se întoarce într-o oră și se așteaptă să găsească cina gata.

După un rapid la revedere, tânăra femeie inspectă interiorul frigiderului și oftă, consternată. Mai întâi, nu știa să prăjească un ou și apoi, nu vedea în compartimentele pentru mâncare decât hrană pentru bebeluși. Se simți redusă la ultimul grad de descurajare. Oare Beau își imaginase că va face cumpărături? La naiba, dacă nu găsea o soluție în viitoarele zece minute, migrena va veni de hac hotărârii sale.

Beau intră în salonul perfect aranjat și, cu un zâmbet politicos pe buze, adulmecă aerul. Un delicios miros de friptură plutea în casă. Zâmbi mai larg. Angajase o perlă!

– Cucu, Carol! Unde ești?

– În bucătărie.

Beau se opri în ușa bucătăriei și contemplă uimit spectacolul care i se oferea ochilor. Masa pusă nu-l aștepta decât pe el. Îmbrăcați în salopete foarte curate, gemenii gângureau, instalați pe scaunele lor înalte. Îndată ce-l văzură, se întoarseră spre el și agitară brațele scoțând mici strigăte de bucurie. Oftă, ușurat: Dumnezeule! cât de mult îi iubea pe acești copii! În câteva zile ocupaseră un asemenea loc în inima sa, încât era aproape înspăimântător.

În picioare, în fața aragazului, cu obrajii înroșiți de căldură, Carolyn purta o bluză de culoare grej și niște pantaloni roșii. Aceste tonuri foarte feminine îi stăteau bine, se gândi exact înainte de a se apleca spre bebeluși.

– Ei bine, ce fac comorile mele? Au petrecut o zi plăcută cu Carol?

În loc de răspuns, aceștia băteau energic cu pumnii în platoul scaunelor înalte, ceea ce-l făcu să râdă.

– Păreți în plină formă, copilași!

Apoi, se adresă Carolynei.

– Pot să te ajut?

– Nu, totul este gata. Putem trece la masă.

Umplu o sosieră cu suc de carne și puse o friptură tăiată în felii subțiri, garnisită cu legume, în fața lui Beau, care făcu ochii mari de uimire. Apoi se așeză în fața lui.

– Nu-mi revin! exclamă bărbatul. Credeam că-ți vor trebui cel puțin două zile pentru a avea situația sub control.... Mărturisesc că mă uimești.

– Să nu subestimezi niciodată capacitățile unei femei! răspunse Carolyn, zâmbind cu un aer malițios.

Stupefiată, îl văzu atunci umplând farfuriile gemenilor cu cartofi soté și fasole verde.

– Dar.... au propria lor cină! protestă Carolyn.

– Seara, m-am obișnuit să le dau să mănânce ca mine. Acum sunt mari și acele piureuri din borcane probabil nu sunt foarte hrănitoare.

Dădu din cap cu un aer aprobator la vederea copiilor care zdrobeau cartofii cu degetele.

– Încă nu se țin foarte bine la masă obrăznicăturile acestea, constată cu un aer vesel.

Acum, gemenii aruncau fasolea verde peste margine. Beau râdea în hohote, dar râsul îi încremeni când văzu că tânăra femeie nu-i împărtășea veselia.

– Hm.... te voi ajuta să cureți mai târziu.

– Nu se pune problema. Face parte din îndatoririle mele.

– Poate, dar știu din experiență că o singură persoană nu se descurcă să țină casa și să se ocupe de cei doi copii. Dacă nu lucrăm în echipă, ne îndreptăm spre o catastrofă!

Carolyn luă loc în fața lui, apoi spuse, după ce ezită:

– Exact! Nu crezi că să crești singur acești copii s-ar putea dovedi foarte dificil?

Beau lăsă capul într-o parte, cu un aer gânditor.

– Ba da, încuviință, sunt conștient de asta. Tocmai de aceea te-am angajat. Acum, ar trebui să mă descurc.

– Este posibil să te descurci pe plan organizatoric. Dar ești sigur că le poți oferi tot ce vor avea nevoie?

Beau oftă. Era grăbit să schimbe subiectul. Într-adevăr, nu era sigur de nimic.

– Tot ce știu, este că, aparent, sunt cel mai în măsură să-i cresc sănătoși și fericiți. În lux, nu cred.

– Și.... femeia aceea despre care vorbeai de dimineață, ea ar putea?

Beau scutură râzând din cap.

– Femeia aceea este nașa micuților. Trăiește la New York și sunt pe deplin convins că nu va fi o mamă bună.

– De ce?

– Provine dintr-un mediu foarte îndestulat și, din spusele lui Bob și ale lui Mary, a fost ea însăși crescută de bone și guvernante. În aceste condiții, cum i-ar putea înconjura pe acești micuți cu toată atenția, cu toată dragostea pe care o merită?

Beau scutură din nou din cap, cu un aer grav.

– Cu siguranță este o copilă răsfățată, egoistă și superficială. N-a găsit nici măcar timp să asiste la botezul copiilor, îți imaginezi? Nu se pune problema să-i las pe sărmanii puști în mâinile sale!

Cu buzele strânse Carolyn se servi din friptură și din legume. De acord, nu venise la botez. Dar era vina ei dacă o afacere de o importanță vitală pentru societatea tatălui său o reținuse în străinătate?

Amintirea ceremoniei ratate o făcu să ofteze cu tristețe. Ei

bine, nu se va învinovăți! Era capul unei întreprinderi și asta nu era ușor, dar cum să-l facă pe un mic șerif din Kansas să înțeleagă?

– Știi, poate nașa gemenilor nu va cere tutela lui Brent și Trent, sugeră.

– Ei bine, m-ar mira! Este încăpățânată ca un catâr și probabil este obișnuită să obțină tot ce vrea. Știu, de la avocatul însărcinat cu succesiunea, că are intenția să-i adopte pe micuți. Din capriciu, atâta tot. Cu viața pe care o duce, n-are nevoie să se împiedice de niște copii!

Stânjenită, Carolyn se întoarse spre gemeni, care profitând de conversația lor, se mânjiseră pe față și pe păr cu cartofi și fasole. Totul în jur, podeaua, era presărat cu resturi de mâncare.

Oftă. Cu doi drăcușori ca ăștia, nu ajunsese la capătul necazurilor! Dar nu trebuia să facă pe bona și să spioneze, decât o săptămână sau două. În acest interval de timp, va avea suficiente dovezi pentru a reduce la zero șansele lui Beau Randolf în fața tribunalului.

Numai de n-ar dura mult timp procesul. Altfel, copiii vor avea de suferit. Contrar a ce credea Beau Randolf, nu ceruse încredințarea gemenilor din capriciu. Nu acționa decât în interesul lor..... și interesul dicta să-și părăsească nașul!

Pentru că era bogată și din acest motiv capabilă să le ofere cele mai bune școli. De ce Beau critica asta? Judecătorul nu va vedea situația în același mod dezaprobator. El va considera că îndestularea financiară a Carolynei era un atu pentru copii. Ca și

faptul că era femeie. Acești micuți aveau nevoie de blândețea feminină.

Vizibil inconștient de tulburarea Carolynei, Beau mânca dovedind o mare poftă și tânăra femeie profită pentru a-l observa pe furiș. Cu siguranță, o mira faptul că încă era celibatar. Era destul de seducător pentru a trezi interesul populației feminine din Casey's Corners. Și a celei din New York.... din care făcea și ea parte.

Se simți înfiorându-se de groază. Oare cum îl putea găsi pe gustul său? Beau se situa la ani-lumină de idealul său masculin! Era prea sigur de el.... chiar prea energic.

Își aminti brusc de o remarcă a lui Mary, care-i explica faptul că Beau nu se căsătorise: colecționa aventuri. Și acest donjuan îndrăznea să pretindă rolul de tată de familie! Ce tupeu!

La acest stadiu al gândurilor Carolynei, bărbatul înălță capul. Cu siguranță conștient de atenția pe care i-o acorda, îi adresă un zâmbet larg. Prinsă în flagrant delict de spionaj, Carolyn se grăbi să mănânce niște legume.

– Masa este excelentă, declară Beau, mai servindu-se.

– Mulțumesc.

Puțin rușinată, Carolyn se întrebă: oare recunoscuse mâncarea zilei propusă de birtașul situat pe Main Street?

Dar acest acces de vinovăție fu de scurtă durată. De fapt, era mândră de ideea sa genială. După ce consultase cartea de telefon, telefonase la "Wanda", singurul restaurant care livra la domiciliu din Casey's Corners și dădu comanda, pretinzând livrarea într-o

oră. Plătise cu cartea de credit și, hop, festa fusese jucată. Viața putea deveni atât de simplă..... Înțelegea să recurgă la această stratagemă până la plecarea sa.

Zâmbi, încântată de ingeniozitatea ei: Beau părea pe deplin mulțumit și, după ce termină de mâncat, se rezemă cu spatele de scaun, oftând de plăcere.

– Va trebui să încep iar joggingul, fără care, la acest regim s-ar putea să iau cinci kilograme într-o lună.

– Alergi? se miră Carolyn.

În mod ciudat, își imaginase că, pentru el, orice formă de exercițiu se limita la a duce la gură sticlele de bere! Totuși, ar fi trebuit să bănuiască faptul că făcea un antrenament mai serios, pentru că nu avea nici urmă de grăsime.

– Înainte de sosirea micuților, alergam trei kilometri în fiecare dimineață.

– Poți să-ți reiei obiceiurile, declară Carolyn, ridicându-se.

Cum el începuse să strângă farfuriile, îl opri cu un gest din mână.

– N-are rost să mă ajuți, asta face parte din atribuțiile mele.

– Cred că nu m-ai înțeles bine adineauri, replică Beau continuând să debaraseze masa. Nicio sarcină nu este atribuită în mod special cuiva în această casă. Dumneata și cu mine trebuie să muncim împreună pentru a ne descurca foarte bine cu gemenii.

Puse farfuriile în chiuvetă și se întoarse spre ea, cu zâmbetul pe buze.

– Cred că vom forma o echipă formidabilă!

Carolyn se strădui să-i zâmbească și ea. Îndată ce-și va realiza planurile, va părăsi această echipă fără să-i pese! Orice s-ar întâmpla, în niciun caz nu trebuia să uite că acest bărbat aparținea taberei adverse.

În câteva minute, o ordine aparentă se făcu în încăpere și Carolyn consideră că venise ora de baie a bebelușilor. Nu era un lux, dat fiind ce făcuseră gemenii cu legumele....

– Te rog, vrei să-l pui pe Trent în țarc? Îi voi face baie lui Brent.

– Dacă-mi permiți un sfat, este de preferat să facă baie împreună. Mai întâi, pentru că urlă când sunt despărțiți și apoi..... pentru că nu vei putea suporta decât o dată această experiență.

– Să suport..... această experiență? repetă tânăra femeie cu sprâncenele ridicate.

– Vrei dovezi? Lasă apa să curgă în timp ce-i dezbraci.

Carolyn se supuse, întrebându-se încă asupra sensului acestor cuvinte. Deschizând robinetele, admise fără să vrea că Beau avea dreptate cel puțin asupra unui punct. Era într-adevăr mai bine ca

bebelușii să facă baie împreună: în timpul zilei, își dăduse seama că, îndată ce-i scăpa din vedere, începeau să plângă. Oare toți gemenii erau la fel de uniți, sau pierderea părinților lor era cea care indusese această solidaritate între ei?

În timp ce apa curgea în cadă, se întoarse și-și observă imaginea în oglinda de la baie. O clipă, era gata să nu se recunoască. Părul îi atârna lamentabil în jurul feței cu trăsături trase. Oare nu auzise spunându-se că femeile înconjurate de copii erau strălucitoare? Nu era cazul său.

În acea clipă, ușa băii se deschise și apăru Beau. Cu bustul gol, ținea câte un bebeluș în fiecare braț..... iar el avea un aer radios! Stăpânindu-și un gest de indispoziție, închise robinetele și verifică temperatura apei. Apoi privirea îi reveni asupra lui Beau: de ce naiba considera necesar să-și scoată cămașa?

Așteptă să-i așeze pe gemeni față în față pentru a îngenunchea lângă cadă.

– În locul dumitale, m-aș da puțin înapoi, sugeră bărbatul.

– Prefer să rămân aici, în caz că unul dintre ei ar aluneca.

Apoi întoarse privirea de la pielea goală, întinsă pe bustul musculos. Încăperea părea ridicol de mică de când intrase Beau.....

– Cum vrei, Carol. Dar vei regreta.

Un zâmbet îi flutura pe buze și se aplecă deasupra căzii. Carolyn îi observă pe gemeni care gângureau. Începu să se relaxeze, când brusc, ca și când premeditaseră, ei începură să bată cu mâinile și picioarele, aruncând jerbe mari de apă în jurul

lor. Fulgerător, tânăra femeie fu udată din cap până la genunchi. Își dădu pe spate părul șiroind de apă când auzi râsul răsunător al lui Beau.

– Te-am prevenit!

Carolyn se ridică și se îndepărtă de cadă.

– Fac.... mereu asta?

– Mereu. Adoră apa. Cred că vor deveni înotători olimpici!

Se întoarse spre tânăra femeie și, cu siguranță consternat de spectacolul dezastruos pe care aceasta îl oferea, încetă să râdă.

– Hm.... Nu mișca, voi aduce niște prosoape.

Atâta solicitudine din partea acestui necioplit o miră pe Carolyn. De ce era, brusc, atât de galant?

Avu răspunsul când își plecă ochii peste corsaj. Mătasea grej i se lipise de piele, dezvăluind nu numai motivele sutienului de dantelă ci și sfârcurile sânilor. Își simți obrajii devenind stacojii și se grăbi să pună o aparentă ordine în ținuta sa, îndepărtând materialul de trup. Dumnezeule, nu va fi cruțată de nimic.....

Slavă Cerului, bebelușii se pare că se plictisiseră de jocurile nautice și se distrau liniștiți cu niște animale mici din plastic.

Când Beau veni în baie, constată cu ușurare că tânăra femeie nu-i mai oferea spectacolul torid al pieptului său. Îngenuncheată lângă cadă, spăla părul lui Trent. Perfect. Dorința care-l cuprinsese câteva minute mai înainte îl speriase. Situația era destul de complexă fără ca, pe deasupra, să se lase pradă fantasmelor asupra bonei!

– Iată prosoapele. Cheamă-mă când vei termina, exclamă cu

asprime înainte de a ieși din baie.

Beau se duse în salon și acolo, se trânti într-un fotoliu, oftând. Îndatorirea Carolei era de a-l ajuta să se ocupe de gemeni și să țină casa cum trebuie! Și asta, cu un singur scop: să convingă tribunalul de capacitatea sa de a asigura binele copiilor.

Așa că nu trebuia să vadă în domnișoara Cook decât un instrument destinat să influențeze favorabil judecătorul. Astfel încât cei doi îngerași să nu fie încredințați nașei rele!

Capitolul 3

În sfârșit, sosi ora de culcare. Carolyn îl întinse pe Trent în pătuțul său, îl înveli, apoi izbucni în râs când el începu să dea din mâini și din picioare. Bebelușul respinse p'apuma de puf cu picioarele și-i zâmbi.

– Îngeraș adorabil! murmură înduioșată tânăra femeie.

Se apleca să-l sărute. Un încântător parfum de bebeluș curat urcă până la ea și o copleși un val de emoție: era atât de ușor să iubești acești copii.... Această evidență îi întări hotărârea: ea trebuia să fie cea care îi va crește. În amintirea lui Mary, dar și pentru că și-o dorea. Și apoi, gemenii nu aveau nevoie mai degrabă de o mamă, decât de o defilare de "logodnice?"

Beau nu mințise afirmând că ea însăși crescuse înconjurată de bone și de guvernante. Avusese tot ce poate aducea averea. Dar banii nu cumpărau dragostea.

De aceea, se va lupta: pentru ca acea familie la care visase

dintotdeauna să devină realitate. Acești doi micuți vor profita de aceleași avantaje materiale ca ea odinioară, dar vor primi în plus acea dragoste care-i lipsise atât de mult.

Tânăra femeie se îndepărtă de Trent și se aplecă asupra lui Brent. Bine rezemat de pernă, o privea ca și când aștepta ceva.

– Ce se întâmplă, îngeraș? spuse tânăra femeie, întinzându-l.

Nu dură mult și se ridică.

– Mă gândesc că-și așteaptă povestea, exclamă o voce gravă.

Carolyn se întoarse și în penumbra care domnea în încăpere, îl văzu pe Beau în ușă. Agasată, observă că era tot cu bustul gol. Oare acest bărbat nu avea cămăși?

– Povestea? repetă ea, cu sprâncenele ridicate.

– Le spun una în fiecare seară, după ce s-au culcat.

Înaintă în cameră și se instală în balansoarul plasat între cele două pătuțuri. Intrigată, Carolyn se dădu câțiva pași înapoi. Oare ce gen de poveste le putea spune Beau Randolf bebelușilor?

– A fost o dată o fetiță care se numea Scufița Roșie, începu el. Într-o zi, mama sa o trimise la bunica să ducă un coș cu provizii. Cum traversa ea pădurea, dădu peste o casă care aparținea celor trei purceluși.

Carolyn se încruntă.

– Așteaptă..... Asta era Bucla de Aur.... iar casa aparținea celor trei urși.

Hotărât lucru, Beau Randolf nu era făcut să fie tată: nu trebuia să inducă bebelușii în eroare!

Legănatul balansoarului se întrerupse.

– Ești sigură?

– Bineînțeles.

– De acord, reluă bărbatul legănându-se din nou. Bucla de Aur ajunse așadar în fața celor trei case. Una dintre ele era din paie, a doua din lemn și a treia din cărămidă.

– Hm.... Asta este povestea celor trei purceluși.....

– Nu tocmai mi-ai spus că erau trei urși?

Tânăra femeie oftă. Bărbatul ăsta afurisit era incorigibil.

– N-are importanță, murmură Carolyn, brusc epuizată de acea zi care i se păruse cea mai lungă din viața sa. Mă duc să curăț baia, declară cu o voce obosită, ridicându-se.

Câteva secunde mai târziu, cu gesturi automate, ștergea pardoseala și punea prosoapele ude în coșul cu rufe murdare. După ce-și termină treaba, închise ușa după ea, evitând mai ales să se privească în oglindă.

Cu umerii lăsați în jos, străbătu culoarul când fu gata să se lovească de Beau, care ieșea din camera copiilor.

– Totul este calm pe front.... șopti acesta zâmbind.

Tânăra femeie făcu ochii mari de uimire.

– Dorm deja?

– Da. După toate aparențele, poveștile mele au darul de a-i liniști. Ce-ai spune de o ceașcă de cafea, acum?

Carolyn ezită. N-avea decât o dorință: să doarmă. Îi părea că părăsise New Yorkul de luni de zile și nu-și amintea să fi fost atât de obosită vreodată în viață.

– Să mergem..... insistă Beau. Voi face eu cafeaua și chiar voi

spăla ceștile! Promit.

Tânăra femeie acceptă până la urmă. Cine știe, poate îi va dezvălui niște detalii pe care le va putea apoi folosi împotriva lui..... La urma urmei, nu acesta era motivul prezenței sale în această casă? Cu cât mai repede va aduna probe suficiente, cu atât mai curând va putea să se întoarcă în apartamentul său din Manhattan și să-și reia viața civilizată.

– Cu atât mai mult, continuă Beau, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, cu cât de dimineață n-am avut timp să vorbim în amănunt despre slujba dumitale.

O invită să ia loc și, în timp ce prepara cafeaua, continuă să vorbească.

– Vei avea, bineînțeles, dreptul la o zi liberă. Duminica ți-ar conveni?

Pe punctul de a răspunde că n-avea nevoie de nicio zi liberă, pentru că nu era o angajată, Carolyn își mușcă buza. Dumnezeule, în niciun caz nu trebuia să se trădeze!

Aparatul de cafea produse brusc un gâlgâit însoțit de o încântătoare aromă tare. Cu un gest reflex, Carolyn își trecu mâna peste frunte și se strâmbă. Ușoara migrenă pe care începuse s-o simtă chiar deasupra ochilor, îi aminti că toată ziua nu-și purtase ochelarii.

– Instalează-te, Carol, și vorbește-mi despre dumneata, spuse Beau oprind aparatul. Nu ești din Casey's Corners.

Nu era o întrebare, ci o afirmație. Beau puse cele două cești pline cu cafea pe o tavă, apoi i se alătură tinerei femei la masă.

– Nu, sunt originară dintr-un mic oraș din Iowa.

Nu era o minciună. Era într-adevăr născută în Iowa, dar părinții săi se stabiliseră la New York puțin după aceea.

– Ai familie?

– Doar câțiva veri îndepărtați.

Stăpânindu-și un oftat, Carolyn bău o înghițitură de cafea. Nu-i plăcea deloc să mintă astfel, dar n-avea de ales. Cel mai mic indiciu putea să-i fie fatal. În niciun caz nu trebuia ca Beau să recunoască în ea nașa de care se temea atât de mult.... O teamă îi trecu atunci prin minte: și dacă agenția lua legătura cu el pentru a-l întreba de ce n-o angajase pe guvernanta cerută? Se grăbi să alunge acest gând. La ce bun să se frământe? De acum era prea târziu să dea înapoi. Dacă suna agenția..... va găsi un mijloc de a scăpa basma curată, într-un fel sau altul.

– Dar dumneata, Beau, ești originar din Casey's Corners?

Dacă vorbeau despre el, nu va mai fi obligată să mintă.

Rezemat de spătarul scaunului, Beau se așeză picior peste picior.

– Sunt născut aici, am crescut aici și n-am avut niciodată nici cea mai mică dorință să plec.

Tânăra femeie îl măsură surprinsă. Era prima dată când auzea pe cineva afirmând cu atâta siguranță că nu visase niciodată o altă viață. Dumnezeu știa că ei îi plăcea New Yorkul, dar uneori se întreba dacă nu-i lipsea ceva.

– Acest orășel pare fermecător..... observă, nu fără o anumită reticență.

– Este un loc ideal pentru a crește doi băieți mici.

Tânăra femeie se limită să dea din cap și-și aținti privirea asupra ceștii de cafea, pentru a evita să-l privească pe Beau, tot cu bustul gol. Oare nu cunoștea regulile elementare de bună-cuviință?

– Și dumneata, ai familie? exclamă.

Bărbatul scutură din cap și se îndreptă, cu privirea brusc întunecată.

– Sunt fiu unic, iar părinții au murit acum doi ani. L-am considerat întotdeauna pe Bob, tatăl gemenilor, ca pe fratele pe care nu l-am avut niciodată. Am crescut împreună și am fost foarte legați până când și-a pus în minte să trăiască la New York. Acolo a întâlnit-o pe Mary și s-au căsătorit.

Cu trăsăturile tensionate, se jucă un timp cu lingurița.

– Din fericire, adăugă cu o voce joasă, am mai putut să profit de prezența sa și a lui Mary în timpul ultimilor doi ani.

Doi ani pe care Carolyn ar fi trebuit să-i petreacă împreună cu acea prietenă care-i fusese atât de dragă. Doi ani de complicitate, de râsete, pe care Beau îi furase. Brusc, îi purtă pică bărbatului așezat în fața sa: îl considera răspunzător de plecarea tânărului cuplu. Oare nu el îi găsise lui Bob o slujbă aici? El, care-l manipulase să se întoarcă în regiunea sa natală?

Îi fu greu să-și stăpânească amărăciunea și ranchiuna, dar reuși.

– În sfârșit, continuă Beau, îndepărtând brațele, să încercăm să vedem partea bună a lucrurilor. Acum am o nouă familie, cu

acești băieței.

Carolyn își termină în grabă cafeaua. Era nerăbdătoare să fugă de compania acestui bărbat a cărui vedere o tulbura cam prea mult după gustul său.

– Pentru că gemenii s-au culcat, presupun că nu mai ai nevoie de mine? murmură, gata să se ridice.

– Nu, bineînțeles.

– Dacă nu te superi, voi urca în camera mea. Încă n-am avut timp să-mi despachetez lucrurile.

– Te rog.

În clipa în care se ridică, tânăra femeie simți din nou o profundă oboseală. După ce-i ură noapte bună stăpânului casei, se îndreptă spre încăperea unde va dormi pe toată durata sejurului.

Un geamăt îi scăpă de pe buze când împinse ușa: pusese acolo grămadă toate lucrurile pe care nu știuse să le aranjeze și patul era plin ochi cu un vraf de haine pe care nu avusese timp să le împăturească și mai puțin să le calce. Cutiile de la restaurant tronau pe comodă. Cum să procedeze, când nu avea decât o dorință: să se culce și să doarmă, visând liniștită.... În visurile sale, copiii nu plângeau, nu aruncau cartofi și fasole verde pe jos și toți bărbații purtau cămăși. În visurile sale, păstra controlul situației....

În mijlocul harababurii, își reperă valiza și scoase de acolo o cămașă de noapte. Nu se punea problema să facă ordine în încăpere în această seară. Va aștepta până mâine. Înlătură cu

mâna tot ce încărca patul, stinse lumina și se culcă.

Salteaua era mai puțin confortabilă decât a sa, dar epuizată cum era și o scândură i-ar fi venit de hac! Nu-și imaginase vreodată că este atât de îngrozitor să te ocupi de niște copii. Poate nu era decât o problemă de obișnuință....? Va descoperi că să fii bonă constituia o meserie cu normă întreagă.... Și o meserie, se învață. Așa că, după o noapte de somn, mâine va fi mai bine.

Întinse mâna spre deșteptătorul de pe noptieră și-l potrivi la ora cinci. Asta îi va lăsa timp să înainteze puțin în munca sa, înainte să se trezească gemenii.

Apoi se întoarse și se instală în poziția preferată. Credea că va adormi profund imediat, dar imaginea lui Beau Randolf îi apăru în minte.

Nu semăna deloc cu cea pe care și-o făcuse despre el. În primul rând, era mult mai atrăgător decât își imaginase. Crezuse că va găsi un băutor de bere înrăit cu abdomenul proeminent, un fel de om din Neandertal, trăind într-un bordei, cu carcase de mașini în curte. Ei bine, se înșelase amarnic!

Stânjenită, își aminti toată căldura și tandrețea care îi lucea în ochii frumoși cenușii când le vorbea gemenilor. Tânăra femeie bătu de mai multe ori cu palma perna, agasată de cursul gândurilor. Toate acestea nu aveau nici cea mai mică importanță, deoarece nu era în stare să le ofere acestor copiii ceea ce meritau: trăia într-un orășel jalnic, iar salariul de șerif probabil nu era foarte mare. În timp ce al său, în calitate de administrator al

societății Baker, ajungea la proporții impresionante.

Tatăl său visase astfel, pentru că, după cum spunea el, era o colaboratoare de neprețuit. Dar ce rămăsese oare din această colaborare de familie? Joseph Baker asasinat, Sam Baker fugit.... Acum, era singură la comenzi.

Ca întotdeauna, exact înainte de a se lăsa cuprinsă de somn, Carolyn se gândi la moartea tatălui său și la brusca dispariție a fratelui: Joseph Baker fusese ucis cu un glonț în cap în biroul directorial al întreprinderii și poliția îl bănuia pe Sam de comiterea acestei crime. Dar era o greșeală! Cu toate că cei doi bărbați avuseseră deseori dispute violente privind administrarea întreprinderii, Carolyn știa că fratele său era incapabil să comită un asemenea gest.

Dar oare unde era? De ce nu se apăra de aceste acuzații? Și ce-l putea ține atât de mult timp departe de soția și de fiica sa?

Această rafală de întrebări fără răspuns, veni de hac ultimelor sale puteri și nu peste mult timp adormi.

Beau clipi din pleoape, în timp ce răsunau strigătele copiilor. De la sosirea acestora în casă, era obișnuit să fie trezit în mijlocul nopții. Niciodată nu dormise fără întrerupere, până dimineața.

Se pregătea să se ridice, când își aminti de prezența Carolei Cook. N-o angajase pentru a avea grijă de gemeni? Oftă mulțumit și închise cu încântare ochii, pândind zgomotul de pași ai tinerei femei, pe culoar. Secundele treceau și, în loc să se domolească, țipetele se amplificau.

Până în clipa când, nemairezistând, se ridică, își îmbrăcă blugii și străbătu culoarul. Trecu prin fața ușii de la camera Carolei și intră în încăperea vecină. Acolo, ca de obicei, îi găsi pe Brent și pe Trent în picioare în paturile lor, agățați de gratii, țipând. Îndată ce-l văzură, se opriră din plâns ca prin farmec și-i adresară acele zâmbete largi care-i deveniseră atât de dragi.

– Voi sunteți comorile mele, le declară râzând.

Înaintă spre bebeluși și-i luă în brațe. La naiba, de ce oare se trezeau mereu în mijlocul nopții? Se întâmpla ca scutecele să le fie ude, dar nu întotdeauna. Și, uneori, le era foame, sau sete. Dar pe ansamblu, nu apărea niciun motiv evident. S-ar crede că aveau mai multă nevoie să fie alintați și liniștiți.

După ce-i schimbă, îi duse în bucătărie și-i instală pe scaunele lor înalte, înainte de a-i da fiecăruia câte un biscuit cu vanilie. În timpul ultimelor zece zile, descoperise că, după un biscuit și puțină conversație, băieții acceptau să meargă în pat fără mofturi și dormeau până dimineața.

– Haide, ce vi s-a întâmplat, îngerașilor? întrebă așezându-se în fața lor.

Bebelușii îi zâmbiră și continuară cu o plăcere evidentă biscuitul lor. Beau își aminti brusc de seara nașterii lor. Se afla în

sala de așteptare cu Bob și, la fel ca el, măsura încăperea în lung și-n lat, tresărind de fiecare dată când cineva deschidea ușa. Când moașa veni în cele din urmă să le anunțe că totul se desfășurase de minune, scrumiera era plină ochi cu mucuri de țigări.

Amuzat, clătină din cap amintindu-și ușurarea lui Bob când Mary îi spusese în sfârșit că prefera ca el să nu asiste la naștere. Îi mărturisise atunci lui Beau că-i convenea de minune, deoarece se temea să nu leșine în momentul fatidic și să-și piardă astfel orice credit în fața soției sale. Această destăinuire îl făcu pe Beau să zâmbească. Spera să cunoască și el într-o bună zi bucuria paternității. Și nu va rata pentru nimic în lume clipa magică, miraculoasă, a nașterii.

Acest gând îl făcu să ofteze. La ce bun să se lase pradă fantasmelor despre soarta sa, atâta timp cât nu se gândea să se căsătorească? Nu că n-ar fi vrut. Dar femeia ideală părea să stea departe de Casey's Corners: micul orășel îi oferea toate plăcerile pe care le aștepta de la viață, dar nicio celibatară care să-i poată plăcea.

Își înăbuși un căscat și se întrebă ce făcea așezat în bucătărie, în mijlocul nopții, când tocmai angajase o tânără femeie care se presupunea că se ocupă de gemeni.

Era posibil să nu fi auzit strigătele, totuși stridente, ale copiilor?

Se ridică și le făcu cu ochiul.

– Mă întorc imediat. Mâncați-vă biscuitul și fiți cuminți.

În fața ușii de la camera Carolei, se opri și bătu ușor de două

ori. Pentru prima dată simți puțină neliniște. Nu era normal ca ea să nu reacționeze la urletele gemenilor.

Bătu din nou, de data aceasta mai puternic, dar tot nu obținu răspuns. Speriat, își dădu seama că nu știa nimic despre această femeie. Și dacă... era vorba de o alcoolică, sau chiar de o drogată? Dumnezeule.... poate ieșise dintr-un spital de psihiatrie? Desigur, agenția căreia se adresase era cunoscută pentru seriozitate, dar la urma urmei, unele persoane furnizau dosare false, foarte bine întocmite....

Beau bătu iar, fără mai mult succes și se hotărî să învârtă mânerul ușii. Carol nu închisese obloanele și luna plină își revărsa lumina argintie delicată peste silueta sa. Întinsă pe spate, într-o atitudine de abandon, cu părul lung răspândit pe pernă, semăna cu un înger, în acea cămașă de noapte din dantelă albă.

În timpul clipelor care urmară, Beau își păstră privirea ațintită asupra sânilor, care se ridicau la intervale regulate. Se simți brusc ca Făt-Frumos în fața Cenușăresei. Dorea să se aplece spre tânăra femeie și s-o sărute pentru a o trezi din somnul îndelungat. Se încruntă. Nu era mai degrabă Albă ca Zăpada, cea care rămăsese adormită timp de o sută de ani?

N-avea importanță, deoarece nu se gândise serios s-o trezească pe Carol Cook cu un sărut. Făcuse miracole într-o singură zi. Să reușești în același timp să aranjezi casa, să te ocupi de copii și să pregătești o cină delicioasă, ținea de miracol. După toate aparențele, era epuizată și-și luase o pauză binemeritată.

Beau se întoarse și lumina de pe culoar căzu peste comodă.

Încruntat, văzu niște cutii îngrămădite acolo. Cutii de la Wanda, pe care le cunoștea bine, pentru că recursese deseori la serviciile sale când se întorcea târziu acasă.

Un zâmbet i se contură pe buze. Această tânără persoană nu făcuse chiar atâtea miracole cum crezuse.... Zâmbetul i se lărgi când zări o carte de credit alături de cutii. Plătise chiar factura din proprii săi bani și asta doar cu scopul de a-i face o impresie bună!

Ce încântător.... Dar această atenție trebuie s-o fi costat o avere! Mânat de curiozitate, întinse mâna spre chitanța pusă pe cartea de credit. Trăsăturile i se împietriră în timp ce descoperi numele tinerei femei, gravat în relief: Carolyn Baker....

Ce? Neîncrezător, se apropie de ușă pentru a lumina mai bine cartea de vizită pe care o ținea strâns între degete.

Nu se înșelase! Dar ce naiba....?

Livid, se întoarse spre tânăra femeie care dormea încă liniștită și fu cuprins de o puternică dorință de a o trezi și a o da afară. Oare ce joc făcea?

Atunci, își aminti sosirea sa în casă, în aceeași dimineață. Gândindu-se bine, primirea entuziasmată pe care i-o rezervase, păruse s-o descumpănească. Zărise chiar o anumită disperare în privirea sa, când o lăsase singură cu unul din bebeluși. Convins că era vorba de guvernanta mandatată de agenție, îi deschisese larg ușa. Dacă intenționa să-l spioneze, ei bine, îi ușurase considerabil sarcina..... Și acum, lupul era în stână.

În mod curios, simți o anumită admirație pentru cea care-i era totuși dușman. Nu ezitase să profite de ocazia care i se ivise și nu

putea s-o condamne.

După ce puse cartea de credit exact în locul în care o găsise, Beau o contemplă pe tânăra femeie. Așadar, ea era redutabila nașă din New York!

Ce făcea oare la Casey's Corners? De ce pretinsese că se numea Carol Cook?

Dacă nu-i cunoștea planurile, se bucura totuși s-o aibă sub acoperișul său. O va avea astfel tot timpul sub supraveghere.

Beau se întoarse în bucătărie, unde fu întâmpinat de niște "ga-ga-ga!" entuziasmate. În mod reflex, le dădu un alt biscuit bebelușilor și se așeză gânditor.

Evident, se aștepta ca această Carolyn Baker să apară mai devreme sau mai târziu, dar nu și-ar fi imaginat niciodată că va locui la el!

Un singur motiv putea explica prezența sa aici: gemenii. Așadar, începuseră ostilitățile....

– Cine va râde la urmă, va râde mai bine! exclamă sigur de el.

Îi duse pe bebeluși în paturile lor și începu să spună o poveste în care era vorba despre un lup care sufla peste casele celor trei capre.

Capitolul 4

Carolyn întinse mâna spre deșteptător și-l opri cu un gest brusc. Fără măcar să deschidă ochii, se întoarse din nou pe o parte. Fără îndoială, era vorba de o greșeală. Nu, desigur, nu era ora să se trezească: nu dormise decât câteva minute!

Ferm hotărâtă să-și reia visul de acolo de unde-l lăsase, strânse pleoapele. Un bărbat o ținea în brațe și-i simțea lângă obraz căldura pielii goale, pe care o acoperea cu sărutări.....

Uluită, se ridică brusc în pat, cu ochii măriți subit: nu în brațele unui necunoscut simțise o asemenea plăcere.... ci în cele ale lui Beau Randolf! Probabil era epuizată, de mintea sa i se tulburase în asemenea măsură! Aruncă o privire acuzatoare spre ceasul deșteptător, ca și când acesta era răspunzător de această observație. Și constată că, din păcate, trebuia într-adevăr să se trezească.

În vârful picioarelor, străbătu culoarul până la baie și numai

după ce jetul puternic al dușului îi biciui umerii, își regăsi calmul.

După ce se îmbrăcă în grabă, se duse la bucătărie. În clipa în care aprinse plafoniera, alunecă pe niște fasole verde și bombăni în sinea sa. Podeaua va aștepta să fie curățată. Mai întâi, va bea o ceașcă de cafea.

În timp ce punea în funcțiune filtrul de cafea, îi veni în minte un gând care o făcu să zâmbească: dacă Beau aștepta să-i pregătească micul dejun, se ostenea în zadar. Talentele sale de bucătăreasă se reduceau la a vârî în cuptor mâncărurile preparate de femeia de serviciu, care se ocupa de administrarea întregului apartament din New York.

Își servi o ceașcă de cafea și se instală la masă, savurând calmul care domnea în casă. Un calm care va fi cu siguranță de scurtă durată....

După ce petrecuse o zi întreagă cu gemenii, ajunsese la concluzia că, îndată ce va sosi la New York, va trebui să găsească o altă locuință. Evident, un apartament cu terasă nu era potrivit pentru doi copii mici. Poate va cumpăra o casă în Long Island, în apropiere de cea a lui Sam, cu o grădină mare și un spațiu de joacă. Pentru că acești drăcușori vor avea din ce în ce mai multă nevoie de spațiu.

Va trebui de asemenea să angajeze o bonă care să vegheze asupra lor când prezența ei la firmă va fi indispensabilă. De la dispariția lui Sam, nu mai numărase orele pe care le petrecuse acolo. În tot cazul, va fi mai vigilentă decât Beau și va pretinde să vadă referințele bonei! Oricum, el se comportase cu

neseriozitate: să primească sub acoperișul său prima necunoscută venită..... Ar fi putut fi foarte bine o maniacă periculoasă, sau o evadată dintr-un ospiciu. Cu ocazia procesului, cu siguranță judecătorul nu va aprecia acest comportament de o toleranță excesivă!

Tânăra femeie își termină cafeaua și-și aținti privirea asupra podelei. Era timpul să acționeze, deoarece ocupanții casei nu vor întârzia să se trezească.

Înarmată cu o găleată și cu un burete, se puse pe treabă, în timp ce se întreba cărei activități i s-ar fi consacrat în acea clipă la New York. Mmm. Fără îndoială, încă ar fi dormit. Și cu siguranță, n-ar fi spălat pe jos!

După câteva minute, se îndreptă, cu un zâmbet admirativ pe buze. Era de necrezut ce putea face apa cu săpun și puțină energie. Un adevărat miracol!

– Bună ziua.

Tânăra femeie tresări și se întoarse. Beau stătea în fața ei, îmbrăcat numai în șort și cu pantofi sport. La vederea bustului său, își aminti de acel vis atât de tulburător și se grăbi să întoarcă privirea.

– Bună ziua, răspunse îndreptându-și privirea spre podea.

– Ești foarte curajoasă în dimineața asta!

– Mi-am spus că trebuie să profit de somnul copiilor pentru a lua puțin avans, spuse Carolyn, revenind la treabă. La ce oră se trezesc de obicei?

– Totul depinde de insomniile lor. Dacă adorm din nou

repede, încep să se manifeste în jur de ora șase. Dacă nu asta este situația, rămân în pat până la ora șapte și jumătate, uneori opt. Astăzi, probabil vor dormi până mai târziu.....

Tânăra femeie se opri, uluită, și ridică ochii spre el.

– S-au.... trezit în noaptea aceasta?

– După toate aparențele, ai un somn de plumb! replică Beau zâmbind.

– Dumnezeule, îmi pare rău....

Carolyn oftă și se îndreptă.

– Cum nu știam la ce oră te trezești de obicei, n-am preparat micul dejun și.....

– Nu-ți face nicio problemă, nu mănânc niciodată dimineața. O ceașcă de cafea îmi ajunge înainte de a pleca la muncă.

Plecă privirea spre ceas.

– Dacă vreau să am timp să alerg puțin înainte de a merge la birou, am interesul să nu mai întârzii. Voi fi înapoi într-o jumătate de oră, adăugă îndreptându-se spre ușă.

În prag, făcu o pauză.

– Deși partea inferioară a spatelui dumitale este unul dintre cele mai plăcute spectacole.... începu el cu un zâmbet larg, consider că aș fi nedrept să nu-ți spun că mătura și cârpele groase de spălat pe jos sunt aranjate în spălătorie.

Cu gura căscată, Carolyn îl privi dispărând și strânse pumnii. Monstrul! Ea se străduia să curețe locul cu ajutorul unui burete mic și el îndrăznea să facă remarce deplasate asupra anatomiei sale! Beau Randolf semăna bine cu ce-și imaginase: un macho

mizerabil! Evident, nu-și va lăsa finii în mâinile acestui individ.

Redublându-și energia, termină curățenia cât ai clipi din ochi. Apoi își acordă o a doua ceașcă de cafea, cu privirea ațintită pe fereastră. Primele licăriri ale zorilor striaseră orizontul cu roz și cu mov. Vara se apropia acum cu pași mari. Tânăra femeie zâmbi imaginându-și-i pe Brent și pe Trent pe plajă, pe țărmul oceanului. Un ocean pe care nici Casey's Corners, nici Beau Randolf nu erau în măsură să li-l ofere copiilor. Eu, da.

Smulgând-o din planurile sale, subiectul mâniei ei apăru atunci în cadrul ușii.

– Uf.... De-abia se luminează de ziuă și începe deja să fie cald. Cred că vara va fi lungă și fierbinte.

Înaintă spre chiuvetă pentru a bea un pahar cu apă. Cu ceașca de cafea în mână, Carolyn îi privi spatele ud, musculos, care părea făcut să fie mângâiat. Cu sprâncenele ridicate, se întrebă dacă detergentul menajer pe care-l folosise nu degajase vapori halucinogeni. Altfel cum să-și explice că-i trecea prin minte un asemenea gând?

Beau își goli paharul, apoi privi în jurul lui și fluieră admirativ.

– Pardoseala este minunată! Uitasem că avea puncte albastre. Ca ochii dumitale....

Își însoți această observație cu unul din zâmbetele enigmatice atât de enervante, apoi ieși din încăpere.

Câteva clipe mai târziu, Carolyn auzea zgomotul apei în baie. Măcar dacă s-ar putea îneca. Dar nu avu timp să se bucure pe

deplin de această imagine, deoarece gemenii își începură serenada de dimineață. Începea o nouă zi.....

Sub jetul călduț al dușului, Beau oftă de plăcere. Și această plăcere nu se datora numai dușului binefăcător! Un zâmbet i se contură pe buze în timp ce se gândea la tânăra femeie ghemuită, în timp ce curăța pe jos.

Desigur, nu fusese foarte caritabil să-și bată joc astfel de Carolyn Baker, dar cum oare să reziste tentației? S-o vadă pe această copilă răsfățată consacrându-se treburilor menajere inferioare, avea pentru el un aspect foarte îmbucurător.

Oare până când va face domnișoara Baker pe Cenușăreasa? În acest ritm, cu siguranță nu va rezista mult și nu va întârzia să-și dezvăluie identitatea.

Această impostură îl amuza pe Beau, dar totuși îl neliniștea. N-ar fi crezut-o niciodată în stare să facă asemenea performanțe pentru gemeni. Dar pentru asta nu se gândea să abandoneze lupta. Departe de asta.

Bob și cu el vorbiseră deseori despre copii, așa că știa care erau visurile de viitor pe care și le făcuse prietenul său. Pentru Bob, cel mai important element în materie de educație era

dragostea. Chiar Mary spusese că nu voia ca Brent și Trent să fie crescuți ca ea. Tânăra femeie provenise din înalta burghezie și, un timp, ea și cu Bob încercaseră să ducă această viață. Bob fusese angajat ca șef al securității în întreprinderea Baker, unde încasa un salariu extraordinar. Dar nu durase mult, Mary și cu el plictisindu-se de această viață și hotărându-se să se instaleze la Casey's Corners, departe de stresul marilor orașe. Tânărul cuplu descoperise ceea ce Beau știuse dintotdeauna: că banii nu aduceau fericirea.

Se întrebă dacă și Carolyn Baker era conștientă de asta. Beau nu voia ca băieții să fie crescuți de niște străini, în instituții de renume în care li se predă orice în afară de semnificația fericirii. O fericire pe care era sigur că el le-o putea da. De acord, camera lor nu era plină de jucării scumpe. Dar dragostea pe care le-o va oferi cu generozitate va fi o comoară mult mai prețioasă.

Închise robinetul și se înfășură într-un prosop, scuturând din cap cu amărăciune. Ce ironie a destinului! Nu și-ar fi imaginat niciodată să fie atras de nașa cea rea! Dacă, în ochii lui, Carolyn Baker nu avea calitățile cerute pentru a avea grijă de gemeni, nu era mai puțin adevărat că-l atrăgea în mod îngrijorător.

Dacă va avea destulă voință pentru a nu ceda acestei atracții, să observe urmarea evenimentelor va fi amuzant. Ce plăcere perversă s-o șocheze pe domnișoară! Își aminti cu încântare expresia ofensată când făcuse aluzie la farmecul părții inferioare a spatelui său!

Tânăra femeie avea nevoie să fie puțin scuturată. Beau dorea

să descopere ce se ascundea sub aerele sale rezervate, chiar distante. Deși foarte frumoasă, nu părea să fie conștientă de asta. S-ar crede că femeia de afaceri înăbușise femeia, atâta tot.

Puțin mai târziu, Beau intră în bucătărie, îmbrăcat în uniformă. Acolo, îi descoperi pe gemeni deja îmbrăcați și instalați pe scaunele lor înalte, ceea ce-l miră: impostoarea era rapidă și eficace.....

Bebelușii îl întâmpinară cu zâmbete și gângureli vesele. Înduioșat, se grăbi spre ei pentru a-i săruta.

Carolyn îi evită privirea când trecu prin fața lui. Puse un bol cu cereale cu lapte în fața fiecărui copil și luă loc în fața lor pentru a-i hrăni.

Beau își servi o ceașcă de cafea, pe care o bău în timp ce observa fermecătoarea scenă de familie. Soarele care intra acum în valuri prin fereastră, proiecta peste cele trei capete o lumină aurie.

Trent întinse atunci o mânuță spre tânăra femeie și, cu o privire ștrengărească, o trase de păr. Aceasta izbucni în râs, imitată imediat de copii. Era prima dată când Beau o auzea râzând și acest sunet cristalin avu asupra lui un efect uimitor. Plăcerea pe care o simți fu atât de puternică, încât îl enervă. Își termină în grabă cafeaua, luă cheile de la mașină și se îndreptă spre ușă.

– Pe diseară! exclamă înainte de a ieși din încăpere.

Amintirea spectacolului la care asistase în bucătărie nu încetă să-l obsedeze de-a lungul drumului până la postul de poliție. O

mamă hrănindu-și copiii, în soarele acestui superb sfârșit de primăvară.... Orice străin care ar fi sosit în încăpere i-ar fi luat pe toți patru drept o familie. Ce imagine înșelătoare....

Caroline Baker, alias Carol Cook, era acolo sub un pretext fraudulos. N-avea nicio dorință să facă parte din viața lui. Dimpotrivă, căuta să-i ia cele două ființe de care se atașase atât de mult. Și nu trebuia în niciun caz să uite asta. Chiar dacă era sensibil la silueta, la privirea și la râsul său, nu-i era mai puțin dușmancă.

Beau gară în parcajul postului de poliție și-și alungă din minte imaginea tinerei femei. Mai târziu, adâncit în dosare, nu simți trecând ziua. Doi bărbați lucrau sub ordinele sale și Beau știa că va trebui să angajeze în curând un al treilea. Încântătorul Casey's Corners atrăgea în fiecare an noi locuitori și echipa trebuia să se mărească în funcție de populație.

Ziua terminându-se, se pregătea să plece, când Waylon intră în birou. Se trânti pe fotoliul său și ridică ochii spre cer.

– Am înregistrat două contravenții pentru exces de viteză în această dimineață.

– O zi de însemnat cu cruce roșie pentru un reprezentant al legii! îl ironiză Beau.

Waylon dădu din cap râzând.

– Ei bine, cum merge cu noua guvernantă? îl întrebă vesel.

Beau își frecă bărbia.

– Este încă puțin cam devreme să știu dacă va face față. N-am hotărât dacă o voi păstra sau nu.

Ce pretenție! se gândi. Știa bine că n-o va "păstra" pe Carolyn Baker. În câteva zile, își va dezvălui jocul și își va relua viața de femeie de afaceri.

– Este o mică petrecere, în sala primăriei, sâmbătă. Reginei i-ar plăcea să vii cu băieții și cu această tânără persoană. Fiecare trebuie să aducă o mâncare preparată acasă.

Această ultimă precizare îl făcu pe Beau să zâmbească. Oare ce gen de mâncare va prepara domnișoara Baker? Experiența îl tenta foarte mult. Se putea dovedi foarte amuzantă: marea doamnă în mijlocul provincialilor....

– Perfect. Spune-i Reginei că vom fi acolo, hotărî zâmbind în sinea lui.

Lăsând la o parte orice maliție, Beau dorea să-i arate Carolynei atmosfera în care voia să crească bebelușii. Spera că va înțelege ce le va lipsi dacă plecau din Casey's Corners.

Se ridică, grăbit brusc să se întoarcă acasă pentru a vedea cum se descurcase tânăra femeie în această a doua zi în pielea unei bone. Știa din experiență că mai multe ore în compania drăcușorilor aducea la capătul puterilor orice ființă constituită normal! După ce-i lăsă ultimele instrucțiuni lui Waylon, părăsi postul de poliție.

În timpul drumului, începu să-și imagineze încă o dată viața pe care ar duce-o Brent și Trent dacă, din întâmplare, Carolyn ar câștiga procesul. Această ipoteză sumbră nu înceta să-l îngrijoreze. Tânăra femeie nu va renunța nici la munca sa, nici la mondenități pentru a se consacra educației gemenilor, asta era

sigur. Așa cum nici el nu se gândea să demisioneze din post. La acest punct, erau la egalitate.

Dacă totul se desfășura cât se poate de bine, se va căsători și băieții vor cunoaște bucuria unui cămin. Din nefericire, singura relație cât de cât serioasă pe care o avusese vreodată fusese atât de mult timp în urmă, încât nici măcar nu-și mai amintea motivul despărțirii de tânăra femeie.

Își văzuse de treabă și între timp avusese multe alte iubite. Totuși, niciuna nu-l atrăsese cum îl atrăgea Carolyn Baker.

Conștient că mintea îi rătăcea pe un teren periculos, Beau se prinse de volan. Oricare i-ar fi fost sentimentele, sau mai degrabă senzațiile pe care i le trezea, nu trebuia să uite că aparținea taberei adverse.

Parcă pe aleea casei, remarcând că peluza avea nevoie să fie tunsă. Poate în acest weekend va avea puțin timp de consacrat grădinii. Nu știa până când se va juca de-a guvernanta Carolyn, dar înțelegea să scoată maximum de profit din această situație. În timp ce ea se va ocupa de băieți, va aduce la zi treburile întârziate.

Un miros apetisant de carne tocată Parmentier îl întâmpină când trecu pragul și Beau zâmbi. Normal. Wanda prepara întotdeauna carne tocată Parmentier marțea.

Urletele bebelușilor, care se auzeau din bucătărie, răsunau în toată casa. Îndată ce intră în încăpere, bărbatul înțelese dintr-o privire ce zi îngrozitoare avusese Carolyn. S-ar fi spus că nu se pieptănase de o săptămână și cearcăne întunecate îi puneau în

evidență albastrul ochilor. Bluza verde-deschis era presărată cu diverse pete.

Brent și Trent îl primiră cu strigăte în care se îmbina bucuria și enervarea.

Se așeză alături de ei și se întoarse spre tânără femeie, care tocmai ștergea vesela.

– O zi grea?

Carolyn ezită o secundă înainte de a încuviința.

– Puțin.... N-au dormit deloc după-amiază.

Puse cârpa pe spătarul unui scaun și-și trecu mâna peste frunte cu un gest încărcat de oboseală.

– Ai migrenă?

De data aceasta, tânăra femeie dădu iar din cap împotriva voinței sale, ca și când o costa scump să-și recunoască slăbiciunile.

– Ar trebui să port mai des ochelarii.... declară cu un oftat.

– Și de ce n-o faci?

Cu un gest din bărbie, Carolyn îi indică pe gemeni.

– Imposibil, cu ei.

Beau se încruntă.

– Iartă-mă, dar mi-e teamă că nu te urmăresc.

– Ai să înțelegi.

Tânăra femeie deschise un etui așezat alături de mașina de gătit și scoase niște ochelari fini cu rame de culoarea peruzelei. Și-i puse și se întoarse spre gemeni. Rezultatul nu se lăsă deloc așteptat. Aceștia o priviră cu atenție, cu ochii mari, apoi izbucniră

în plâns amândoi, exact în aceeași clipă, ceea ce avu darul să-l adâncească pe nașul lor într-un acces de ilaritate.

– Nu este amuzant, murmură Carolyn, punând ochelarii la loc în etui.

Băieții încetară imediat să plângă. Lui Beau i se păru că vede privirea tinerei femei aburindu-se. Totuși, era imposibil. Mamele vitrege nu plângeau!

– Cred că ochelarii îi sperie pentru că n-au fost obișnuiți să vadă așa ceva, declară, brusc stânjenit. Mâine le voi cumpăra fiecăruia unii micuți, de plastic. Dacă se joacă, nu vor mai avea teamă când îi vei pune pe ai dumitale.

– Ar fi o idee bună.

Tânăra femeie zâmbi și Beau fu subjugat din nou de transformarea care avea loc pe fața sa. Părea brusc atât de blândă, atât de vulnerabilă. Nu se putu împiedica să se întrebe câte afaceri obținuse în profesiunea sa, datorită acestui zâmbet.

– Mulțumesc, reluă Carolyn, continuând să zâmbească, m-ai ușurat de o mare greutate.

Deschise cuptorul și scoase un platou din faianță.

– Cina este gata, anunță. Putem trece la masă.

Cum se așteptase Beau, masa se compunea din crudități și din carne tocată Parmentier.

Gemenii erau extrem de agitați în seara aceea. Își mușcau pumnii, se frecau la ochi și nu arătau niciun interes pentru ce aveau în farfurii.

– Mă îngrijorează puțin, declară tânăra femeie la terminarea

cinei. Astăzi, au fost într-adevăr infernali și cred că au febră.

– După părerea mea, nu avem de ce să ne facem griji, replică Beau, după ce înghiți ultima îmbucătură. Probabil tocmai le ies dinții. Mâine le voi cumpăra niște inele de dentiție, dar până atunci, vom pune niște mănuși de toaletă ude în congelator. Răceala domolește durerea gingiilor.

Cu un zâmbet inocent pe buze, își trecu mâna peste stomac.

– Mmm.... această carne tocată Parmentier este suculentă. Aș mai mânca o porție cu plăcere.

– Oh.... îmi pare rău, dar mi-e teamă că n-am văzut exact. N-a mai rămas.

Cu obrajii încă îmbujorați, se ridică și începu să strângă masa.

– Data viitoare nu voi uita că ai o mare poftă de mâncare!

Va cumpăra o porție suplimentară de la Wanda! se gândi Beau, amuzat.

Își îndreptă atenția asupra bebelușilor care se agitau din ce în ce mai mult și urlau la intervale regulate. Se ridică și înaintă spre ei.

– Dacă ești de acord, îi voi așeza în pat în timp ce aranjezi bucătăria. Mi-ai spus că n-au dormit astăzi și par epuizați.

– Foarte bine.

În timp ce zgomotul descreștea pe culoar, Carolyn oftă de ușurare. Dumnezeule, ce zi! Deși nu se ocupa de gemeni decât de patruzeci și opt de ore, avea impresia că ajunsese la capătul puterilor. Pentru prima dată înțelesese că o "femeie de casă" era un eufemism, echivalând cu o "femeie de muncă silnică". Așa că,

aprecie într-adevăr mâna de ajutor pe care i-o dăduse Beau.

Dădea dovadă de o pricepere care o uluia. Văzându-l, ai fi jurat că totul era pentru el de o simplitate copilărească. Și bebelușii păreau că-l adoră.

În timp ce punea ordine în încăpere, își spuse că lucrurile vor fi cu totul altfel când vor trăi toți trei la New York. În timpul zilei, o bonă competentă va veghea asupra finilor săi și, seara, se va ocupa ea de ei. Vor fi și două mătuși cu mici atenții pentru ei și se vor bucura de toate avantajele pe care le oferă un oraș mare, când nu există probleme financiare. Când totul va intra în normal, va radia și ea de fericire, ca tinerele mame pe care le vedea în reviste!

Așteptând acea zi ipotetică, tânăra femeie își continuă drumul crucii, spălând vasele și aranjând bucătăria.

Când, în sfârșit, ultima farfurie fu curată, străbătu tiptil culoarul și se opri în fața ușii de la camera băieților. Nu se auzea decât scârțâitul balansoarului și vocea profundă a lui Beau, care le spunea lui Brent și lui Trent una din poveștile sale abracadabrante. Ușurința cu care își asumase rolul dificil de tată era într-adevăr uimitoare. Cea mai mare parte a bărbaților pe care-i cunoștea ar fi urlat la ideea de a-și pierde timpul spunând povești unor bebeluși de zece luni. La drept vorbind, cea mai mare parte a bărbaților pe care-i cunoștea n-aveau nicio dorință să guste din pretinsele bucurii ale paternității.

Cum povestea părea să ajungă la sfârșit, Carolyn se întoarse în bucătărie și prepară cafeaua. Câteva minute mai târziu, Beau i se

alătură.

– Mmm.... nimic nu miroase mai bine decât cafeaua proaspătă, spuse aceasta cu o mină pofticoasă.

– Da, să bem o ceașcă! replică tânăra femeie, invitându-l să ia loc. Dorm?

– Da. Vom vedea până când! Am impresia că dinții îi fac să sufere mult.

Îi mulțumi în timp ce Carolyn puse o tavă pe masă și se așeză în fața lui. Atunci, tânăra femeie formulă întrebarea care-i ardea buzele:

– Cum faci de te simți atât de în largul dumitale cu acești copii?

– Aveam zece ani când mama a început să supravegheze copii acasă. Inevitabil, era întotdeauna unul care suferea de colici, căruia îi creșteau dinții sau altceva. Și apoi, cred că unele persoane au un fel de al șaselea simț în ce privește educarea copiilor.

Carolyn bău o înghițitură de cafea și-și privi interlocutorul cu o nonșalanță studiată.

– Cine îți spune că cea pe care o numești "nașa cea rea" n-are și ea acest al șaselea simț?

Beau izbucni într-un râs atât de puternic, încât Carolyn, îngrozitor de ofensată, se întoarse pentru ca el să nu-i vadă furia.

– Sunt gata să pariez că o pirania are mai mult instinct matern decât ea! adăugă Beau pe un ton fără replică, atunci când i se calmă veselia.

– Ce-ți permite să afirmi un asemenea lucru? răspunse Carolyn cu acreală. Mi s-a părut că înțeleg că nu v-ați întâlnit niciodată.....

– Exact. Dar mi-am făcut o imagine despre ea din comentariile lui Mary.

– Ce gen de comentarii? insistă tânăra femeie, rănită în amorul propriu.

Beau ridică din umeri.

– Aparent, Mary și această femeie au fost mult timp foarte apropiate. Au frecventat amândouă aceeași școală de vază.

Se întrerupse, pentru a bea din cafea.

– Și totuși, din ce spunea Mary, reluă el, am crezut că ghicesc faptul că era vorba despre o femeie ambițioasă, care se lasă condusă mai degrabă de dorința de a reuși, decât de inimă. Am dedus că este rigidă, atât de metodică, încât a alungat orice spontanietate din viață. S-a aruncat probabil trup și suflet în administrarea întreprinderii familiale, pentru a uita că existența îi era goală.

Împărțită între mânie și stânjeneală, Carolyn se agită pe scaun. Acest tip era un bădăran de cea mai joasă speță! Oare cum își permitea să facă un asemenea portret cuiva pe care nu-l văzuse niciodată?

Cu brațele încrucișate pe masă, Beau se apleacă spre tânăra femeie și schiță un zâmbet.

– Fizic, în schimb, mi-o imaginez mai degrabă seducătoare. De fapt, ți-ar semăna. Numai că ea n-ar îndrăzni să se arate

vreodată necoafată, nemachiată și cu bluza ieșită din pantaloni....

Instinctiv, Carolyn își dădu părul pe spate și-și netezi cu mâna poalele bluzei. Pe punctul de a-i replica lui Beau că programul său nu-i permisese deloc să se oprească în fața oglinzii, se răzgândi: Carol Cook trebuia să rămână insensibilă la acest gen de bădărănie.

– Cred că are ochi albaștri, continuă bărbatul fără să-și ia privirea de la ea. Nu frumosul azur al cerului de vară, nu, ci un albastru mai degrabă polar, ca reflexele unui ghețar. Și că gura îi este foarte fină și buzele permanent strânse. O gură de fată bătrână, care se usucă pe picioare.

– O fată bătrână care se usucă pe picioare, ai? repetă femeia pe un ton țâfnos.

Beau încuviință cu o siguranță care-i dădu dorința să-i arunce ceașca în față.

– O persoană atât de înfrânată ca această Carolyn Baker nu poate avea decât asemenea buze, obligată fiind să le strângă de-a lungul timpului!

Incapabilă să se mai controleze mult, tânăra femeie puse brusc amândouă mâinile pe masă.

– Poate este rigidă și organizată și poate are o gura ca o lamă, dar cu siguranță cunoaște mai bine decât dumneata poveștile!

Fără să aștepte răspuns, ieși în trombă din încăpere și se repezi în camera sa. Dezordinea care o întâmpină acolo o exasperă, dar nu atât cât Beau Randolf, ființa stupidă, limitată și intolerantă care era!

Cu un gest furios, ridică un vraf de haine de copii și le puse pe comoda deja plină. Așezată pe marginea patului, oftă. Ce rău era în a fi metodică? Trebuia să funcționeze astfel, pentru a duce la bun sfârșit multiplele sarcini care-i reveneau.

Trebuise să facă eforturi înverșunate pentru a ajunge în postul pe care-l ocupa în prezent și să câștige respectul bărbaților care lucrau sub ordinele sale. Cu ce drept îi reproșa că era o ființă puternică, independentă și că se împuternicise cu atribuții? Până acum, considerase întotdeauna aceste trăsături de caracter ca pe niște calități. Totuși, când le citase Beau, îi apărură într-o lumină care nu-i plăcea deloc.

Tot mai enervată, se dezbrăcă făcând gesturi sacadate. O considera o înfrânată! Nu, dar! Cine se credea? O brută. Iată ce era. O brută care-și imagina că toate femeile au nevoie să fie răsturnate fără menajamente în fân, pentru a fi fericite!

Se postă în fața oglinzii, ca pentru a verifica inexactitatea descrierii lui Beau.

Dar aceasta îi trimise imaginea unei femei cu buzele strânse.

Capitolul 5

Trebuia să aducă un fel de mâncare, spusese Beau. În picioare în fața frigiderului, Carolyn îi inspecta conținutul cu o privire posomorâtă. În seara aceea erau invitați la o mică petrecere organizată de comunitate și Beau îi spusese că n-are rost să prepare cina, în schimb să "ducă un fel de mâncare". O mâncare de ce, Dumnezeule?

Învinsă, se trânti pe un scaun, își scoase ochelarii și-și trecu mâna peste frunte. Prin fereastra de la bucătărie ajungea până la ea zgomotul surd și continuu al mașinii de tuns gazonul. Un miros plăcut de iarbă tăiată umplu încăperea.

Tânăra femeie se strâmbă, sperând că zgomotul nu-i va trezi pe gemeni. Fuseseră agitați în ultimele zile....

De fapt, ieșirea prevăzută nu-i displăcea. Beau nu lucra sâmbăta și se întrebase cum va proceda pentru a i se livra cina fără ca el să descopere șiretlicul. Nu-i mai rămânea decât să

găsească o idee pentru acel faimos fel de mâncare!

Condusă de instinct, se repezi la telefon și, folosindu-și cartela, își sună sora.

Colleen răspunse la a doua sonerie.

– Carolyn, în sfârșit! Începusem să-mi fac griji. Ei bine, cum merge cu gemenii? Ai descoperit ceva referitor la Sam?

– În ce-i privește pe copii, cred că pot să afirm că totul este în regulă. Dar nu-ți ascund că n-am un minut liber, așa că n-am avut timp să-mi fac mica anchetă asupra lui Sam. Tot nu aveți nicio veste de la el?

– Niciuna.

Carolyn percepu o notă de tristețe în vocea surorii sale. Dacă toată familia considera această dispariție ca o dramă, Colleen era cea care suferea cel mai mult. În calitate de mezină, îi dedicase întotdeauna o admirație nemărginită fratelui lor mai mare.

– Ascultă.... reluă tânăra femeie, șovăind, te-am sunat pentru un motiv care ți se va părea neclar. Va trebui să-mi dai o rețetă de gătit.

Pe fir se lăsă tăcerea și Carolynei nu-i fu greu să-și imagineze expresia uluită a surorii sale.

– De gătit.... ce? întrebă în sfârșit Colleen.

Carolyn oftă. Ar fi trebuit să bănuiască faptul că surorile nu-i vor da niciun ajutor. Bonnie lua aproape toate mesele la restaurant și Colleen avea aptitudini culinare identice cu ale sale.

– Să nu mai vorbim despre asta. N-ar fi trebuit să mă adresez ție.

– Carolyn, vei avea amabilitatea să-mi explici de ce te încăpățânezi să duci această bătălie pentru încredințarea gemenilor pe un teren care nu-ți este deloc familiar? Totuși, ar fi mult mai simplu să încredințezi această treabă în mâinile unui avocat bun, nu? I-ar veni ușor de hac acestui tip în momentul procesului și totul se va rezolva.

În mod curios, aceste cuvinte o încurcară pe tânăra femeie. Dacă va obține încredințarea copiilor, n-o va face după ce-l va călca în picioare pe Beau.

– Colleen, metoda mea mi se pare mai adaptată situației. Nu țin ca acest proces să dureze la nesfârșit, ceea ce l-ar putea ruina pe Beau. Caut pur și simplu să adun probe suficiente pentru a convinge judecătorul că sunt în stare să-i cresc pe acești micuți. Și acum, trebuie să te las.... pentru că tot nu mi-am rezolvat problema!

După ce închise, Carolyn se postă din nou în fața frigiderului. Cum inspirația atât de așteptată nu venea, deschise ușa dulapului de păstrare a alimentelor și, după ce examină diferitele cutii de conserve aranjate acolo, se hotărî să prepare o tocană pe bază de fasole verde și de cârnați ambalați în plastic, pe care-i văzuse în frigider. Iată ce era la înălțimea aptitudinilor sale: era suficient să folosească deschizătorul de conserve, să amestece totul și să lase să fiarbă!

Liniștită, se rezemă cu coatele de fereastră și-l privi pe Beau tunzând gazonul. Își aminti seara în care el făcuse prezentarea unui tablou atât de puțin măgulitor Carolynei Baker pe care ea o

apărase aprig, pentru ca apoi să se scuze pentru furia sa, punând-o pe seama oboselii și a enervării: într-adevăr, cum să se justifice că pledase în favoarea unei necunoscute, fără să pară suspectă? Reacția lui Beau se limită la un zâmbet enigmatic și afacerea se oprise aici. Cel puțin așa spera Carolyn.

Cu un gest reflex, își puse din nou ochelarii, pentru a nu pierde nimic din spectacolul pe care-l oferea Beau. Soarele îi juca pe pielea strălucitoare a bustului căruia începuse să-i cunoască cel mai mic relief. Beau se îndreptă și-și trecu mâna prin părul negru ca smoala. Tânăra femeie nu-și amintea să fi fost vreodată atrasă atât de mult de un bărbat. Era de neînțeles. Totuși, întâlnise de-a lungul timpului specimene superbe, eleganți și politicoși, dar niciunul dintre ei nu exercitase asupra sa o asemenea fascinație.

Enervată de cursul pe care-l luaseră gândurile sale, se întoarse de la fereastră. Doar nu se va îndrăgosti de nașul gemenilor, de bărbatul care se interpunea între ea și ei!

Ușa de la intrare se deschise și subiectul gândurilor sale intră, făcând-o să tresară.

– Îngerașii dorm încă?

Se îndreptă spre frigider și scoase de acolo o sticlă de suc de portocale pe care o duse la buze.

– Da, răspunse Carolyn fără să reușească să-și desprindă privirea de la mărul lui Adam, care se ridica la intervale regulate.

Simțea o dorință ciudată de a-și pune buzele acolo și acest gând o făcu să tresară.

După ce bău cu înghițituri lungi, Beau îi întinse sticla.

– Te tentează?

Din nefericire, nu sucul de fructe o tenta.

Luă sticla și o închise cu un gest energic.

– Nu ți s-a spus niciodată că nu se bea din sticlă? exclamă indispusă.

– Oh, ba da! Mama mi-a repetat-o deseori.

– Și ai făcut întotdeauna invers decât ce ți se spunea?

– Doar pentru plăcerea de a nu asculta!

Se apropie de tânăra femeie și adăugă:

– Dar am ascultat-o întotdeauna pe mama când era vorba de lucruri care-mi păreau importante. De exemplu, n-am trântit niciodată ușa în nasul unei doamne. Nici nu vorbesc cu gura plină!

– Este evident că ești polițist perfect....

– Nu-i așa? Dovada: nu îndrăznesc să-ți fac puțină curte, deși mor de dorință! replică Beau râzând.

Cum se apropiase și mai mult, Carolyn se dădu înapoi, până ajunge cu spatele lângă perete.

– Nu poți urma întotdeauna sfaturile unei mame. Cum să mă stăpânesc să mănânc o duzină de biscuiți de-abia scoși din cuptor? Sau să beau lapte din sticlă? Sau să nu fac baie complet gol în iaz, în primele zile frumoase, când apa este încă rece ca gheața?

Acum era atât de aproape de ea, încât îi simțea căldura pe care o iradia trupul său. Vocea îi era mai gravă decât de obicei, cu

accente senzuale, care avu asupra tinerei femei un efect devastator.

– Haide, domnișoară Carol Cook, nu ți s-a întâmplat niciodată să nesocotești regulile stabilite de mama dumitale?

Buzele i se apropiaseră foarte mult de ale sale.

– N-ai gustat și dumneata niciodată din delicioasele fructe interzise....? îi murmură.

Incapabilă să răspundă, Carolyn nu reușea să-și desprindă privirea de la gura aceea fermă, bine conturată, care-i făcea tot atâta poftă ca o piersică zemoasă în mijlocul verii. Derutată de flacăra care o mistuia, rămase încremenită.

– Nu intenționezi să mergi să-i iei?

Intonația brusc serioasă din vocea lui Beau o smulse pe Carolyn din toropeală. Clipi din pleoape.

– Ce.... cum?

– Băieții. Îți amintești de ei, nu-i așa? Brent și Trent....

Tânăra femeie percepu atunci strigătele de nerăbdare care răsunau în toată casa.

– Mă.... duc să-i iau.

Cu obrajii în flăcări, dispăru.

În timp ce-i schimba pe gemeni, se întrebă cum o simplă conversație despre bunele maniere putuse devia în asemenea mod. De ce trebuia ca acest bărbat – tocmai el – să trezească în ea reacții atât de impetuoase?

Ei bine, doar câteva zile de răbdare, își spuse luând câte un bebeluș în fiecare braț. Curând, va aduna destule probe

împotriva lui Beau Randolf și voi fi în măsură să plec la New York. Până atunci, n-avea decât să fie atentă.....

– Am spus nu, prichindelule!

Beau luă vaza spre care Trent întinse mâna, cu privirea strălucind de poftă. Îl instală pe copil în fața unei grămezi de Lego și ridică ochii spre orologiu. Oare Carolyn mai avea mult?

Tânăra femeie îi spălase și-i îmbrăcase pe bebeluși, apoi Beau îi propusese să aibă grijă de ei în timp ce se va pregăti. În timp ce-i supraveghea pe copii, care se jucau pe covor, se gândi la clipa în care fusese gata s-o sărute, în bucătărie. Dacă nu s-ar fi trezit chiar în acea clipă copiii, oare ce s-ar fi întâmplat? Mintea îi rătăci și se văzu pe cale să schimbe cu ea o îmbrățișare pasională. Zâmbi la amintirea tulburării pe care i-o zărise în privire. Buzele i se întredeschiseseră și era sigur că nu l-ar fi respins dacă ar fi luat-o în brațe.

– Va fi bine.... așa, ca ținută?

În picioare, în ușă, Carolyn îl privea încordată, netezind cu mâna o rochie foarte simplă, din mătase verde-deschis, care-i sublinia de minune formele siluetei. Își legase părul în coadă de cal și purta o bijuterie fină din aur. Observă că se machiase ușor,

ceea ce-i accentua strălucirea tenului.

Femeia pe care o avea în fața ochilor era frumoasă, ireproșabilă, elegantă. Un produs adevărat al burgheziei bune din New York.

– Foarte bine, îi replică pe un ton ursuz. Este timpul să plecăm, altfel vom sosi cu întârziere.

Scoase dintr-un dulap un cărucior dublu pe care-l desfăcu, nu fără să tune și să fulgere împotriva mecanismului complicat.

– Sala primăriei este la două grupuri de case de aici. M-am gândit că vom putea merge pe jos.

– Perfect. Chiar ar fi păcat să nu profităm de această seară frumoasă.

Îi instalară pe bebeluși în cărucior și se pregătiră să iasă.

– Sunt foarte drăguți cu aceste costumașe! exclamă tânăra femeie.

Beau încuviință. Gemenii purtau în acea zi ținute de base-ball identice. Doar culoarea șosetelor permitea să fie recunoscuți.

– Bob este cel care li le-a oferit în clipa nașterii, spuse Beau cu o voce gâtuită. A luat-o râzând pe Mary în brațe și i-a spus că spera să aibă într-o zi o echipă cu efectiv complet.

Inima i se strânse la amintirea scenei. Viața hotărâse altfel.....

Carolyn îi puse atunci mâna pe braț și Beau văzu în ochii ei reflectarea propriei dureri. Înțelese brusc că tânăra femeie suferea la fel de mult ca el din cauza pierderii tânărului cuplu și, în mod ciudat, fu un balsam pentru inima lui.

– Să mergem, spuse, deschizând ușa.

– Ei, așteaptă! Fasolea mea....

Carolyn se duse în bucătărie, cu Beau pe urme și scoase cratița din cuptor. Bărbatul examină conținutul cu o sprânceană ridicată.

– Este vorba despre o veche rețetă de familie? întrebă cu un zâmbet în colțul gurii.

– Probabil, dar cu siguranță, n-o am de la familia mea!

Câteva minute mai târziu porniră la drum, cu cratița proptită sub cărucior, alături de o geantă mare care conținea scutece și jucării.

Primele parfumuri estivale înmiresmau aerul călduț și această plimbare sub cerul fără un nor era foarte plăcută. Gemenii, care se treziseră într-o dispoziție excelentă, gângureau și gesticulau veseli.

Carolyn așteptase această seară cu nerăbdare. După ce petrecuse ultimele zile singură cu bebelușii, era nerăbdătoare să comunice cu adulții. Desigur, îl avusese pe Beau. Dar pe bună dreptate, trebuia să se îndepărteze, pentru a și-l alunga din minte: emoția pe care o încercase în bucătărie, puțin mai înainte, o speria.

Cu inima bătând puternic la ideea a ce s-ar fi putut întâmpla, se strădui să-și îndrepte atenția asupra caselor încântătoare prin fața cărora treceau. Oare trecuse și Sam de-a lungul acestei străzi? Din ce motiv ar fi venit în acest mic oraș din Kansas?

Cu o mișcare din cap, alungă aceste întrebări care-i frământau mintea: atâta timp cât va purta numele de Carol Cook, nu va

putea căuta răspuns. Într-adevăr, bona nu avea niciun motiv să se intereseze de Sam Baker. Dar imediat ce-și va dezvălui identitatea, Carolyn Baker se va consacra fratelui său.

Până atunci, va profita de clipa prezentă.

– Este plăcut să știi că mai există locuri unde să poți merge liniștit, fără să te temi că ești agresat, spuse tânăra femeie.

Beau încuviință, cu un zâmbet pe buze.

– Aici, părinții își lasă copiii să se joace afară, în deplină siguranță.

Carolyn zâmbi și ea.

– Presupun că, în calitate de șerif, nu poți decât să fii puțin mândru.

– Exact. Am considerat întotdeauna că acest orășel are un suflet și încerc să-l păstrez. Dar se mărește și nu-ți voi ascunde că asta mă neliniștește puțin. În niciun caz n-aș vrea să devină ca marile aglomerări urbane, care și-au pierdut sufletul. Altfel spus, cred că mai avem ceva de făcut.

Carolyn se gândi la Manhattan, care-și pierduse de mult sufletul. Rata criminalității nu înceta să crească, producând teamă. Fiecare își ducea viața fără să se preocupe de semenul său. Ea locuia de doi ani în același imobil și nu-și cunoștea niciun vecin.

Cursul gândurilor sale o descumpăni. Cum să nege că ar fi de preferat pentru gemeni să crească în această ambianță liniștită? Își reveni totuși prompt. Casey's Corners o cucerea poate din acest punct de vedere, dar nu din toate.

– Îmi închipui că activitatea culturală este redusă în cel mai adevărat sens al cuvântului aici, nu-i așa?

Beau se întoarse spre ea, surprins.

– Totul depinde de ce înțelegi prin "activitate culturală".

– Muzee, reprezentații teatrale, operă.... înțeleg, aceste lucruri.

– Elevii liceului joacă în fiecare an o piesă din repertoriul clasic. Cât despre operă, îl avem pe Ralph Watson, coaforul, care cântă cu dragă inimă când bea câteva pahare în plus. Și, în ceea ce privește muzeele, Ben Walker ia un dolar de persoană pentru vizitarea vechii sale bojdeuci, care conține un număr considerabil de relicve din perioada prohibiției, când făcea ravagii cu alambicul său.

Carolyn se încruntă. Această descriere, pitorească așa cum era, nu corespundea exact concepției sale despre cultură.

– Și.... ce gen de ocupații au adolescenții, în weekend, de exemplu?

Beau se opri pentru a ridica o greblă pe care Trent o aruncase pe jos.

– Avem un cinematograf, un bowling și se organizează deseori mici petreceri în vecinătatea cimitirului.

Cum Carolyn îl privea îngrozită, bărbatul izbucni în râs.

– Băieții noștri nu sunt nebuni! Ei știu că cel mai bun mijloc de a provoca o fată să se refugieze în brațele lor, este s-o sperie puțin!

Râsul îi dispăru brusc și o privi atent, cu un aer grav.

– Toți părinții pe care-i cunosc și-au crescut copiii în respectul anumitor valori pe care le consideră esențiale. Pe de altă parte, sunt foarte apropiați de ei și-i înconjoară cu toată dragostea.

Merseră de-a lungul străzii și ajunseră în fața unei clădiri înalte: sala de festivități. Aproximativ douăzeci de mașini și camionete erau parcate aici și zgomotul de conversații și râsete se auzea prin ferestrele deschise.

Tânăra femeie se află brusc pradă unei temeri puternice. Să-l înșele pe Beau Randolf asupra identității sale era un lucru și să se facă să treacă drept Carol Cook în ochii unei părți a comunității era altul. Totuși n-avea de ales. Viitorul gemenilor depindea de asta.

Îndată ce intrară în sala mare, decorată cu banderole și baloane, fură salutați din toate părțile. Beau o prezentă pe tânăra femeie celor care se apropiară de copii pentru a-i săruta și aceasta le uită imediat numele. Doar în timpul mesei începu să recunoască oamenii, regăsindu-i acolo.

Beau și cu ea luară loc în capul unei mese lungi. Extrem de bucuroși, Brent și Trent trecură din brațe în brațe, gustând cu poftă din multele mâncăruri puse pe fața de masă din hârtie. Vacarmul înconjurător o împiedica pe Carolyn să audă distinct comentariile pe care le făcea Beau despre fiecare comesean.

Se apropie de el în clipa în care i-l arătă pe Ralph Watson, faimosul coafor cu voce de bariton. Cu un gest firesc, Beau își trecu brațul în jurul umerilor săi, în timp ce-i spunea că Ralph nu se mulțumea să cânte la duș și că avea de asemenea o aventură

cu Margaret Benton, florăreasa.

– Amândoi afirmă că nu sunt decât zvonuri, dar vecinii Margaretei îl aud deseori cântând arii în baia acesteia.

Carolyn îl privi, stupefiată.

– Cum este posibil să știi toate astea?

Lui Beau nu-i trebuiră decât câteva minute pentru a-i dezvălui micile secrete ale fiecăruia. Aparent, nu-i scăpase nimic!

Îi zâmbi și-i făcu cu ochiul.

– La Casey's Corners, se știe totul.

Carolyn își simți bătăile inimii accelerându-se și se temu ca el să nu-i fi descoperit identitatea. După toate aparențele, nu. Privirile pe care i le adresa păreau lipsite de orice malițiozitate. Erau mai degrabă..... da!..... complice. De altfel, se aplecase cam prea mult asupra ei.

Pentru a scăpa de această familiaritate care se crease, își împinse farfuria și dădu scaunul înapoi.

– Am mâncat cât șapte! constată Carolyn. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată atât de multă mâncare, doar la o masă.

– Locuitorii din Casey's Corners sunt înzestrați în general cu o solidă poftă de mâncare. Apropo, mâncarea dumitale de fasole a repurtat un adevărat succes.

Zgomotul de voci care provenea de la intrare veni la timp pentru a o elibera pe Carolyn de solicitudinea lui Beau care, acum, își puse mâna peste a sa. Bărbatul se întoarse spre hol și zâmbi emoționat când o doamnă în vârstă intră în salon. Cea mai mare parte dintre comeseni se îndreptară spre ea.

– Scuză-mă, spuse Beau ridicându-se.

Se alătură bătrânei doamne și o strânse îndelung în brațe. Câteva clipe mai târziu, o conduse spre Carolyn și spre gemeni.

– Carol, spuse bărbatul, ți-o prezint pe Iris Johnson, mama lui Bob și bunica drăcușorilor noștri.

Tânăra femeie se grăbi să se ridice. Iris îi luă mâna și o bătu ușor cu afecțiune.

– Sunt încântată să te cunosc, draga mea copilă. Beau mi-a spus că îi ești de mare ajutor cu gemenii.

Apoi se întoarse spre bebeluși, care acum erau așezați pe scaunele lor înalte.

– Sunt minunați, declară ea cu mândrie.

Apoi i se adresă lui Beau:

– Mi se pare că seamănă din ce în ce mai mult cu Bob. Ție nu?

– Este adevărat, îi seamănă mult, încuviință Beau trecându-și brațul în jurul umerilor bătrânei doamne.

Atât de evidentă era afecțiunea profundă pe care o împărtășeau Beau și bătrâna doamnă, încât Carolyn nu putu decât s-o constate, foarte emoționată.

– Sunt atât de mulțumită că acești îngerași n-au fost și ei în mașină, în ziua accidentului, murmură bătrâna doamnă cu o voce schimbată. Nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă aș fi pierdut totul....

Beau o strânse mai puternic și-i zâmbi larg.

– Gemenii sunt foarte fericiți să aibă o bunică iubitoare ca dumneata, Iris....

Aceasta îi zâmbi la rândul său cu tandrețe. Cu mâna pusă pe brațul Carolynei, adăugă:

– Toți trei vom face în așa fel încât acești îngerași să crească în micul nostru oraș frumos, nu-i așa?

– Bineînțeles! replică Beau cu înverșunare.

Se întoarseră amândoi spre Carolyn, care dădu imperceptibil din cap. Cu un nod în gât, îi venea din ce în ce mai greu să zâmbească. Dumnezeule.... Să-i îndepărteze pe copii de Casey's Corners, să-i ia de la Beau și de la Iris, i se păru brusc aproape peste puterile ei.

Pentru prima dată de la sosire, Carolyn se întrebă dacă alegerea sa era bună.

Capitolul 6

– Vino să dansezi cu mine, îi spuse Beau Carolynei.

După terminarea mesei, se împinseseră mesele și scaunele, pentru a lăsa loc perechilor de dansatori. O orchestră compusă din trei muzicieni cânta melodii antrenante.

Tânăra femeie coborî privirea asupra gemenilor și probabil i se văzu nehotărârea, deoarece Beau adăugă:

– Haide, Iris va fi încântată să vegheze asupra lor.

– Bineînțeles! exclamă aceasta. Nu i-am văzut de o săptămână! Așa că distrați-vă puțin, în timp ce eu voi profita de nepoții mei.

Beau o luă pe Carolyn de mână și o conduse cu autoritate pe ring, unde evoluau deja mai multe perechi.

– Nu știu deloc cum se dansează asta.... protestă tânăra femeie.

– Foarte simplu. Este un pas de doi simplu. Lasă-te condusă.

Bărbatul o îmbrățișă și observă brusc că aștepta acest moment

încă de la începutul serii. Parfumul său de flori ajunse până la el, însoțind senzațiile încântătoare pe care le simțea ținând în brațe acest corp zvelt, atât de feminin. Materialul rochiei era destul de fin pentru a-i simți căldura plăcută a trupului sub palmă.

– Dansezi foarte bine, spuse Carolyn după o clipă.

Bărbatul îi zâmbi.

– Pare să te mire. Poate-ți imaginezi că oamenii din provincie nu știu să danseze?

– Sunt de acord că mă uimești, replică tânăra femeie, zâmbind la rândul său. Ai nenumărate talente.

– Și nu le cunoști pe toate....

Se apropiase de ea și Carolyn întoarse privirea, la fel de speriată ca o adolescentă. Avea în ea ceva inocent și vulnerabil, care înduioșa.

– Nu te interesează să le descoperi? insistă Beau cu voce scăzută.

Răspunsul nu fu decât o șoaptă.

– Nu, nu cred.

Îi plăcea modul în care reacționa tânăra femeie la provocările sale. Nu se putu stăpâni să și-o imagineze respirând sacadat în brațele sale, în timp ce făceau dragoste. Preferă totuși să-și alunge din minte aceste gânduri tulburătoare.

– Oricum, fluier minunat melodia din "Podul de pe râul Kwai!"

– Ți-am spus că nu mă interesează! insistă tânăra femeie, incapabilă totuși să nu zâmbească.

În acea clipă, Beau avu o irezistibilă dorință de a-i auzi râsul.

– Știu de asemenea să sculptez chipul lui Abraham Lincoln într-un măr și cunosc o versiune puțin deșucheată a "Blue Suede Shoes...."

Așa cum sperase, Carolyn izbucni în râs și el simți o ciudată înțepătură în stomac.

– Ești complet nebun! exclamă tânăra femeie.

– Pledez vinovat. Și acum, este rândul dumitale să-mi dezvălui talentele ascunse.

Melodia pe care dansau se termină și Carolyn scutură din cap.

– Prea târziu, îi răspunse, gata să-i scape.

Orchestra intonă atunci o baladă veche, cu accente languroase și bărbatul o atrase din nou lângă el.

– Nu atât de repede, frumoaso! Nu te voi lăsa decât când îmi vei dezvălui câteva din micile dumitale secrete. Schimb de servicii reciproce!

Tânăra femeie râse din nou, dar nu încercă să se elibereze.

– De acord. Pot să înot o lungime de piscină sub apă.

– Și ce? Și eu pot.

Carolyn se gândi, apoi fața i se lumină.

– Știu să mă uit cruciș cu un ochi!

Beau îi adresă un zâmbet sceptic.

– Doar cu un ochi? Ești sigură?

Carolyn încuviință dând ferm din cap și i-o dovedi neîntârziat. Când el îi salută această performanță cu un puternic hohot de râs, tânăra femeie se prefăcu îngrozită.

– Dumnezeule.... eu sunt cea care se uită cruciș cu un ochi în mijlocul unei săli de festivități? Ai o influență foarte proastă asupra mea, Beau Randolf! încheie, râzând din nou.

– Cu atât mai bine, îi șopti bărbatul.

O strânse mai puternic și oftă mulțumit. Dimpotrivă, era convins că are o excelentă influență asupra ei. Puțină fantezie ar putea să fie binefăcătoare.

– Știi probabil că vom alimenta, chiar de mâine, bârfele, îi șopti la ureche.

– Pentru că dansăm împreună?

– Pe aici, nu trebuie mai mult pentru a trezi curiozitatea oamenilor.

I-ar fi putut explica tinerei femei că, dând crezare anumitor locuitori din Casey's Corners, el era un seducător înrăit. De fiecare dată când bea cafeaua cu o femeie, era bănuit că avea o aventură cu ea. Dar se abținu, presimțind că ea nu va aprecia această confidență.

Balada luă sfârșit prea repede după gustul său și Carolyn se îndepărtă zâmbind. Se alăturase lui Iris și copiilor când Waylon se apropie de Beau.

– Ești al naibii de norocos, bătrâne! exclamă cu ochii ațintiți asupra tinerei femei. O mândrețe de fată.

– Recunosc....

– Regina dorește foarte mult s-o cunoască. Am sosit exact în clipa în care se trecea la masă și nu ne-ai prezentat-o.

Beau zâmbi. Soția lui Waylon era foarte bună de gură, dar

avea și o inimă de aur.

– Vom remedia asta fără să mai întârziem. Du-te și ia-o.

Procedă la prezentări, apoi lăsă femeile împreună și se plimbă de la un grup la altul, înainte de a se rezema cu spatele de un perete. De acolo vedea toată sala, acum plină ochi.

Verna Wellrick, care dansa cu unul din frații Ballonay îi zâmbi și-i făcu cu ochiul. Rezervat, Beau se mulțumi să-i răspundă la zâmbet.

Fusese tentat să iasă cu ea exact înainte ca gemenii să vină să locuiască sub acoperișul său. O privi pe blonda planturoasă unduindu-și șoldurile pe ring și constată că nu-l va mai interesa deloc. Toată lumea știa că Verna nu voia să se căsătorească. Viața pe care o ducea o amuza prea mult pentru a-și dori o schimbare.

Încruntat, se gândi la femeile care îi marcaseră viața. Până atunci, le căutase întotdeauna pe cele care, ca și el, fugeau de povești durabile. Mary făcuse deseori remarca, afirmând că era prea apropiat de Bob și de ea și că, din această cauză, nu simțea nevoia să-și formeze propria familie.

În sinea lui, Beau știa totuși că teama îl ținuse până atunci departe de căsătorie. Teama ca perechea pe care o va forma să nu fie la fel de unită ca cea a părinților săi, sau a lui Bob și Mary. După ce văzuse asemenea exemple, nu s-ar putea mulțumi niciodată cu mediocritatea.

Un lucru îl neliniștea în special, în această clipă: de la sosirea Carolynei Baker, niciuna dintre celibatarele lui Casey's Corners nu-i mai trezea nici cea mai mică scânteie de interes. În timpul

seratei, le observase rând pe rând, din ce în ce mai încurcat. Desigur, aveau farmec, dar singura care îi plăcea, era cea care ocupa în casa lui slubja de bonă....

Haide, nu era vorba decât de o atracție fizică! O atracție care, după potolirea dorinței, va dispărea. Știa asta din experiență. Pe deasupra, să-și imagineze viitorul alături de Carolyn ar fi pură himeră. Cu sau fără gemeni, oricum va pleca la New York. Aparțineau unor lumi fundamental diferite și nici măcar nu împărtășeau aceleași valori, nici aceleași visuri. De fapt, singurul lor punct comun era interesul pentru gemeni.

Tocmai sunase ora zece, când Beau hotărî că era vremea să se întoarcă acasă: bebelușii dădeau evidente semne de oboseală.

Ca și când îi citise gândurile, Carolyn îi căută privirea, apoi se ridică pentru a aduna jucăriile împrăștiate.

– Mi-e teamă că una dintre frumoasele mele povești nu va fi suficientă pentru a-i adormi în seara aceasta.... sunt epuizați, dar foarte agitați, declară Beau puțin mai târziu, pe drumul de întoarcere.

Carolyn încuviință în tăcere. Deasupra lor, stelele străluceau în sipetul lor de catifea albastră. Beau inspiră îndelung aerul răcoros.

– Noaptea este superbă, murmură.

– Și miroase atât de plăcut.... Este un amestec de parfumuri pe care nu le găsești niciodată în marile orașe, chiar în cele mai frumoase seri de vară.

Întors spre tânăra femeie, Beau încuviință dând din cap.

Dumnezeule, ce frumoasă era!.... În lumina lunii, trăsăturile sale păreau de o delicatețe ireală. O briză ușoară i se juca în buclele neastâmpărate care scăpaseră din coada de cal. Nu și-o imaginase niciodată pe Carolyn Baker atât de dulce, atât de.... umană.

Dar nu era decât o aparență menită să-l înșele. În realitate, această femeie avea o casă de bani în loc de inimă! Un singur lucru o interesa: să câștige bani. Oare nu acesta era scopul familiei Baker? Cel care lăsa foarte puțin loc pentru altceva în viața lor.

Totuși, în seara aceea, în timp ce mergeau alături, cu gemenii în cărucior, ar fi putut fi ușor să vadă în ea o ființă educată cu tandrețe. O ființă de care s-ar fi putut îndrăgosti.

Ce idiot era! Acea noapte senină avea efecte perverse asupra lui. Să se îndrăgostească de ea, când nici măcar n-o cunoștea pe adevărata Carolyn Baker?

Silueta casei se profilă în capătul străzii și bărbatul oftă ușurat. Era timpul să intre, deoarece această noapte înstelată îi dădea niște idei ciudate.

Îndată ce vor închide ușa după ei, se vor afla confruntați cu scenele vieții de fiecare zi. Să îmbrace copiii în pijamale nu fu o treabă ușoară. Nu încetau să strige și să se agite.

– Sunt într-adevăr foarte enervați, remarcă Beau, punându-l pe recalcitrantul Brent în pătuț.

Veni în ajutorul tinerei femei, care nu reușea să-l schimbe pe Trent. De fiecare dată când se pregătea să-i fixeze scutecul, copilul începea să se agite în toate direcțiile. Amândoi, reușiră

să-l stăpânească. Câteva clipe mai târziu, agățat de gratiile pătuțului, striga cât putea de tare. Ca și fratele său.

– Am impresia că va trebui să-i lăsăm să plângă până când adorm, spuse atunci Beau.

– Să-i lăsăm să plângă? Nu se poate.

– Și de ce? Nu le face rău și le va permite să-și elibereze toată energia.

– Poate, dar ar fi crud.

Tânăra femeie se apropie de Trent și-l mângâie ușor pe cap, în timp ce-i zâmbea lui Brent.

Beau îi puse mâna pe umăr. Îl contraria s-o vadă arătând accese maternale. Brusc, fu nerăbdător ca ea să părăsească încăperea, să se îndepărteze de copii.

– Du-te și te culcă. Le voi spune o poveste și voi aștepta să adoarmă.

– Nu mă deranjează deloc să rămân cu ei, protestă Carolyn.

– Nu mă îndoiesc, dar trebuie ca unul dintre noi să se odihnească, în caz că se vor trezi în mijlocul nopții, ceea ce n-ar fi de mirare.

Tânăra femeie îl privi, ezitând să plece.

– N-ai.... să-i lași să plângă, nu-i așa?

– Nu, îți promit.

După ce-i sărută ultima dată pe băieți, Carolyn se hotărî să iasă din încăpere. Puțin mai târziu, Beau auzi ușa de la camera sa închizându-se.

Se instală oftând în balansoar. Acum, probabil își scotea

rochia și-și punea cămașa de noapte din dantelă albă. Își desfăcea părul, îl peria îndelung....

Simți o răbufnire de dorință în el, în timp ce aceste imagini îi defilau prin minte, ca un film cu încetinitorul. Strânse pumnii, frustrat că nu poate contempla acest spectacol decât în imaginație.

Lovitura pe care o simți pe neașteptate în frunte îi smulse un strigăt de durere și-l aduse în același timp la realitate: Brent tocmai îi aruncase jucărioara sa în cap. Aparent foarte mulțumit, copilul sărea râzând în pat.

Beau îi zâmbi cu căldură.

– Tu ai făcut asta? Jos pălăria, puișor! Țintești strașnic de bine.

Apoi își frecă din nou capul, încântat de diversiune. Slavă Domnului, proiectilul îi întrerupsese gândurile care-l obsedau.

– A fost o dată un lup, care a întâlnit trei urși îmbrăcați în roșu, în pădure.....

Carolyn nu încetă să se răsucească în pat, incapabilă să doarmă, cu toată oboseala. Mintea îi rătăcea, împiedicând-o să-și găsească odihna binemeritată.

Pentru prima dată de când primise scrisoarea de la tribunal, care o anunța că Beau cerea încredințarea copiilor, era pradă îndoielii. Oare era rezonabil să-i ia pe Brent și pe Trent din această atmosferă atât de calmă, atât de plăcută?

N-ar fi trebuit să meargă niciodată la această petrecere. Această atmosferă plăcută de societate, plină de căldură omenească, avusese asupra ei un efect dezastruos. Se simțise

imediat în largul său cu acei oameni, care o acceptaseră fără dificultate și părea să-i iubească pe gemeni: fiecare dintre ei venise, într-o clipă sau alta, să se joace cu bebelușii și să-i sărute.

Exasperată, își scutură perna, apoi încercă să găsească o poziție cât mai confortabilă pentru a dormi. În zadar. Gândurile continuau să i se adune în minte, nu-i dădeau pace.

O obseda imaginea lui Iris, bunica gemenilor. Această femeie, care tocmai își pierduse fiul și nora, îi adora în mod vizibil pe copii. Să o priveze de prezența lor, nu va fi ușor. Cu atât mai mult cu cât nu-i va duce într-un oraș vecin.

Bun și atunci? Îi va trimite bilete de avion! Va putea să-și viziteze nepoții cât de des va vrea.

Oricât de dificil ar fi, trebuia să facă cea mai bună alegere pentru Brent și Trent. Ori, evident, le va fi mai bine cu ea decât cu Beau. Le va aduce o prezență feminină și destui bani pentru a se bucura de o viață confortabilă.

Poate "confortabil" nu era cuvântul adecvat, până la urmă. Deoarece îndestularea materială în care trăise n-o împiedicase să se simtă prejudiciată din punct de vedere afectiv.

Ei bine, va fi suficient să nu facă aceleași greșeli ca părinții săi, atâta tot!

Aproape liniștită în legătură cu acest subiect, închise ochii și așteptă somnul, care de data aceasta veni nu peste mult timp.

Carolyn deschise ochii și-i aținti asupra cadranului luminos al deșteptătorului. Era ora trei dimineața. Se ridică, întrebându-se ce o putea trezi la o asemenea oră. Apoi, percepu un zgomot de

suspine înfundate. Sări în picioare și se grăbi în camera gemenilor. În picioare în pat, Brent plângea cu lacrimi cât pumnul.

– Ce se întâmplă, iubitule? murmură ea.

Îl luă în brațe și-l legănă murmurându-i cuvinte tandre. Trent dormea liniștit. În vârful picioarelor, se îndreptă spre bucătărie cu prețioasa sa povară. Cu copilul strâns lângă ea, scoase un biberon pregătit din frigider și-l puse în cuptorul cu microunde. Când fu cald, se așeză pe un scaun și i-l dădu bebelușului, fără să înceteze să-l mângâie și să-i șoptească cuvinte alinătoare. Brent îl bău scoțând mormăituri ușoare, de plăcere. După câteva clipe, își ținu biberonul cu o mână și o întinse pe cealaltă spre fața tinerei femei. Din instinct, Carolyn se aplecă spre degetele grăsuțe și le sărută, cu inima plină de o dragoste pe care n-o simțise niciodată până atunci.

Cât de frumoasă era această mânuță!.... Foarte emoționată, se gândi că gemenii meritau un tată și o mamă care să-i iubească și să-i înconjoare cu dragoste. O familie adevărată. Propriii săi părinți i se păruseră întotdeauna atât de distanți. Nu veneau niciodată în aripa rezervată copiilor. Nu-și amintea să-și fi văzut măcar o dată mama așezată la căpătâiul său pentru a-i spune o poveste.

Atunci îi veni pe buze un cântec de leagăn pe care i-l cântase deseori doica sa preferată, în copilărie. Brent lăsă tetina biberonului și-i zâmbi.

– Muncim în echipă?

Tânăra femeie tresări și se întoarse spre ușă. În prag se afla Beau. Îl căra în brațe pe Trent, cu fața inundată de lacrimi.

– Dumnezeule!

Nici măcar nu l-am auzit! exclamă Carolyn.

– Cu siguranță ești foarte ocupată....

Când bărbatul puse un alt biberon la încălzit în cuptorul cu microunde, Carolyn observă că era îmbrăcat numai în niște boxeri roșii.... și-și plecă jenată privirea peste propria ținută, deloc mai decentă.

– Poftă bună, mâncăciosule, îi spuse bărbatul lui Trent cu un oftat comic.

Copilul începu să bea cu lăcomie, în timp ce Beau îi adresă un zâmbet complice însoțitoarei sale.

– Mă întreb dacă la adolescență vor continua să se trezească în mijlocul nopții pentru a mânca!

Tânăra femeie zâmbi..

– În tot cazul, vor fi destul de mari pentru a-și prepara singuri gustarea.

– Dacă mi s-ar fi spus într-o zi că-mi voi petrece zilele arestând niște flăcăi și nopțile hrănind alți băieți înfometați, nu l-aș fi crezut!

Carolyn râse încet.

– Ți-ai dorit mereu să fii polițist?

– Mereu. De altfel, mama mi-a spus că m-am născut cu o insignă în formă de stea pe piept.

– Frumoasă imagine.... Erai foarte apropiat de părinți?

Beau încuviință și tânăra femeie îi văzu ochii devenind melancolici.

– Am avut noroc să am niște părinți extraordinari și datorită acestui fapt, nu păstrez decât amintiri minunate din copilărie și din adolescență. Aveam optsprezece ani când tata a murit într-un stupid accident de tractor. Atunci, mama a început să se stingă. Nu i-a supraviețuit mult. A murit după un an, de un stop cardiac. Din acea clipă, am început să-i frecventez cu asiduitate pe Bob și pe Iris. Ne cunoșteam de la grădiniță și am găsit în ei o a doua familie.

– Iris pare formidabilă.

– Doar pare, crede-mă. Biata femeie a fost deprimată când fiul său a plecat la New York. Când acesta s-a căsătorit cu Mary și când a fost angajat acolo, s-a temut că a pierdut orice legătură cu el. În ziua în care ne-au anunțat că se vor stabili la Casey's Corners, am fost amândoi nebuni de bucurie.

Beau oftă, apoi se aplecă și-l sărută pe Trent pe frunte.

– Și au plecat.... lăsându-ne acești băieți adorabili....

Carolyn înghiți cu greu. Niciodată Beau nu i se păruse atât de atrăgător, pe jumătate gol, cu fața radiind de dragoste pentru bebelușul cuibărit lângă el, care după exemplul fratelui său, gângurea vesel.

Sarcina i-ar fi fost mult mai simplă dacă acest bărbat ar fi semănat cu imaginea pe care și-o făcuse despre el. Dacă ar fi fost băutorul de bere, dublat de aventurierul pe care și-l imaginase, n-ar fi avut asemenea stări sufletești la ideea de a-i "lua" copiii.

Totuși, nu era momentul să se emoționeze. Nu trebuia să se îndepărteze de scopul său, care era starea de bine a gemenilor. Și această stare de bine n-o putea avea decât cu ea.

Își dădu brusc seama de liniștea care domnea în încăpere. Nu se auzeau decât micile zgomote înduioșătoare scoase de bebeluși. Revenind în realitate, Carolyn observă că Beau își ațintise asupra ei o privire de o intensitate care o făcu să roșească. Nu era privirea unui stăpân al casei față de bonă, ci cea a unui bărbat față de o femeie.

Din instinct, îl strânse pe Brent lângă ea, ca și când bebelușul ar fi putut-o ajuta să lupte împotriva dorinței care se insinua în ea. Dar copilul n-ar fi putut fi pavăză împotriva dorinței pe care o citea în ochii lui Beau. Și această dorință o speria, deoarece acest domeniu îi era aproape necunoscut. Activitățile sale profesionale nu-i lăsaseră deloc timp să se consacre relațiilor amoroase.

Plecă ochii asupra copilului, care tocmai adormise. O mică voce interioară îi șoptea să se grăbească să culce din nou copilul și apoi să se refugieze în camera sa. Trebuia să se îndepărteze de acest bărbat cu ochi catifelați, înainte să facă o prostie.....

– Mă.... duc să-l culc în pat, murmură, grăbită să iasă din încăpere.

Intră în camera gemenilor cu inima bătând puternic și fu impresionată de imaginea pe care i-o arăta oglinda. Era radioasă! Așadar, nu maternitatea era cea care aducea acea strălucire atât de specială pe chipul unei femei, ci dragostea, dorința pe care o

avea pentru cel cu care împărțea viața.

Când îl învelea pe copil, gânduri ciudate îi trecură prin minte. Se gândise întotdeauna că Mary se sacrificase într-un fel, căsătorindu-se atât de tânără în loc să aleagă să-și croiască un loc în lumea afacerilor. Carolyn nu înțelesese niciodată că un bărbat și niște copii pot mulțumi pe deplin o femeie atât de inteligentă și de energică. Acum, se întreba dacă în cele din urmă prietena sa nu făcuse alegerea bună.

Ce avea atât de extraordinar propria sa viață? Până acum, își secondase de minune tatăl în afacerea familială. Fie. Dar în afară de cele două surori și de fratele său, nu avea pe nimeni cu care să împartă succesele. Pe nimeni care s-o consoleze când se lovea de un eșec. Pe nimeni cu care să-și făurească un viitor.

Tulburată de gândurile sale, se îndepărtă de leagăn și era gata să scoată un strigăt văzându-l pe Beau în cadrul ușii.

– Ssst.... îi șopti el, arătându-l cu bărbia pe Trent, care adormise.

Carolyn se îndepărtă pentru a nu-i bloca drumul, apoi se îndreptă tiptil spre ieșire. Nu-i mai rămăsese de străbătut decât un metru pentru a ajunge în camera sa, când Beau îi puse mâna pe umăr.

– Cred că am uitat adineauri să-ți citez unul din talentele mele ascunse.... îi murmură.

Era doar la câțiva centimetri de ea și-i simțea căldura trupului.

– Despre.... ce este vorba? reuși să articuleze.

– În ultima clasă, mi s-a înmânat o diplomă care certifica

faptul că eram băiatul care săruta cel mai bine din tot liceul!

Tânăra femeie se încordă când o îmbrățișă, conștientă că era gata să facă o nebunie. Dar o tenta să cedeze nesăbuinței, pentru că aceasta avea chipul lui Beau.

Un geamăt ușor îi scăpă în timp ce se abandona acelei îmbrățișări.

Se înfioră când el puse stăpânire pe buzele sale și răspunse cu toată ființa acelui sărut pasionat.

Doar materialul mătăsos al cămășii de noapte îi despărțea și Beau simți sânii tinerei femei întărindu-se lângă bustul său, ceea ce-l înnebuni de dorință.

Această scenă pe care și-o imaginase deseori întins în pat, avea în fine loc.

Respirând sacadat, o strânse mai puternic lângă el, ca și când se temea ca acest vis minunat să nu ia sfârșit. Mâinile i se plimbară febril peste ceafă, umeri, coborâră de-a lungul spatelui și-i îmbrățișară curba șoldurilor. Carolyn respira și ea greu. Mângâierile bărbatului, tot mai insistente, o făceau să vibreze ca un minunat instrument muzical.

Îl costă scump pe Beau să pună capăt acestei simfonii, dar reuși să se hotărască.

– Du-te și te culcă.... murmură cu o voce răgușită.

Vizibil dezorientată, Carolyn clipi din pleoape și întinse mâna spre el.

– Beau....

– Mai bine ne oprim aici, Carolyn. Dacă vom continua, mi-e

teamă că nu mai răspund de mine. Somn ușor. Pe mâine.

Așteptă ca ușa camerei sale să se închidă și se rezemă de perete, oftând. Cum naiba să iasă basma curată din această situație încurcată?

Capitolul 7

Îi spusese Carolyn! Acesta fu primul gând care îi trecu prin minte tinerei femei când se trezi, a doua zi, dimineață. Pe moment, nu-și dăduse seama. Dar în lumina crudă a primelor raze de soare, înțelese consternată că secretul îi fusese descoperit, și acum, mergea încoace și-ncolo prin fața ferestrei de la camera sa, incapabilă să-l înfrunte pe Beau.

Îmbrățișarea pe care o împărtășiseră în ajun, pe culoar, îi părea complet nesăbuită. Puțin îi trebuise ca să cedeze. De fapt, dacă Beau n-ar fi avut prezența de spirit să-i pună capăt, i s-ar fi dăruit fără urmă de ezitare. În brațele sale, încercase o senzație de plenitudine necunoscută până acum. Pentru prima dată de când se știa, simțise viața izbucnind în ea.

Dar faptul că Beau îi descoperise adevărata identitate, îi strica minunata amintire.... Oare cum se putuse trăda? De când știa Beau că bona Carol Cook și Carolyn Baker erau una și aceeași

persoană?

Astăzi era duminică, oficial ziua sa liberă. Nimic n-o obliga să iasă din cameră. Dacă gemenii plângeau, nu i se impunea să se ocupe de ei. Da, dar..... voia s-o facă.... Astăzi și mâine, și în toate zilele care vor veni: în mai puțin de o săptămână, copiii i se vârâseră în suflet.

Ca și Beau.

Se încruntă. Era ridicol. Totuși, nu se va îndrăgosti de Beau Randolf! O atrăgea fizic, nimic mai mult.

Cu ochii ațintiți asupra ușii camerei sale, își afundă degetele în păr și oftă. Știa că el se trezise, pentru că auzise zgomotul dușului câteva minute mai înainte. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să-l înfrunte. Atunci, mai bine să termine cât mai repede posibil!

Îl găsi la masa din bucătărie, bând o ceașcă de cafea.

– Bună ziua, exclamă bărbatul.

Cu mâna întinsă spre cafetieră, adăugă:

– Servește-te și vino să stai cu mine.

Carolyn ascultă, străduindu-se să-și ignore bătăile accelerate ale inimii. De ce trebuia ca bărbatul acesta afurisit să aibă un asemenea efect asupra sa? Luă loc în fața lui și bău o înghițitură de cafea foarte tare.

– De când știi? îl întrebă, cu ochii ațintiți asupra ferestrei.

Îi fu recunoscătoare că nu evită întrebarea.

– Din prima seară....

– Cum ai ghicit?....

Beau bău o înghițitură de cafea, apoi ridică spre interlocutoarea sa o privire amuzată.

– Casey's Corners este un oraș mic, Carolyn. Până când credeai că vei putea comanda mâncărurile la restaurantul care livrează la domiciliu, fără să mi se spună?

Fața i se îmbujoră. Ar fi preferat ca această parte a șiretlicului său să rămână în umbră.

– Presupun că, ești nerăbdător să mă vezi plecând?

– Dimpotrivă.

Carolyn îl privi stupefiată și observă că afișa încă același aer amuzat.

– Nu uita că-mi datorezi cincisprezece zile de preaviz. Îmi va trebui acest interval de timp pentru a-ți găsi o înlocuitoare.

– Nu vei avea nevoie de guvernantă, dacă voi câștiga procesul....

Aceste cuvinte fură urmate de o lungă tăcere, pe care Beau o rupse în cele din urmă pe un ton tăios.

– Presupun că bănuiești că nu voi renunța atât de ușor?

– Și tu, bănuiești de asemenea că sunt gata să mă folosesc de orice armă pentru a lupta împotriva ta?

Privirea lui Beau deveni senzuală, mângâietoare.

– Asta făceai aseară?

Carolyn tresări, apoi strânse buzele.

– Este o lovitură sub centură! În plus, ți-aș fi putut aduce aceeași acuzație!

– Exact, acceptă bărbatul cu un râs ușor, care se stinse foarte

repede.

Cu o mină gravă, își aținti privirea asupra ceștii sale, ca și când în fundul său era scris viitorul.

– Carolyn, aș vrea ca acești copii să fie fericiți.

– Poate eu nu?

– Știu că ești animată de intenții bune. De aceea, nu-ți reproșez că ai folosit această stratagemă. Și asta face situația atât de dificilă.

Făcu o pauză, oftă, apoi reluă:

– Sunt sigur că te gândești să le oferi băieților ce-i mai bun pe lume. Dar banii tăi nu sunt indispensabili. Au nevoie de mine și de asemenea să trăiască în Casey's Corners.

– Nu-ți împărtășesc părerea.

– Asta nu mă surprinde. Iată un subiect asupra căruia nu vom cădea niciodată de acord. Mai bine să-l evităm.

– Absolut. Să-i lăsăm judecătorului grija să decidă.

Beau oftă din nou, preocupat.

– Astăzi este ziua ta liberă. Îndată ce se vor trezi gemenii, îi voi duce să-și vadă bunica. Ești liberă să faci ce-ți place.

Tânăra femeie aprobă dând din cap, conștientă de dezamăgirea pe care o simțea: nu sesizase nici cea mai mică licărire de dorință în privirea lui Beau. Tensiunea care domnea acum între ei era aproape palpabilă.

– Beau.... țin să precizez că demersul meu nu este deloc un atac personal, declară tânăra femeie, stânjenită.

Bărbatul primi cuvintele cu un zâmbet sarcastic.

– Mă simt întotdeauna vizat când se încearcă să mi se ia ceva ce-mi este drag. Îmi pare rău, fiecare cu firea sa.

Atunci răsunară strigăte și Beau se ridică fără să-și ia privirea de la tânăra femeie.

– Nu cedez ușor, Carolyn. Mai ales când sunt convins că am dreptate. Să fii sigură că nu-ți voi ușura sarcina.

Ieși, și Carolyn fu cuprinsă de o dorință puternică să pornească în urmărirea sa. Dar presimțea că nimic nu-l va face să-și schimbe părerea. Nu va consimți niciodată să vadă lucrurile prin optica sa. Se afla într-un impas. Deliberarea judecătorului îl va face ibevitabil pe unul dintre ei foarte nefericit.

O jumătate de oră mai târziu, Beau pleca împreună cu gemenii, lăsând casa cufundată în liniște. O liniște pe care Carolyn o cunoștea bine. Cea a singurătății. Uneori i se întâmplase chiar să creadă că își petrecuse cea mai mare parte a vieții singură cu ea însăși.

Se duse în camera sa, hotărâtă să profite de ocazie pentru a face în sfârșit puțină ordine. Nu-i trebui mai mult de o oră pentru a reda încăperii un aspect decent. După ce termină această treabă, se îndreptă spre camera gemenilor și se așeză în fotoliul balansoar, al cărui scârțâit îi devenise familiar.

Era un loc plăcut. Contemplă tapiseria împodobită cu mici dinozauri. Probabil Beau o alesese pentru gemeni, și faptul că dăduse dovadă de atâta atenție o impresionă.

Refuzând să cedeze melancoliei, se ridică și se duse pe culoar. Trecu prin fața ușii camerei lui Beau, care era întredeschisă, și nu

rezistă tentației. Niciodată până acum nu intrase în această încăpere. Îndată ce-i trecu pragul, o copleși parfumul apei sale de toaletă. Își ațînti ochii asupra patului: cearșafurile șifonate purtau încă urma trupului său și o dorință nebună de a se întinde acolo o cuprinse.

Atunci, răsună soneria telefonului și Carolyn tresări, ca și când fusese prinsă în greșeală. Se grăbi să iasă din încăpere și alergă până în bucătărie.

– Alo?

– Bună ziua, Carol.

– Regina! exclamă tânăra femeie, recunoscând imediat vocea.

– Am trecut pe la Iris adineauri. Îi duc întotdeauna o prăjitură cu cremă de cafea făcută în casă, duminica dimineața. Dar pe scurt, să revenim la subiect: l-am văzut pe Beau cu băieții și mi-a spus că este ziua ta liberă.

– Într-adevăr.

– Waylon tocmai a plecat în parc cu cei patru drăcușori ai noștri și mi-am spus că poate am putea lua prânzul împreună. Bineînțeles, dacă vrei.

– Aș fi încântată, Regina.

– Perfect. În acest caz, ne vedem la prânz, la Wanda. De acord?

– Hm.... Nu există alt loc deschis duminica?

Nu că era nemulțumită și se plictisise de mâncărurile numitei Wanda, dar Carolyn se temea să nu fie de râsul tuturor clienților îndată ce va intra în local.

– Ba da, Coșul de pâine, la colțul dintre strada a doua și Oak. Prepară niște salate extraordinare și pâinea artizanală este un adevărat deliciu.

– Mmm.... Îmi lasă gura apă. Pe curând.

După ce închise, Carolyn se hotărî să iasă fără să mai întârzie. Era aproape ora zece și dorea să se plimbe puțin pe străzile orășelului, ceea ce nu fusese în măsură să facă de la sosirea sa. Se plimbă așadar cu pași liniștiți, apreciind blândețea acelei zile de mai frumoase.

În ajun, Regina îi făcuse o impresie excelentă și se hotărî să-i dezvăluie adevărata sa identitate, chiar de la începutul prânzului. Cum traversa Main Street, întâlni unele persoane pe care le văzuse în timpul petrecerii, care o salutară toți foarte cordial. Se întrebă și de această dată dacă avea dreptate să-i îndepărteze pe gemeni de o lume atât de prietenoasă.

Era totuși cam târziu să aibă îndoieli. Tatăl său îi spusese într-o zi că adevărata putere consta în a ști să iei decizii și să te ții de ele. Ori, ea se considerase mereu o persoană puternică și nu avea niciun motiv să se schimbe.

Clopotele băteau miezul zilei când intră la Coșul de pâine. Regina o aștepta așezată la o masă lângă fereastră. Un zâmbet larg lumină chipul de brunetă vioaie și-și agită mâna în direcția sa.

– Oh, sunt atât de mulțumită, Carol! exclamă. Este un secol de când n-am mai luat prânzul "între fete"

Carolyn se așeză, încurcată. Trebuia să lămurească situația fără întârziere.

Regina îi primi dezvăluirea secretului cu un hohot de râs jovial.

– Toți eram foarte mirați că o bonă face în fiecare seară comandă de livrare la domiciliu. Și eram de asemenea mirați că ai mijloacele de a-ți oferi acet gen de fantezie. Acum, totul se explică. Nu ești obligată să privești la cheltuieli.

Carolyn se agită stânjenită pe scaun.

– Este exact.... asta mă pune într-o situație destul de neplăcută.

– Nu. Pur și simplu, foarte amuzantă. Astfel ar trebui să fie și pentru tine: viața pe care o duci la New York este evident foarte diferită de cea pe care o ducem noi aici și te crezi probabil pe altă planetă!

Chelnerița înaintă spre ele pentru a lua comanda și Regina așteptă să se retragă, pentru a relua:

– Așadar, vrei să-l desparți pe Beau de gemeni?

Se exprimase cu o voce neutră, lipsită de orice formă de critică sau de judecată, dar Carolyn se simți totuși foarte încurcată.

– Încerc.... să fac ce este mai bine. În interesul lor.

– Oh, nu mă îndoiesc nicio clipă că te gândești la binele lor. Dar nu mă pot împiedica să mă gândesc la Beau.....

– Se va obișnui, replică tânăra femeie, ridicând din umeri. Mary mi-a spus că este un mare seducător. Nu-i va fi greu să găsească o femeie care să-l ajute să-și panseze rănile.

Regina zâmbi.

– Într-adevăr, a fost o vreme în care era cunoscut în oraș ca lupul alb. Totuși, s-a domolit când au sosit Bob și Mary.

Aplecă gânditoare capul într-o parte.

– Când eram copii, am mers la școală împreună. A fost crescut de niște părinți minunați. Apoi, au murit amândoi la interval de mai puțin de un an, iar Beau s-a simțit complet pierdut.

– În acea clipă s-a apropiat foarte mult de Bob și de mama sa, nu-i așa?

– Da. Apoi Bob a plecat la New York și el a trăit această plecare ca pe o părăsire. Pentru a compensa, a început să colecționeze aventuri.

Regina zâmbi din nou, cu tandrețe. Evident, avea o mare afecțiune pentru Beau.

– După părerea mea, a fost modul său de a umple o singurătate care-l speria. Când Bob s-a întors la Casey's Corners cu tânăra sa soție, totul a reintrat în normal. Cred că în rătăcirile sale amoroase căuta – și poate mai caută – locul său pe lume.

Tulburată, Carolyn de-abia înghițea. Era oare posibil ca o femeie tânără și bogată din New York și un șerif din Casey's Corners să sufere aceleași stări sufletești?

Fu ușurată când chelnerița le aduse salatele, deoarece conversația se îndreptă atunci spre copii. Regina povesti în tot timpul mesei întâmplări amuzante cu cei patru copii ai săi și râseră din toată inima. Era trecut de ora treisprezece când se despărțiră cu regret.

Sosind acasă, Carolyn văzu mașina lui Beau parcată pe alee.

Iar el ieșea din garaj, cărând o cutie mare din plastic. Gemenii erau instalați pe scaunele lor și tânăra femeie deduse că se pregăteau să plece iar.

– Ai văzut mesajul pe care ți l-am lăsat? îl întrebă.

– Da. Te-ai simțit bine cu Regina?

– Excelent. Este o femeie nostimă, caldă, plină de calități umane.

– Este formidabilă. O apreciez foarte mult.

Așeză cutia în portbagaj și-l închise.

– Îi duc pe băieți la pescuit. Vrei să ne însoțești?

– Pescuiesc? se miră tânăra femeie.

– Eu pescuiesc. Ei mă admiră!

Carolyn râse.

– Ești incorigibil! Mi-ar plăcea să vin cu voi. N-am asistat niciodată la o partidă de pescuit.

– Ei bine, să mergem!

În ciuda celor câteva cuvinte schimbate în chip de glumă, drumul se desfășură într-o tăcere apăsătoare. Carolyn nu știa ce să spună și regreta relația destinsă pe care o avuseseră până de dimineață, când puseseră lucrurile la punct.

– Unde pescuiești? îl întrebă, incapabilă să mai suporte mult tăcerea.

– În iazul familiei Randolf.

Cu mâinile strânse pe volan, regreta deja că o invitase să-l urmeze.

– Iazul familiei Randolf? Aparține unui membru al familiei

tale?

– Este situat pe terenul pe care l-au avut odinioară părinții mei. Când a fost vândut, noii proprietari mi-au promis că voi putea continua să pescuiesc mereu acolo și și-au ținut promisiunea.

– Îți place să pescuiești?

– Mult. Nu este greu să învingi oboseala și stresul când ai o undiță în mână!

Îi adresă o privire piezișă și observă că părul său căpătase reflexe arămii în razele soarelui.

I se impuse o evidență care-l consternă: după plecarea sa, tânăra femeie îi va lipsi. În timpul săptămânii care de-abia trecuse, se întorsese în fiecare seară acasă în grabă. Nerăbdător să-i regăsească pe gemeni..... și pe Carolyn. Dacă ea va câștiga acest proces și-i va duce pe copii la New York, se va simți îngrozitor de singur.

Preferă să alunge în adâncul minții sale aceste gânduri ursuze și-și concentră toată atenția la condus. Părăsise drumul departamental și rula acum pe o cărare șerpuită care ducea la iaz. Câteva minute mai târziu, masa de apă care strălucea în soare apăru în fața lor și Beau simți tensiunea acumulată în tot restul zilei, dispărând. Acest peisaj liniștit avea întotdeauna darul să-l calmeze.

– Acest loc este superb, murmură tânăra femeie.

– Face parte din viața mea. Aici s-au desfășurat evenimentele cele mai marcante din existența mea.

Oprise motorul, dar rămase nemișcat, cu privirea pierdută.

— Când eram copil, apoi adolescent, serbam întotdeauna aniversarea mea aici. Tata și mama preparau un grătar, iar prietenii mei și cu mine ne petreceam ziua înotând și pescuind.

— Ești foarte norocos. Aceste amintiri formidabile pe care le păstrezi despre părinții tăi sunt neprețuite.....

Uimit, Beau se întoarse spre tânăra femeie.

— Tu nu ai?

— Părinții mei erau în general prea ocupați cu activitățile lor pentru a ne serba aniversările. Guvernanta ne înmâna un cec din partea lor.

Își mușcă buzele și privi pe fereastră.

— În calitate de Președinte – Director-General al firmei, tata nu avea timp să ne cumpere un cadou. Iar mama era prea ocupată să meargă la institutele de frumusețe în căutarea unui remediu miraculos împotriva ridurilor, pentru a se gândi la copiii ei.

Carolyn făcu o bruscă întoarcere și-și privi cu atenție însoțitorul.

— Iartă-mă. N-am avut intenția să-ți fac confidențe. Așa că, să mergem la pescuit.

Ieși imediat din mașină, fără să-i lase lui Beau timp să răspundă. Instalară o pătură mare chiar la capătul iazului, așezară copiii în mijloc și puseră o mulțime de jucării în jurul lor.

Beau se întoarse la mașină pentru a aduce cutia pe care o aranjase în portbagaj. Așezat pe iarbă, în capătul iazului, începu

s-o golească. Intrigată, tânăra femeie i se alătură.

– Ce faci?

– Mă pregătesc să pun momeala, replică Beau, deschizând o cutie mică în care erau viermi.

Expresia ei îngrozită îl făcu să zâmbească.

– Mai am o undiță. Vrei să-ți încerci norocul?

– Hm.... Dacă vrei să fixezi momeala pentru mine....

Bărbatul scutură din cap.

– Nici vorbă! Când vrei să pescuiești, trebuie să faci totul singur. Este singurul mod de a aprecia din plin această activitate.

Tânăra femeie schiță o grimasă.

– Pentru moment, poate mă voi mulțumi să te privesc, în timp ce-i voi supraveghea pe gemeni.

– Oh, n-ai de ce te teme. Sunt destul de departe de iaz, pentru a evita cel mai mic pericol. În cel mai rău caz, se vor rostogoli pe pătură. În sfârșit, este rândul tău să hotărăști.

Cu un gest agil al încheieturii mâinii, lansă firul, apoi înțepeni undița între genunchi și se întinse pe iarba moale, cu brațele încrucișate sub cap. Plecă pleoapele și se lăsă legănat de zgomotele naturii în care se amesteca gânguritul copiilor. Aerul mirosea plăcut a flori de primăvară. Efluvii din parfumul tinerei femei ajungeau până la el.

– Și acum, ce se întâmplă? o auzi întrebând.

Beau deschise un ochi și o văzu privind cu intensitate undița.

– Acum nu mai rămâne decât să așteptăm să muște peștele.

– Ah..... Și ce fac oamenii în timp ce așteaptă?

Beau se îndreptă și-i zâmbi.

– Depinde. Unii dorm.

Își îndreptă degetul spre băieți, care adormiseră amândoi, ca prin farmec.

– Alții meditează. Iar alții stau de vorbă. Mai vorbește-mi despre familia ta.

– Nu cred că te interesează.

– Te înșeli.

În cazul în care ea va câștiga procesul, ținea să știe lângă cine vor crește Brent și Trent. La urma urmei, nu știa nimic despre ea, exceptând poziția socială și situația financiară.

– Nu ți-a trecut niciodată prin minte să îmbrățișezi o altă carieră decât cea trasată de tatăl tău?

Tânăra femeie scutură din cap și Beau îi văzu privirea umbrindu-se de tristețe.

– Am descoperit foarte curând că tata își consacra tot timpul și toată energia firmei. Nimic altceva nu părea să-l intereseze. În acea clipă mi-am spus că, fără îndoială, singurul mod de a-i trezi atenția era să fac și eu parte din această firmă. Dacă mă vedea în fiecare zi, până la urmă va observa că exist!

– Și demersul tău a dat roade?

Carolyn zâmbi, cu un zâmbet trist, care merse drept la inima lui Beau.

– Nu chiar.

– Mary mi-a spus că ai două surori. Au mers pe urmele tale?

– Nu.

Gânditoare, păstră tăcerea în timpul clipelor următoare.

– Am reacționat toți în mod distinct la indiferența pe care ne-au arătat-o părinții. Bonnie, care are douăzeci și patru de ani, a optat pentru o conduită.... puțin frivolă.

La amintirea năzbâtiilor surorii sale, ridică râzând ochii la cer.

– Cum nu suporta climatul efectiv mohorât care domnea la noi, făcea întotdeauna în așa fel încât să atragă mânia părinților. Acum, este în Europa, îndrăgostită nebunește de un prinț din nu știu ce țară!

– Și cealaltă soră? insistă Beau.

– Colleen este mezina familiei. A reușit să-și găsească locul în viață, departe de familia Baker și de afacerea de familie. Este asistentă socială în Long Island.

– Oh!

Beau sări în picioare și se prinse de undița care acum se agita cu mișcări bruște. Carolyn se apropie scoțând strigăte de încântare în timp ce el înfășura ața.

– Are caracter, individul! exclamă bărbatul.

Peștele, care încerca să se elibereze, trăgea de fir formând zigzaguri în apă.

– Scoate-l repede!

– Asta încerc să fac! ripostă Beau râzând.

Își acceleră mișcările și văzură apărând un pește-pisică mare.

– Frumoasă captură! exclamă cu voce jovială.

– Unde este cealaltă undiță despre care mi-ai vorbit adineauri?

Beau o privi pe tânăra femeie și-i zâmbi.

– Ești gata să-ți încerci norocul?

Carolyn zâmbi la rândul său.

– Dacă am reușit să fac pe bona timp de o săptămână, nu văd de ce n-aș învăța să pescuiesc!

– Exact!

Dacă insistă să-și pună ea însăși momeala, totuși el fu cel care lansă undiță.

– Dacă simți o cât de mică smucire, ridică undița brusc, pentru ca peștele să fie prins în cârlig.

Tinerei femei nu-i trebui mai mult de un minut pentru a simți acea faimoasă smucitură a aței. Atunci zgâlțâi atât de puternic undița, încât își pierdu echilibrul și căzu pe spate.

Râzând în hohote, Beau îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice.

– Ce entuziasm! Te simți bine, nu te doare nimic?

– Sunt bine.....

Carolyn făcu o strâmbătură comică și se prinse de mâna sa. Când se ridică, rămaseră câteva clipe privindu-se. Erau foarte aproape unul de celălalt și Beau nu se putu împiedica să se gândească la sărutul înflăcărat pe care-l schimbaseră în ajun. Brusc, nu mai căuta nimic, decât să retrăiască acele clipe.

Depăși distanța care-i despărțea, grăbit să-i simtă căldura trupului și să regăsească gustul buzelor sale. Cu siguranță era o greșeală, dar ce importanță avea? Forța care-l atrăgea spre ea risipea orice noțiune de rațiune.

Tânăra femeie îi răspunse la sărut cu o aviditate care-l

surprinse și-i intensifică dorința. Îndată ce buzele li se uniră, ce trupurile li se lipiră unul de celălalt, Beau avu impresia că realitatea dispare în jurul lor. Condus de pasiune, nu obosea să exploreze formele celei care vibra sub mângâierile sale, i le înapoia, i se abandona în brațe scoțând gemete ușoare.

– Ba – ba!

Vocea bebelușului răsună în spatele lor, readucându-i brusc în prezent. Înmărmuriți, se întoarseră de comun acord spre pătura, pe care Trent înainta în patru labe în direcția lor, cu un aer încântat.

– Ba – ba..... Ba – ba!

Cu ochii mari de uimire, Beau se alătură băiețelului.

– Ai.... auzit? A spus ba-ba. Mi-a spus ba-ba!

Încă tremurând de dorință, Carolyn își dădu părul pe spate și reuși să schițeze un zâmbet.

– Într-adevăr, așa se pare.

N-avea curajul să-i spună că Trent gângurea și nu avea nicio noțiune a sensului zgomotelor pe care le scotea. Pentru nimic în lume nu i-ar fi alungat de pe față acea strălucire care-l lumina.

Beau se aplecă și ridică băiatul în brațe.

– N-ai dormit mult, șmechere!

În loc de răspuns, Trent îl ciupi de nas și salută propria sa glumă cu un hohot de râs. Deși încă jenată de ceea ce se întâmplase, Carolyn râse de asemenea. Acesta fu momentul ales de Beau pentru a se trezi. Văzându-și fratele cuibărit lângă Beau, întinse brațele către acesta din urmă, cu un strigăt ușor ofensat.

Tânăra femeie se dădu un pas înapoi. Cu câte un copil proptit pe fiecare șold, Beau părea în al nouălea cer și Carolyn simți o înțepătură în inimă. În fond, pentru ei nu era decât o străină. Nu aparținea acelui trio familial.

Pe neașteptate, Trent se întoarse spre ea și-i zâmbi agitând mânuțele, ca și când încerca s-o înveselească. Apoi începu să țopăie, fără să înceteze s-o privească.

– Ai face mai bine să-l iei înainte să-mi scape! declară Beau, amuzat. Cred că va trebui să ne întrerupem partida de pescuit: cu siguranță, își vor cere gustarea. Și apoi, mi-ar plăcea să mă opresc acasă la Mary și Bob. Este în drumul nostru și mai sunt câteva lucruri ale copiilor pe care aș vrea să le recuperez.

– N-ai luat totul?

Bărbatul scutură din cap.

– Iris este executorul lor testamentar. Când i-a instalat pe băieți la ea, a împachetat de ce avea nevoie și a lăsat restul în casă. Dată fiind starea sa de sănătate, biata femeie n-a mai avut timp să se ocupe de ceva. După câte știu, nimeni n-a mers în acea casă de la funeralii.

Le trebuiră câteva minute pentru a pune totul înapoi în mașină. Ajunseră la Casey's Corners și în sinea sa, Carolyn îi mulțumi lui Beau că nu făcuse nicio aluzie la clipa lor de rătăcire. Nu-și dorea deloc să discute, nici măcar să se gândească la asta.

Cu cât trecea timpul, cu atât mai greu îi venea să-l considere pe acest bărbat ca adversar și asta o tulbura profund.

Din fericire, ajunseră foarte repede în fața casei lui Bob și a lui

Mary, ceea ce o obligă să-și schimbe cursul gândurilor. Privi obloanele închise și inima i se strânse.

Casa tânărului cuplu semăna cu o fermă în miniatură, în care trebuia să fie plăcut de trăit în familie. Ce tristețe!.... Coborî din mașină cu reticență și-l urmă pe Beau pe aleea care ducea la peron. Grădina înflorită, atât de frumos aranjată, începuse să dea semne de părăsire și ziarele se îngrămădiseră sub verandă. Ar fi trebuit să se gândească să rezilieze abonamentele.....

Cu un nod în gât, tânăra femeie pătrunse în interior și știu imediat că între acei pereți, Mary cunoscuse fericirea: decorul exprima căldură și bucuria de a trăi.

– Mă întorc în cinci minute, spuse Beau înainte de a porni pe culoarul care ducea la camere.

Carolyn făcu câțiva pași în camera de zi. Personalitatea lui Mary era prezentă și în cele mai mici colțuri. Bunul-gust al tinerei femei oferea privirii un ansamblu de rafinament delicat. Carolyn se gândi că, la fel ca ea, Mary fusese crescută de părinți bogați și avari cu afecțiunea lor, în schimb, ea își găsise fericirea căsătorindu-se cu bărbatul pe care-l iubea.

Pașii o conduseră spre bucătărie. O încăpere luminoasă, foarte veselă cu culorile sale pastel. Pe frigider erau prinse cu magneți fotografii ale lui Bob și ale copiilor. Aceste mărturii ale zilelor fericite zdrobiră inima Carolynei și părăsi bucătăria.

Revenise în camera de zi, când îl auzi pe Beau strigând-o. În ciuda reticenței, i se alătură conducându-se după sunetul vocii și-l găsi în camera gemenilor.

– Aproape am terminat! exclamă bărbatul, aranjând niște hăinuțe de vară într-o valiză.

– Nu te grăbi, avem tot timpul.

Tânăra femeie înaintă pe culoar și deschise ușile care-l mărgineau, până când se află în camera lui Bob și a lui Mary. În ciuda mobilelor acoperite cu un strat de praf, încăperea părea să aștepte întoarcerea stăpânilor casei. Pe noptieră era pusă o carte, alături de un pahar de apă și un pachet din batiste de hârtie. O cămașă de noapte roz era făcută ghem la picioarele patului, alături de niște pantaloni de pijama în dungi.

Stânjenită, Carolyn se grăbi să iasă. Avea penibila impresie că tulbura intimitatea tânărului cuplu.

I se alătură lui Beau cu fața răvășită și-și șterse pe ascuns o lacrimă.

– Ești bine? murmură bărbatul.

Incapabilă să vorbească, tânăra femeie încuviință și-l luă pe Brent în brațe, apoi strânse lângă ea trupul mic și durduliu de copil, care răspunse la această îmbrățișare cu un zâmbet. Carolyn îi zâmbi și ea, înainte de a-și îndrepta atenția asupra lui Beau.

– Știu că s-ar putea să te șocheze, dar.... doresc să vizitez casa de sus până jos. Pentru a mă asigura că ei au cunoscut într-adevăr fericirea aici.

– Înțeleg. Vino.

O conduse până în camera de oaspeți, al cărui pat era acoperit cu un material în culori strălucitoare.

– Am dormit atât de des aici.... spuse Beau, oftând.

Tânăra femeie se apropie de o bibliotecă încărcată de cărți. Atunci își aminti că lui Mary îi plăcuse întotdeauna enorm să citească.

Oftă din greu și se întoarse spre Beau.

– Ei îi plăcea mult acest loc, nu-i așa?

– Nu țin minte să fi văzut pe cineva mai mulțumit de alegerile sale decât pe Mary. Era însăși imaginea fericirii.

Carolyn dădu ușor din cap, înainte de a sugera:

– Acum, am putea merge.

Se îndreptă spre ușă, când privirea îi fu atrasă de o mică agendă, legată în piele maro. Beau o văzu încordându-se.

– Ce este?

– Această.... agendă aparține lui Sam, spuse tânăra femeie, cu o voce gâtuită. Așadar, a venit la Casey's Corners. În această casă. Trebuie să ne întoarcem, Beau. Este urgent!

Capitolul 8

Încruntat, Beau se așeză pe marginea patului.

– Cine este Sam?

– Fratele meu, răspunse Carolyn, cu o mână strânsă pe agendă.

Bărbatul afișă un aer surprins.

– Nici măcar nu știam că ai un frate. Mary nu mi-a vorbit niciodată de el.

Brent îl trăgea de lobul urechii și el îi respinse mâna cu un gest distrat.

– Sam este cu cinci ani mai mare decât mine. N-a fost prea des acasă în perioada în care Mary și cu mine eram prietene intime. A dispărut de o lună. Poate s-a ascuns aici, în această cameră.....

Privea atent, cu ochii strălucind de speranță.

Beau își plimbă prin încăpere privirea experimentată de polițist.

– Carolyn.... îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu este nicio urmă pe praful care acoperă mobilele. Nimeni n-a venit în această casă în săptămânile care au urmat morții lui Bob și Mary.

Cu inima strânsă, tânăra femeie trebui să admită că Beau avea dreptate.

– Ești sigură că această agendă îi aparține? o întrebă, în timp ce încerca să țină la distanță mâna scormonitoare a lui Brent.

– Da. Eu i-am oferit-o acum doi ani, cu ocazia aniversării sale. De altfel, inițialele îi sunt gravate deasupra. Privește.

El se supuse și văzu într-adevăr un S și un B scrise fin cu litere de aur.

– Să ne întoarcem. Îmi vei povesti tot ce știi.

Trent începuse să plângă, și în aceste condiții Beau se simțea incapabil să gândească. Ori, avea impresia că această întâmplare îi va solicita toate facultățile mintale.

La întoarcerea acasă, pregătiră gustarea copiilor, apoi îi așezară în țarc înainte ca ei să se instaleze pe canapea.

– Te ascult.

Tânăra femeie își masă tâmplele cu vârful degetelor.

– Totul a început.... cu moartea tatălui meu.

Beau își ținu respirația. Cu ochii închiși, Carolyn încerca să-și înlăture emoțiile și el simțea o dorință puternică s-o ia în brațe pentru a o consola. Se abținu totuși, temându-se să nu-l cuprindă dorința. Episodul care se desfășurase pe malul iazului fusese foarte elocvent....

– Tata a fost asasinat acum două luni. Lucra în biroul său,

după ora de închidere, când a fost ucis cu un glonț în cap.

Strânse la piept agenda și-și trecu mâna peste față.

– Un martor l-a văzut pe Sam părăsind clădirea în fugă și poliția îl consideră suspectul numărul unu.

– Tu ce crezi? o întrebă Beau, cu o voce blândă.

Sub șocul emoției, obrajii i se îmbujorară.

– Eu cred că este absurd! răspunse cu vehemență, aruncând cu un gest furios agenda pe masa joasă.

– Și, după tine, unde ar fi la ora actuală fratele tău?

Durerea se zugrăvi pe trăsăturile Carolynei.

– N-am nici cea mai mică idee. N-a telefonat nici surorilor mele, nici mie. N-a încercat măcar să ia legătura cu soția sau fiica sa. S-ar crede că a dispărut de pe suprafața Pământului.....

Cu degetul îndreptat spre agendă, oftă.

– Asta dovedește că a venit la Casey's Corners. Cine spune că acum nu se află încă aici?

Beau își frecă bărbia.

– Dacă este nevinovat, de ce s-ar ascunde?

– Nu știu. Dar sunt pe deplin convinsă de nevinovăția sa.

Avea lacrimi în ochi și, de data aceasta, Beau nu rezistă dorinței de a-i aduce puțină alinare. Ca și când era lucrul cel mai firesc din lume, îi trecu brațul în jurul umerilor și simți un val de plăcere când tânăra femeie se cuibări lângă el.

– Vorbește-mi despre Sam.

– Când eram copii, n-am avut niciodată relații foarte apropiate. Sam avea optsprezece ani când s-a angajat în armată.

În timpul anilor care au urmat, l-am văzut doar episodic. Apoi, acum aproximativ șase ani, a hotărât să iasă din armată și a început să lucreze în afacerea de familie. Câteva luni mai târziu, s-a căsătorit cu Julianne. Astăzi, au o fetiță de cinci ani, care se numește Emily.

– Mi-ai spus ce-a făcut, dar tot nu știu nimic despre el. Cum este oare acest Sam, pe care-l aperi cu atâta înflăcărare?

Carolyn se îndreptă și-și aținti privirea pe perete, ca și când încerca astfel să-și pună ordine în gânduri.

– Din adolescență, păstrez amintirea unui tânăr rebel, care se înfuria deseori. Se bătea până la capăt pentru ce considera o cauză dreaptă, dar apoi uita totul. Se izbea deseori de tata, de când lucra cu el și certurile lor violente au contribuit la a face din el suspectul numărul unu.... încheie tânăra femeie, oftând.

Carolyn îndreptă spre Beau chipul său încântător, pe care se citea o hotărâre înverșunată.

– Aș adăuga că în acești ultimi doi ani, legăturile noastre s-au strâns mult și că am învățat să-l cunosc. Așa coleric cum este, Sam n-ar comite niciodată o crimă. Mai ales când este vorba de tatăl său.

– Asta nu explică totuși de ce se ascunde....

– Îmi este imposibil să-ți răspund. Am întors problema pe toate fețele și am ajuns la concluzia că Sam se afla în acea seară în clădire și că l-a văzut pe criminal. Poate se ascunde pentru a evita să fie eliminat, în calitate de martor jenant? Poate încearcă să adune probe împotriva persoanei care a săvârșit crima?

Beau dădu ușor din cap.

– Pentru ce motiv ar fi venit la Casey's Corners?

– Singurul lucru care-mi vine în minte este că Bob a condus serviciul de securitate la Baker Enterprises mai mult de un an. S-au împrietenit în această perioadă.

– Crezi că Sam ar fi venit aici pentru a discuta cu Bob de vreun lucru necurat care s-a întâmplat în companie?

– De ce nu? Dar pot de asemenea să-mi închipui că s-a ascuns pur și simplu aici, deoarece Casey's Corners este un oraș mic. Cu o săptămână înainte de accident, Mary mi-a telefonat să-mi spună că i se păruse că l-a văzut pe Sam. Nu era sigură și eu n-am dat atenție, pentru că zeci de persoane ne-au sunat în fiecare zi pentru a ne semnala prezența lui Sam în patru colțuri ale țării.

– Ar trebui să ne informăm, să întrebăm dacă l-a văzut cineva prin împrejurimi.

Carolyn se ridică entuziasmată, arătându-se gata să înceapă fără întârziere această anchetă.

– Poate mai este aici.... spuse, cu o voce vibrând de speranță. Poate știe cineva unde se ascunde!

– O clipă. Nu uita că este duminică. Este de preferat să așteptăm până mâine pentru a-i întreba pe locuitori. Magazinele vor fi deschise, ceea ce ne va ușura sarcina.

Carolyn acceptă, cu o strâmbătură înciudată pe buze.

– Cu siguranță, ai dreptate.

Își aținti privirea asupra gemenilor și ridică sprâncenele cu un aer întrebător.

– Îți faci griji pentru gemeni? întrebă Beau. O voi întreba pe Regina dacă poate să se ocupe de ei mâine dimineață. Cu aceeași ocazie, îl voi anunța pe Waylon că voi sosi mai târziu la birou. Este mai bine să te însoțesc. Oamenii nu te cunosc și-ți vor vorbi cu mai puțină ușurință decât mie.

Tânăra femeie îi luă mâna și i-o strânse.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc.

Beau i-ar fi sugerat cu plăcere câteva idei, dar se gândi că ar fi deplasat....

– Mă duc să-i sun pe Regina și pe Waylon.

Nu după mult timp, se întoarse și-i spuse Carolynei că totul era aranjat.

– Perfect, declară aceasta, învăluindu-l într-o privire plină de recunoștință.

Apoi tuși, jenată.

– Acum ne găsim confruntați cu o altă problemă.

– Care?

– Care va fi cina noastră, pentru că restaurantul care livrează la domiciliu este închis duminica seara?

Beau îi adresă un zâmbet ironic care o făcu să se topească și aplecă puțin capul într-o parte.

– Nu gătești deloc?

– Deloc!

– În acest caz, mi-e teamă că va trebui să ne bazăm pe mine pentru a supraviețui! Să vedem ce voi putea pregăti.

Gemenii se jucau încă în țarc și tânăra femeie îl urmă, fără să

reușească să și-l alunge pe Sam din minte.

Așezată la masa din bucătărie, îl privi pe Beau care inspecta etajerele frigiderului. Și se hotărî brusc să nu se mai gândească nici la fratele său, nici la viitorul apropiat, ci să profite din plin de aceste clipe de complicitate cu acest bărbat. Fără îndoială, printre ultimele.

– N-ai nimic împotriva ouălor?

– Până acum, au fost întotdeauna foarte corecte cu mine!

Beau salută această reflecție cu un hohot de râs, apoi își frecă mâinile.

– Avem ciuperci, ceapă și brânză.... Mă voi lansa în periculoasa preparare a unei omlete.

– Pot să te ajut?

– Rămâi așezată și mai ales, lasă-mi loc. Știi desigur că marii maeștri bucătari au nevoie de spațiu pentru a crea!.

În timpul următoarei jumătăți de oră, Carolyn îl observă, verificându-i cu regularitate pe copii să nu facă vreo prostie. Beau muncea cu gesturi rapide și sigure.

– Îți place să gătești?

– Da. Din nefericire, n-am timp prea des, dar când mi se întâmplă să pregătesc o mâncare o fac cu multă plăcere.

Întoarse omleta, o lăsă să se mai prăjească doar câteva secunde, apoi o puse pe o farfurie mare.

– Mmm.... miroase bine. Regret că n-am învățat să gătesc.

– Nu este niciodată prea târziu. După părerea mea, este important pentru un bărbat să știe să se descurce în fața unei

mașini de gătit, declară Beau, zâmbind ușor. Asta îl scutește să moară de foame dacă se căsătorește cu cineva ca tine!

– Poate nu sunt un maestru bucătar, dar eu cunosc cel puțin clasicii. Basmele, de exemplu..... Înțelegi, ce vreau să spun?

Bărbatul izbucni în râs.

– Un punct pentru tine! Ca să fiu sincer, nu cred că băieții acordă mare importanță conținutului poveștii. Ce contează pentru ei, este să mă audă vorbind.

Descumpănită, tânăra femeie trebui să admită că avea dreptate încă o dată. Oare cum procedase să fie atât de apropiat de copii, pentru a le percepe nevoile atât de exact, în timp ce ea se simțea atât de frustrată? Îi lipsea teribil experiența în materie de educație și nu avea nici măcar scăparea de a se apleca asupra trecutului său pentru a se inspira de acolo. În schimb, avea un izvor nesecat de dragoste să le ofere acestor micuți.

Brusc, Carolyn observă că cele câteva zile pe care le petrecuse cu Beau îi zdruncinaseră convingerile. Până acum, își spusese că trebuia să obțină tutela copiilor pentru că aceștia aveau nevoie de ea. Dar dacă era cinstită cu ea însăși, trebuia să accepte că, da, Brent și Trent aveau fără îndoială nevoie de ea. Dar că mai ales ea avea nevoie de ei.

– Ce ai? o întrebă Beau, smulgând-o din gândurile sale. Te găsesc foarte gânditoare.

– Oh, nimic. Îmi spuneam că de-abia aștept să mănânc din această omletă.

– Să trecem atunci la masă, pofticioaso! Dacă găsești această

simplă omletă apetisantă, ce ai spune despre peștele meu prăjit special? replică Beau. Ne vom întoarce să pescuim duminica viitoare și-l voi prepara special pentru tine.

– Sper că de data aceasta voi fi mai îndemânatică!

La amintirea pasiunii care-i cuprinsese după căderea sa, tânăra femeie întoarse privirea.

– Poate ar trebui să vorbim despre ce s-a întâmplat în această după-amiază.... începu bărbatul.

– Nu este nimic de spus!

– Sunt convins de contrariul, replică Beau cu un zâmbet ironic. Recunoaște că atracția pe care o ai pentru mine te supune la cazne!

Tânăra femeie rămase cu gura căscată.

– Ce? Ai un tupeu îngrozitor! Din câte știu, tu ești cel care a luat-o înainte!

Zâmbetul i se lărgi.

– Fie. Pentru că aparent ne-am trădat, nu-mi mai rămâne decât să accept că-mi placi foarte mult!

– Din spusele lui Mary, n-aș fi prima intrată în horă.... Îți plac toate femeile.... dar nu dorești să te căsătorești cu niciuna.

– O recunosc aici pe Mary a noastră! exclamă bărbatul cu un râs jovial. Își petrecea timpul organizând cine în timpul cărora îmi prezenta prietenele sale, în speranța că una dintre ele îmi va face inima să bată mai tare și voi renunța la celibat!

– Mary dorea atât de mult să te vadă căsătorit?

– Își dorea mai ales să-i vadă pe toți apropiații săi la fel de

fericiți ca ea.

– Și de ce ești încă celibatar?

Beau se ridică și începu să pună masa.

– Pentru că acel declic pe care Mary încerca să-l provoace nu s-a produs niciodată.

Cum ea se pregătea să-l ajute, Beau îi puse mâna pe umăr și o privi atent, cu un ușor zâmbet pe buze.

– Iată ce ar rezolva problema noastră, nu-i așa?

Carolyn făcu ochii mari.

– Să te căsătorești cu mine.

– Este ridicol! exclamă tânăra femeie, exact înainte de a începe să se agite prin încăpere.

– Recunosc. De ce naiba aș alege o femeie care nici măcar nu știe să gătească?

– Și de ce naiba m-aș căsători cu un tip atât de arogant ca tine?

– Iată-ne de acord cel puțin asupra acestui punct: ar fi stupid să ne sacrificăm șansele de fericire pentru a ne rezolva problema.

Desigur, avea dreptate. Dar de ce oare, o clipă, această perspectivă i se păruse atât de atrăgătoare?

Când Carolyn intră în bucătărie, sfera mare portocalie a soarelui își începea ascensiunea pe cer. Luă telefonul și formă numărul de la societatea Baker pe cadran, aruncând în același timp încă o privire spre ceasul său. Era aproape ora șapte. Ceea ce însemna că la New York era ora opt. Cu siguranță, Garrison se afla în biroul său. Adjunctul tatălui său nu sosea niciodată mai târziu de ora șapte și jumătate în birourile întreprinderii.

Într-adevăr, acesta răspunse la prima sonerie.

– Garrison, spuse Carolyn, recunoscând imediat acea voce gravă care-i era atât de familiară.

– Carolyn! Unde ești, micuțo?

– Într-un micuț oraș din Kansas, care se numește Casey's Corners.

Se lăsă tăcere pe linie.

– Când mi-ai spus că vei lipsi, m-am gândit că aveai nevoie de câteva zile de vacanță. Dar de ce în Kansas?.....

– Este o poveste lungă, Garrison! Totuși, nu pentru a ți-o povesti te-am sunat. Vreau în special să știu cum se desfășoară ancheta. Sunt noutăți?

Bărbatul oftă îndelung.

– Nu, Carolyn, nimic nou. Stagnează. Îți mărturisesc că încă îmi este greu să cred că totul s-a întâmplat cu adevărat. Asasinarea lui Joseph, dispariția lui Sam.... Pare un film polițist prost.

Tânăra femeie nu putu decât să aprobe.

– Așadar, Sam tot n-a apărut? insistă Carolyn.

– Încă nu.

În acea clipă, Beau intră în bucătărie și tânăra femeie îi adresă un zâmbet, înainte de a relua:

– Garrison, Sam a venit aici la Casey's Corners. Cine știe, poate mai este încă....

– Ce spui?

– I-am găsit agenda la niște prieteni. Vom merge de dimineață

să încercăm să-i dăm de urmă.

– Mai ales să mă ții la curent. Îmi fac multe griji pentru băiatul ăsta.

– Îți promit să te sun.

– Carolyn....

– Da?

– Grăbește-te să te întorci. Întreprinderea are nevoie de tine.

După ce închise, tânăra femeie se instală la masa din bucătărie, unde Beau îi turnase o ceașcă de cafea.

– Ancheta n-a avansat câtuși de puțin la New York, declară, tensionată.

Bărbatul bău o lungă înghițitură de cafea.

– Ai o fotografie a fratelui tău?

Carolyn scoase din portofel o fotografie făcută de Crăciun. Sam apărea acolo zâmbitor, înconjurat de soție și de fiica sa.

– Frumos portret de familie..... observă Beau.

– O familie fărâmițată, pe moment.

Pradă unui brusc acces de disperare, plecă ochii spre ceașca de cafea.

Beau îi luă atunci mâna și o strânse cu un gest încurajator.

– Aud sosind o mașină. Cu siguranță, este Regina. Termină-ți cafeaua și să pornim în căutarea fratelui tău.

Capitolul 9

Petrecură următoarele trei ore arătând fotografia lui Sam și punând întrebări principalilor comercianți din oraș. În asemenea măsură, încât Carolyn avea migrenă. Și totul în zadar: nimeni nu părea să-l fi văzut pe Sam, nici măcar nu-i auzise numele.

– La naiba, exclamă Beau, când ieșiră de la florar, parcă aș căuta o fantomă!

În picioare pe trotuar, oftă și privi cele câteva magazine care le rămăseseră de vizitat.

– Dacă ne-am acorda o pauză pentru prânz?

Cu degetul îndreptat spre firma Wandei, adăugă:

– Te invit. Îți datorez asta, pentru că mi-ai oferit cina în fiecare seară de la sosirea ta!

Carolyn acceptă, prea abătută pentru a replica. Intrară în local și Beau o conduse până la un separeu din spatele sălii. Când fură instalați, bărbatul îi puse mâna pe încheietura mâinii.

– Carolyn, presupunând că Sam s-a refugiat aici, poate s-a ascuns de toți, cu excepția lui Bob și Mary.

– Știu, dar totuși.....

Carolyn își retrase mâna în clipa în care o femeie de aproximativ șaizeci de ani, destul de corpolentă, se apropie de ei.

– Bună ziua, Wanda.

– Ești bine, Beau?

Cu zâmbetul pe buze, se întoarse spre Carolyn.

– Presupun că dumneata ești clienta mea preferată, cea care face comandă în fiecare seară?

În fața acestui chip deschis și simpatic, tânăra femeie nu putu decât să zâmbească la rândul său.

– Mă predau! Mărturisesc că talentele mele de bucătăreasă sunt jalnice....

– Și ce, frumoaso? Nu-i nicio problemă. Mama îmi repeta mereu că, atunci când nu ești în stare să-i faci plăcere unui bărbat la masă, ai interesul să compensezi..... în alte împrejurări!

– Personal, n-am nimic de obiectat.... observă Beau, ceea ce-i aduse o lovitură de picior în gleznă din partea Carolynei.

Wanda izbucni în râs și scoase un carnet din buzunarul șorțului alb.

– Ei bine, ce ți-ar face plăcere? întrebă, adresându-se mai întâi Carolynei.

– Un sandviș club și un ceai cu gheață.

– Eu aș lua burgerul special, cu o cafea tare.

Îndată ce Wanda le întoarse spatele, tânăra femeie își fulgeră

cu privirea însoțitorul.

– Ai hotărât să lovești în reputația mea? îl bodogăni.

– În niciun caz. Dacă aș fi vrut să-ți fac un rău, aș fi spus că nu valorezi mai mult în pat decât în fața mașinii de gătit.

Izbucni în râs în fața aerului său scandalizat.

– În plus, nu văd de ce te privește părerea oamenilor din Casey's Corners. Nu-ți mai rămân decât câteva zile de petrecut aici.

– Foarte exact.

În clipa în care rosti aceste cuvinte, Carolyn își dădu seama că perspectiva de a părăsi Casey's Corners n-o încânta deloc. Pentru a-și ascunde tulburarea, își aținti privirea asupra mesei și observă că erau numeroase inițiale gravate în lemn. Cu vârful degetelor, mângâie T.D. + A.H. = Dragoste pentru totdeauna și se întrebă dacă T.D. și A.H. trăiau încă în micul oraș.

– Este un fel de tradiție, îi explică Beau. Toți oamenii care se căsătoresc la Casey's Corners vin să-și graveze inițialele pe una din mesele Wandei.

Îi luă mâna și i-o conduse spre alte inițiale.

– T.R. o iubește pe S.G., citi tânăra femeie. Îi cunoști?

Beau încuviință cu un zâmbet trist.

– Thomas Randolf și Sara Greyson au fost părinții mei. Uneori, când mă simt singur, iau loc la această masă și ating aceste inițiale. Este moștenirea mea, o legătură în plus cu acest oraș.

Lăsă brusc mâna tinerei femei și ridică din umeri.

– Este o prostie, nu-i așa? bombăni pe un ton morocănos.

De data aceasta, Carolyn întinse mâna spre el.

– Deloc. Te invidiez pentru această moștenire de dragoste.

Beau așteptă ca Wanda să-i servească și să plece, pentru a replica sarcastic:

– Moștenirea mea se compune din niște inițiale gravate pe o veche masă din lemn, a ta dintr-o firmă care reprezintă milioane de dolari!

– N-am considerat niciodată societatea Baker ca moștenirea mea. În ce mă privește, compania n-a fost decât un mijloc de a mă apropia de tata.

– Și acum, el nu mai este pe această lume.

Carolyn dădu încet din cap.

– Și acum, observ că poate nu mai am nicio dorință să lucrez acolo până la sfârșitul zilelor....

Cu coatele puse pe masă, Beau se aplecă spre tânăra femeie și o învălui într-o privire pătrunzătoare.

– Ce ai vrea să faci?

Cu ochii plecați, tânăra femeie redesenă cu vârful degetelor o inimă străpunsă de o săgeată.

– Nu știu, murmură.

Prânziră în tăcere. Această conversație nu făcuse decât să-i sporească îndoiala care se insinua în ea și o descumpănea. Garrison îi ceruse să se întoarcă la firmă cât mai curând, dar știa că prezența sa nu era indispensabilă bunului mers al întreprinderii. Adjunctul tatălui său conducea afacerea cu mână

de maestru.

Gândurile i se îndreptară din nou spre tatăl său. Oare cine putuse comite crima? Care era mobilul? Oricum, îi era imposibil să creadă că Sam putuse săvârși un act de o asemenea violență.

Tânăra femeie lăsă sandvișul de-abia început.

– Nu-ți este foame?

– Nu prea. Nu mă pot împiedica să mă gândesc la fratele meu. Dacă Bob și Mary l-au găzduit, de ce nu mi-a spus Mary?

Beau ridică din umeri.

– Presupunând că Sam este în primejdie, cum crezi, poate a reușit s-o convingă să nu-i dezvăluie prezența aici.

Pradă mâniei, Carolyn împinse paharul cu un gest brusc.

– Dacă-și asumă un risc, ar trebui măcar să telefoneze pentru a ne liniști. Oricum, ar putea să-și sune cel puțin soția! Atitudinea sa este foarte egoistă.

Beau își termină hamburgerul și se rezemă cu spatele de scaun.

– Poate nu apare tocmai pentru a nu-și amesteca familia în această poveste, ceea ce este opusul egoismului.

Scoase o bancnotă din buzunar și se ridică.

– Vino, ne-au mai rămas câteva magazine de vizitat înainte să merg la muncă.

Se duseră la bar și după ce achită nota, Beau o întrebă pe Wanda dacă auzise vorbindu-se de un așa numit Sam Baker.

– Sam Baker? repetă patroana încruntată. Nu, nu-mi spune nimic.

Îi dădu restul, apoi luă fotografia pe care i-o arătă Carolyn și o privi mai de aproape.

– Așteptați.... Sunt sigură că l-am văzut pe tipul ăsta.

– Când? exclamă tânăra femeie.

Wanda se încruntă,

– Ei bine, să nu vă spun prostii.... Asta este, am fost acolo! Era a doua zi după accidentul în care au murit Bob și Mary. Îmi amintesc foarte bine. Era în fața ușii când am deschis, în acea dimineață. I-am servit un mic dejun complet și a plecat.

– Nu ți-a spus nimic special, Wanda? insistă Carolyn. Gândește-te bine, este important.

– Nu. În plus, nu sunt prea guralivă dimineața. Cred că se pregătea să părăsească orașul.

– De ce?

– Avea o geantă mică de călătorie și, ieșind din restaurant, l-am văzut îndreptându-se spre autostradă.

– Ești sigură că era el? insistă Beau.

– Ah, desigur! Nu trec în fiecare zi pe aici băieți frumoși ca ăsta!

Beau îi mulțumi, apoi o conduse pe Carolyn spre ieșire. Trecură pragul în tăcere și se întoarseră pe strada plină de soare.

– A plecat.... spuse tânăra femeie, în șoaptă.

– Dacă ce ne-a spus Wanda este adevărat, este posibil, într-adevăr. Dar ne mai rămân câteva magazine de vizitat.

Tânăra femeie scutură din cap.

– N-are rost, ar fi pierdere de timp. Dacă Sam s-ar afla încă în

Casey's Corners, s-ar ascunde la Bob și Mary. Ori, totul te lasă să crezi că de o lună, nimeni n-a mai locuit acolo. Mai bine să ne resemnăm, a părăsit orașul.

Urcară în mașină.

– Nu va fi găsit decât când va decide el asta, declară Carolyn cu un oftat fatalist. În tot cazul, să știi că ți-am apreciat mult ajutorul, Beau.

Drumul de întoarcere se desfășură în tăcere. Carolyn înțelese că, așa tragice cum fuseseră, nu putea schimba cu nimic faptele, deocamdată. Nu va fi în măsură să-i vină în ajutor lui Sam, decât când acesta i-l va solicita.

Până atunci, va trebui să se străduiască să vadă mai limpede în ea, deoarece avea impresia că evenimentele din viața sa se destramă.

Capitolul 10

– La naiba, Waylon, de câte ori ar trebui să-ți repet că mandatele de arestare nu se pun în acest compartiment?

– Îmi pare rău, Beau.

Waylon se agita pe scaun, vizibil încurcat. Beau se apropie de el și-i puse mâna pe umăr.

– Mie îmi pare rău, bătrâne. Nu trebuia să mă înfurii așa, pentru o simplă întâmplare cu niște hârtii! spuse.

Apoi se trânti în fotoliul său și-și vârî nervos degetele în păr.

– Este vorba de procesul acesta.... Mă înnebunește!

– Va avea loc miercurea viitoare, nu?

Beau încuviință. Scrisoarea de la tribunal sosise cu patru zile mai înainte și de atunci, avea impresia că el și Carolyn mergeau pe ouă.

– Este greu de explicat, dar nu mai știu deloc ce este cu mine. Tocmai mă întreb de ce mi-ar fi mai teamă: să câștig, sau să pierd

procesul.

Waylon îl privi, stupefiat.

– Vrei să spui că nu mai ești sigur de tine?

– Uneori! În cea mai mare parte a timpului, îmi spun că sunt în măsură să le ofer băieților ceea ce va face din ei niște ființe tari și responsabile. Îi iubesc din toată inima.

Roși, puțin obișnuit să-și dezvăluie sentimentele.

– Perfect, aprobă Waylon. În acest caz, de ce ți se întâmplă să te îndoiești?

– Pe moment, mă întreb dacă nu s-ar putea să-i privez de o viață mult mai ușoară și mai plăcută. La ce bun să ne ascundem, Waylon, Carolyn are bani. Cu ea, nu le va lipsi nimic.

– Nici chiar dragostea?

Aceste cuvinte îi frământară mintea toată ziua. Într-adevăr, nu cunoștea care era potențialul tinerei femei în acest domeniu. Crescuse, după cum ea însăși recunoscuse, într-o casă în care afecțiunea era un sentiment foarte puțin răspândit. Va ști oare să dea ce nu primise niciodată? Desigur, îi iubea cât se poate de mult pe Brent și pe Trent, dar acest "cât se poate de mult" va fi oare suficient?

Își puse iar întrebarea când intră în casa în care plutea un miros încântător de sos de roșii.

– Suntem în bucătărie! strigă tânăra femeie.

Îndată ce Beau intră în încăpere, copiii se grăbiră în patru labe în direcția sa.

– Bună seara, iubiților! Sunteți bine?

Carolyn, până atunci aplecată deasupra mașinii de gătit, se întoarse spre el. Amuzat, bărbatul constată că lentilele ochelarilor îi erau aburite.

– Va fi gata într-un minut, spuse tânăra femeie cu mândrie. Am gătit!

– Așa mi se pare.

Înaintă spre ea, îi scoase ochelarii și observă cu plăcere obrajii săi îmbujorați.

– Ce ne-ai preparat? Apă fiartă? Mmm..... mâncarea mea preferată.

Ignorând ironia, Carolyn vărsă un pachet de paste în cratiță.

– Spaghete cu sos bolognez. Am trișat puțin, pentru că sosul provine direct de la supermarket.... dar este un început!

– Indiscutabil.

Beau se îndepărtă, agasat. În ritmul acesta, va câștiga curând o medalie de aur la concursul "Cea mai bună mamă a anului!"

Se așeză la masă și imediat Brent se târî până la el. Sprijinindu-se de genunchii săi, se ridică și începu să facă pe măscăriciul.

– Ei bine, puișor, ai fost cuminte astăzi?

Trent se alătură fratelui său și începu și el să țopăie pentru a atrage atenția lui Beau, care izbucni în râs. Cum oare să rămâi într-o dispoziție sumbră cu doi asemenea clovni?

Ridică ochii spre Carolyn. Nemișcată, tânăra femeie contempla scena.

– Dacă-mi pot permite, ar trebui să amesteci spaghetele

acelea. Au tendința supărătoare să se lipească dacă nu sunt supravegheate îndeaproape....

Tânăra femeie tresări, ca și când fusese prinsă în greșeală și se supuse. În timp ce-i întoarse spatele, Beau nu se putu stăpâni să nu-i mângâie cu privirea rotunjimea șoldurilor.... și observă brusc că purta blugi. Făcu stupefiat remarca.

– Băieții și cu mine am fost la plimbare și am considerat că acest gen de ținută era.... mai potrivită. Este ziua marilor premiere: gătitul, blugii....

– Atenție, Carolyn, s-ar putea ca prietenii tăi să nu te mai remarce când te vei întoarce acasă!

Zâmbetul tinerei femei încremeni și se aplecă din nou deasupra cratiței. Beau își îndreptă atenția asupra gemenilor, străduindu-se să alunge acea enervare care-l cuprinse din nou.

Când tânăra femeie goli cratița într-o strecurătoare, se ridică.

– Pot să te ajut?

– Vreau doar să scoți salata din frigider și să-i instalezi pe copii pe scaunele lor înalte. Nu mai am decât să pun pastele pe un platou și să torn sosul deasupra.

Cu excepția micilor strigăte ale copiilor, în timpul cinei nu se auzi decât zgomotul tacâmurilor. Această tensiune dura de când sosise scrisoarea de la tribunal. Totuși, cu câteva momente de răzag.

Carolyn se străduia, fără mare succes, să-l considere pe Beau adversar. Distanța care încerca s-o pună între ei se dovedea totuși necesară, având în vedere atât procesul, cât și viitoarea sa

plecare.

În sinea sa știa că se îndrăgostise de acest bărbat, ceea ce făcea situația și mai dificilă. Uneori încerca să se amăgească, spunându-și că o iubea și el. Ceea ce era fals. Beau Randolf probabil o dorise, atâta tot. Și asta nu răspundea la ce aștepta ea de la viață pe viitor.

În plus, bărbatul îi precizase că nu-i va face niciun cadou în clipa procesului. Acele sărutări pasionate nu fuseseră oare destinate s-o impresioneze? Un mod ca oricare altul de a o manipula, cu scopul de a renunța la cererea de încredințare a copiilor....

Când Brent și Trent fură culcați, tânăra femeie hotărî că situația nu mai putea dura. Atmosfera de tensiune aproape permanentă era insuportabilă.

I se alătură lui Beau pe canapea, unde acesta tocmai citea ziarul.

– Beau, ar trebui să vorbim.....

– Despre ce? mormăi acesta, fără să ridice ochii de pe ziar.

– Despre.... proces.

– Ei bine?

Tânăra femeie își mușcă buza. Conversația se anunța dificilă.

– Beau.... vrei să binevoiești să lași ziarul, te rog?

Bărbatul îl împături meticulos, apoi încrucișă brațele și se întoarse în sfârșit spre ea. Privirea îi era rece și distantă.

– Ascultă, nu vreau să devenim dușmani. Oricare ar fi decizia judecătorului, aș dori să păstrăm o relație cordială.

– Bineînțeles. Vei avea dreptul să le scrii băieților cât de des îți va plăcea.

– Așadar, ești atât de sigur că vei câștiga procesul? exclamă Carolyn cu obrajii ca focul.

Beau o privi câteva clipe în tăcere.

– Ei bine, Carolyn.... explică-mi pentru ce ții atât de mult ca judecătorul să-ți încredințeze tutela gemenilor?

Tânără femeie ridică bărbia într-un gest sfidător.

– Pentru că au nevoie de mine. Și de asemenea, pentru că le voi putea oferi anumite lucruri pe care tu nu le vei putea da.

– Cele pe care ți le-au oferit părinții tăi în copilărie, de exemplu? o ironiză bărbatul.

– Oh, nu! Cu siguranță, nu voi face aceleași greșeli ca ei. Brent și Trent nu vor duce lipsă niciodată de afecțiune.

Întinse mâna spre el și-i atinse brațul.

– Beau, știu că mai am multe de învățat, dar cred că voi fi o mamă bună. Îi iubesc.

– Sunt convins. Dar....

Cum tăcu, Carolyn insistă, în defensivă.

– Dar?

– După statistici, s-ar părea că există tendința de a repeta cu copiii noștri schemele propriei copilării. Ceea ce, în cazul tău, mă neliniștește puțin.

Furioasă, tânăra femeie își îndreptă umerii, ca și când se pregătea să se bată cu el.

– Ești atât de sigur de tine, încât ești dezgustător! Ți-ar

conveni să-i păstrezi pe acești micuți, nu-i așa, domnule Perfect? Astfel, vei avea o familie adevărată fără să trebuiască să te căsătorești, ceea ce-ți va permite să continui să faci pe donjuanul de provincie!

Beau o măsură și trăsăturile i se înăspriră.

– Poate te crezi mai favorizată? Strigi în gura mare că băieții au nevoie de tine, dar tu ești cea care are nevoie de ei! Pentru a da un sens vieții tale. Ți-ai consacrat toată existența societății Baker. Micuții aceștia reprezintă singura ta șansă de a duce în sfârșit o viață de femeie.

Încremeniți, se sfidară din priviri în clipele care urmară. Soneria telefonului puse capăt tăcerii încărcată de electricitate.

Beau se îndreptă spre bucătărie. Un minut mai târziu, reapăru în ușa salonului.

– Trebuie să plec. La familia Lambert s-a dat o spargere.

Fără să aștepte răspuns, plecă și trânti ușa casei în urma lui. Ceea ce avu ca efect imediat trezirea gemenilor.

– Mulțumesc mult! tună și fulgeră Carolyn, ridicându-se.

La volanul mașinii, Beau scoase un oftat lung. Era trecut de miezul nopții, era extenuat și-l obseda amintirea disputei cu

Carolyn. Dornic s-o rănească, i-o spusese verde în față.

De altfel, nu mai mult decât ea. "Să facă pe donjuanul de provincie...." Nu, dar.... oare cu ce drept îi critica viața personală? De altfel, nu-l mai interesa din cale afară colecționarea de aventuri. Spunea prostii, atâta tot. Deși.... poate nu se înșelase afirmând că el voia să obțină tutela copiilor pentru a se bucura de o familie, fără să investească într-o femeie.

Mary îl acuzase deseori că fuge de orice angajament. După ea, alegea intenționat partenere care chiar nu i se potriveau, pentru a nu risca să se atașeze.

La ce bun să continue să practice politica struțului? Pur și simplu îi era teamă de căsătorie. Teama de a se angaja într-o relație care n-ar egala-o niciodată pe cea a părinților săi, sau chiar pe cea a lui Bob și Mary, îl paraliza. Totuși, își dorea să împartă viața cu o tânără femeie. L-ar asculta vorbind despre temerile și despre visurile sale. Și, în schimb, ea i s-ar destăinui înainte să adoarmă împreună. O tânără femeie..... asemenea Carolynei.

Parcă și rămase câteva minute privind fațada casei, șocat de cursul gândurilor sale. Era absurd să-și imagineze viața alături de ea. Carolyn locuia la New York, unde conducea o întreprindere puternică și nu avea ce face cu un șerif de provincie care suferea de un blocaj!

Beau coborî din vehicul, epuizat atât fizic, cât și moral. Îndată ce intră în casă, parfumul tinerei femei îi gâdilă plăcut nările. Plutea în aer, ca ultimele note ale unei melodii tandre și bărbatul se întrebă dacă va persista mult timp după plecarea sa.

Trecu în bucătărie și văzu firimituri de biscuiți pe platoul scaunelor înalte. Așadar, copiii se treziseră în lipsa sa. Deschise frigiderul, scoase o sticlă cu suc de fructe și bău direct din sticlă. Gestul îi aminti reproșurile Carolynei și astupă sticla strâmbându-se. Hotărât lucru, nu va fi ușor s-o uite.

Bombănind cu voce scăzută împotriva lui însuși și împotriva destinului care-i scosese în drum această femeie inaccesibilă, se îndreptă spre camera gemenilor. Înainte de a se culca, mergea întotdeauna să privească micile fețe de îngerași.

Se aplecă peste patul lui Trent.... și avu impresia că sângele îi îngheață în vene. Patul era gol! Cu inima bătând puternic, se îndreptă spre celălalt pat. Luna lumina paturile răvășite. Brent nu era.

Oare schimbul lor furtunos de cuvinte o fi incitat-o pe Carolyn să fugă cu bebelușii? Nebun de furie, lovi cu pumnul în perete. Oare ce-și imagina ea? Că banii îi permiteau să nesocotească legea? Cine se credea această....

Furios, se repezi în camera tinerei femei și deschise larg ușa. În fața spectacolului care-l aștepta, mânia i se topi ca zăpada la soare. Întinsă pe pat într-o poziție de abandon, Carolyn dormea cu câte un bebeluș în fiecare braț. Sub materialul mătăsos de culoarea somonului, pieptul i se ridica foarte ușor.

Îl copleși rușinea. Cum își putuse imagina că va comite un asemenea act?

Imediat, observă că înconjurase patul cu scaune, să nu cadă copiii în cazul în care s-ar agita noaptea.

Va fi o mamă excelentă pentru copii, acceptă, cu un nod în gât.

Așezată pe marginea căzii, Carolyn îi privea pe Brent și pe Trent stropindu-se reciproc, bine dispuși. Îi privea cu intensitate, încercând să-și întipărească în memorie fiecare expresie a lor.

Beau îi telefonase de la postul de poliție pentru a-i spune că va întârzia din cauza unei urgențe, dar că va sosi la timp pentru a le spune o poveste copiilor. Tânăra femeie voia să-i găsească spălați și pregătiți să se culce.

Trecuseră două zile de la cearta lor. Două zile în care aproape nu-l văzuse pe Beau. Pleca la serviciu foarte devreme și se întorcea seara târziu, ca și când nu suporta să trăiască sub același acoperiș cu ea.

În timpul acestor patruzeci și opt de ore, se gândise îndelung și luase o decizie. Cea mai dureroasă decizie din toată existența sa. Lacrimile îi ardeau ochii și se frecă la ochi pentru a-și alunga suferința.

– Ba-ba-ba! exclamă Brent lovind apa cu mânuțele.

Tânăra femeie se dădu înapoi, totuși nu destul de repede pentru a evita să fie udată și bebelușul scoase un strigăt de

încântare.

– Bun.... ei bine, cred că acum este timpul să ieșiți, broscuțelor!

Îi ridică pe rând și-i înfășură în prosoape groase. Încărcată cu cele două pachete prețioase, îi duse în cameră cu moartea în suflet.

În timp ce făcea gesturile de rutină pentru a-i schimba și a-i îmbrăca în pijama, își repetă că Beau avusese dreptate afirmând că gemenii nu aveau nevoie de ea. Într-adevăr, ea nu dorea decât să-și umple viața. Dar era oare destul de solidă pentru a-și asuma o asemenea responsabilitate?

– S-ar părea că am sosit la timp!

Tânăra femeie tresări auzind vocea lui Beau și se întoarse spre el cu un zâmbet fals pe buze.

– Da, sunt gata să se culce. Tocmai mi-au explicat că sunt nerăbdători să-și asculte povestea.

Beau se așeză în balansoar și, cu inima grea, Carolyn îi sărută tandru pe băieți pe frunte.

– Cred că mă duc și eu să mă culc, îi anunță.

Apoi se grăbi să iasă din încăpere și se refugie în camera sa. Acolo, se rezemă cu spatele de ușă și așteptă ca bătăile inimii sale să recapete un ritm normal.

Câteva clipe mai târziu, își ridică valiza și părăsi încăperea. Merse tiptil până la camera copiilor și se opri în fața ușii. Auzi scârțâitul balansoarului care puncta povestea fantezistă a lui Beau.

– Mica Sirenă mâncă mărul otrăvit pe care i-l dăduse Piele de Măgar și....

Împărțită între râs și plâns, Carolyn merse de-a lungul culoarului în vârful picioarelor. Totuși, n-avea decât o dorință: să rămână acolo, să-i vadă pe gemeni crescând. Și de asemenea, să rămână lângă Beau.

Sosind la Casey's Corners, nu-și imaginase nicio secundă că se va îndrăgosti de acest bărbat. Dar soarta hotărâse altfel. Din păcate, știa că nu avea nimic de așteptat de la Beau: remarcele usturătoare pe care i le aruncase în față în timpul altercației lor erau elocvente.

O credea incapabilă să iubească. Ei bine, se înșela. Deoarece dragostea pe care le-o purta acestor copiii era atât de puternică încât prefera să se îndepărteze, să-i lase câmp liber celui care, după părerea sa, va fi pentru ei cel mai bun părinte.

Cu lacrimile curgând pe obraji, prinse o scrisoare cu ajutorul unui magnet pe ușa frigiderului, apoi se grăbi să plece, înainte s-o părăsească orice urmă de curaj.

Capitolul 11

Strigătele gemenilor îl treziră brusc pe Beau. Cu pleoapele grele, se întoarse spre deșteptătorul care arăta puțin peste ora șase. Nu se mișcă, pândind zgomotul pașilor Carolynei.

Urletele se întețiră, așa că îmbrăcă niște blugi și alergă până în camera copiilor. Evident, le era foame și aveau nevoie să fie schimbați.

– Liniștiți-vă, puișorilor, mă voi ocupa de voi! exclamă el pregătind masa de înfășat.

Oare unde era Carolyn? Era imposibil să nu-i fi auzit pe copii. Toți vecinii fuseseră probabil alertați!

– Fără îndoială, mama voastră s-a hotărât să doarmă până mai târziu astăzi.... oftă prinzând scutecele lui Brent.

Această greșeală freudiană îl făcu să se strâmbe. Totuși, nu făcuse decât să formuleze ce gândea în sinea sa. Fuseseră de-ajuns câteva zile pentru a considera că el și Carolyn erau

părinții gemenilor. De la sosirea tinerei femei, atmosfera din casă căpătase un aspect familial pe care nu-l avusese până atunci.

Beau scutură din cap și-și obligă gândurile să-și schimbe cursul. Gemenii. Nu trebuia să se gândească decât la gemeni....

Erau curați și miroseau a talc. Cu un gest reflex, îi plasă pe șoldurile sale și se îndreptă spre bucătărie. Acolo, îi instală pe scaunele lor înalte, le dădu câte un biscuit și prepară cafeaua.

Minutele se scurgeau și Carolyn tot nu apărea. Totuși, de obicei se trezea prima, pentru că-i plăcea să se bucure de câteva minute de liniște la trezire, înainte de a începe ziua cu copiii.

De mirare. În ajun se culcase devreme și din câte știa, Brent și Trent dormiseră fără întrerupere în noaptea aceea, ceea ce nu le era în obicei. Ar fi trebuit să fie acolo, bând prima ceașcă de cafea cu el.

Se servi, apoi deschise fereastra pentru a respira aerul rece al dimineții, care-i plăcea atât de mult. Când duse ceașca la buze, se încruntă. Era ceva ciudat acolo.... Locul în care Carolyn își parca mașina închiriată acolo era neocupat!

Beau puse în grabă ceașca pe masă, apoi alergă în camera tinerei femei. Goală. Nicio urmă de Carolyn, în afară de efluviile parfumului său.

Derutat, ieși din încăpere. De ce și unde plecase oare? Ce-i putuse trece prin cap?

Se întoarse în bucătărie și văzu un plic cu numele lui, lipit de un magnet pe ușa frigiderului. După ce citi scrisoarea, își mai servi o ceașcă de cafea, apoi se trânti pe un scaun, indiferent la

grimasele pe care i le adresau Brent și Trent pentru a-i atrage atenția.

Apoi, neîncrezător, reciti scrisoarea Carolynei. Dacă înțelegea bine frazele scrise cu o mână vizibil nesigură, renunța la tutela copiilor. Fără nicio explicație.

Așadar, procesul nu va mai avea loc. Devenea tutorele legal al lui Brent și al lui Trent, fără măcar să trebuiască să se bată. Se întoarse încet spre ei, așteptând să se simtă copleșit de bucurie, să încerce euforia triumfului. Dar nu veni nimic. Nimic altceva decât un sinistru sentiment de singurătate și teribila impresie că făcuse o greșeală grosolană.

– Ma-ma, spuse atunci Trent, cu un zâmbet larg pe buzele delicat conturate, fărâmițând restul biscuitului

– Da, "mama".... repetă Beau oftând.

Câștigase desigur bătălia, dar trofeul pe care și-l dorea îi scăpase. De teamă că se înșală, se prefăcuse că ignoră dragostea pe care i-o purta tinerei femei.

Un rictus de amărăciune i se contură atunci pe buze. Oare ce avea el să-i ofere Carolynei Baker? O casă cu un etaj cu zugrăveala decolorată și o existență provincială într-un mic oraș din Kansas. Nu era mare lucru în comparație cu viața pe care o ducea ea la New York.

Oare n-ar fi trebuit să-i mărturisească cel puțin dragostea? Învălui copiii într-o privire lungă. Pentru ei, în orice caz, ar fi trebuit să-și înfrângă mândria și să-și deschidă inima Carolynei. Poate aceasta ar fi refuzat să-l asculte, pentru că nu-l iubea. Dar

cel puțin și-ar fi încercat norocul. Cel al vieții sale.

– Ma-ma! Ma-ma! fredona Brent, ca un ecou al gândurilor sale.

Beau se ridică și luă copiii în brațe.

– O vom găsi pe mama voastră. Și imediat!

Carolyn fusese trezită de o rază de soare care îi gâdila fața. Se întoarse pe o parte, încă adormită și-și aținti privirea pe deșteptător. Ora zece! Se ridică brusc, apoi își aminti că gemenii nu mai erau în responsabilitatea sa. Nu țopăiau în pătuțuri, așteptând să vină să-i ia.

Realitatea o copleși atunci: în această dimineață, nu va mai bea prima ceașcă de cafea în compania lui Beau.

Se culcă din nou și privi tavanul crăpat al camerei în care dormise. După ce părăsise Casey's Corners, condusese o oră, apoi considerase mai prudent să se oprească la primul motel întâlnit: ochii, obosiți de insomnie și lacrimi, urmăreau cu greu drumul întunecat.

– Am făcut bine, murmură tânăra femeie.

Dumnezeu știa cât de mult o costase să ia această decizie! Să renunțe la acei mici îngerași îi frângea inima, dar în sufletul și în

conștiința sa, era sigură că acționase cum era mai bine.

Beau era un tată înnăscut. Îi iubea și-i creștea pe băieți în mod foarte firesc, așa cum respira, în timp ce ea trebuia să se gândească la cel mai mic detaliu. Nu știa nici să țină o casă, nici să gătească.....

Pradă unei profunde dureri, Carolyn își frecă pleoapele fierbinți. Desigur, optase pentru soluția cea mai nobilă și cea mai înțeleaptă, dar și cea mai dureroasă. Să-i lase în urmă pe Beau și pe copiii, fără speranță de întoarcere, îi frângea inima.

Se ridică, încântată că nu avusese ochelarii la îndemână. Camera i-ar fi părut și mai deprimantă. Noaptea trecută, se oprise în acest motel mizerabil pentru că doar un lucru conta: să fie singură și să poată plânge pe săturate.

După ce făcu un duș, deschise valiza și scoase un costum-pantalon din bumbac de culoare verde-gălbui. Nu-i mai rămăseseră de parcurs decât câțiva kilometri până la cel mai apropiat aeroport. Apoi va urca în primul avion spre New York.

În acea noapte, în timp ce plânsese amarnic, luase și o altă decizie: să demisioneze din funcțiile de la societatea Baker. Cele câteva zile petrecute cu Beau și cu copiii îi dovediseră cât de goală îi era viața la New York. Se impunea o schimbare! Care? Încă nu știa, dar nu mai voia această existență zadarnică.

Își peria părul, când se bătu la ușă. Surprinsă, se încruntă, apoi verifică dacă lanțul de siguranță era fixat.

– Da? întrebă prin ușă.

– Poliția rutieră, doamnă. Vreți să deschideți?

Stupefiată, Carolyn întredeschise și descoperi un bărbat în uniformă albastră.

– Ce.... s-a întâmplat?

– Aș vrea să vă pun câteva întrebări.

Cu ochii încă ațintiți asupra lui, tânăra femeie înghiți în sec. Să fi comis oare vreo infracțiune? Ce însemna asta....

Deschise brusc ușa. Ofițerul care stătea în cadrul ei se dădu într-o parte și apăru Beau, flancat de băieți, ca de obicei.

– Mulțumesc, Greg. Mă voi revanșa.

– Sper, Randolf!

Numitul Greg îi făcu cu ochiul lui Beau, apoi se duse la vehiculul său.

– Ce.... faceți aici? întrebă Carolyn, străduindu-se să ignore adorabilele zâmbete fermecătoare pe care i le adresau cei trei bărbați pe care-i iubea atât de mult.

– Permiți?

Beau intră în cameră, puse copiii în mijlocul patului, bine proptiți între perne, apoi scoase o pungă din plastic plină ochi cu jucării, pe care o goli în jurul lor.

– Cred că avem câteva lucruri să ne spunem....

– Cum m-ai găsit?

– Uiți că sunt șerif! Am luat legătura cu toate posturile din regiune dând descrierea mașinii tale închiriate și Greg m-a sunat să-mi confirme prezența ta în acest motel.

Tânăra femeie oftă.

– Nu înțeleg de ce ți-ai dat atâta osteneală. Ne-am spus deja

tot ce aveam să ne spunem!

– Nu. Mai întâi ai rupt contractul tău, plecând mai devreme decât era prevăzut. Îmi mai datorezi două zile.

– Foarte bine. Angajează urmăritori, dacă-ți convine!

Așadar, pentru asta pornise în căutarea sa? Oare nu putea să angajeze o baby-sitter?

– Procesul va avea loc în două zile, Carolyn. De ce ai plecat înainte de această dată?

Tânăra femeie ridică din umeri.

– La ce bun să rămân? Ai câștigat, Beau. Renunț. Acum, lasă-mă în pace și să fiți fericiți.

Bărbatul înaintă spre ea și-i puse mâinile pe umeri.

– De ce renunți la proces?

– Ce importanță are?

– Trebuie să știu, Carolyn, insistă Beau cu o voce încordată.

– Pentru că.... aveai dreptate. Ești mai apt decât mine să-i crești.

Lupta tot mai greu împotriva lacrimilor, așa că se întoarse în timp ce Beau afirmă:

– Nu sunt decât un bădăran arogant...

– Iar eu, sunt incapabilă să prăjesc un ou!

– Cum oare ai curajul să-i lași pe acești îngerași în mâinile mele? Știi totuși că le povestesc orice, în fiecare seară. Credeam că-i iubești....

– Îi iubesc!

Beau se apropie de ea. Răsuflarea sa caldă îi mângâia fața.

– Atunci, nu pleca. Nu-i părăsi. Nu mă părăsi....

Carolyn îl privi, năucită.

– Ai vrea să continuu să fac pe bona la tine...?

– Nu. Să le devii mamă. Soția mea.

Cu obrajii îmbujorați, Carolyn se dădu un pas înapoi.

– Nici nu se pune problema, Beau. Cu siguranță, o căsătorie de conveniență n-ar fi cea mai bună soluție nici pentru tine, nici pentru mine. Eu....

Cum tăcu, incapabilă să-și găsească vorbele, Beau vârî mâinile în buzunarele pantalonilor și-i adresă acel zâmbet pe care ea îl adora.

– Greșești, inimioară. Ceea ce vreau, este o căsătorie ca cea a părinților mei, sau ca a lui Bob și Mary. Ceea ce vreau, este să-mi petrec viața lângă o femeie încăpățânată, care nu știe decât rețeta apei fierte! Te iubesc, Carolyn Baker. Nu doresc deloc să-i cresc pe acești copii singur, ci vreau să-i cresc cu tine.

Uluită, tânăra femeie trebuie să se rezeme cu spatele de perete.

– Eu.... eu....

– Da? insistă Beau, cu ochii strălucind de speranță.

– Și eu te iubesc!

Bărbatul i se alătură, o ridică în brațe și o învârti prin încăpere, spre marea plăcere a copiilor care întâmpinară această demonstrație cu strigăte de bucurie.

– N-am mare lucru să-ți ofer. Ai putea să fii fericită la Casey's Corners, cu fii noștri?

– Voi fi fericită oriunde vom fi, pentru că tu mă faci fericită.

– Ma-ma! strigă Brent.

– Ta-ta! făcu Trent.

Se întoarseră spre ei și izbucniră în râs.

– Cred că ei au știut întotdeauna că în cele din urmă vom forma o familie adevărată! declară Beau, înainte de a-i pecetlui buzele cu un sărut.

Așezată pe marginea patului, Regina îi făcu cu ochiul Carolynei.

– Degetul meu mic mi-a spus că până la urmă Beau și cu tine vă veți căsători!

– În loc să mă iei peste picior, ai face mai bine să mă ajuți să-mi pun voalul!

Regina se supuse, râzând.

În picioare în fața șifonierului, tânăra femeie privi imaginea pe care i-o trimitea oglinda. Aceea a unei femei strălucitoare, îmbrăcată toată în alb. O mireasă. Și această mireasă era ea!

Trecuse de-abia o săptămână de la dimineața în care Beau i se alăturase cu gemenii în camera mizerabilă de motel. O săptămână pe care n-o simțise trecând, adâncită în pregătiri. Râsul Reginei se frânse și aceasta își șterse pe furiș o lacrimă.

– Îmi pare rău, dar nunțile mă fac întotdeauna să plâng! Sunt o sentimentală incorigibilă. În plus.... îmi spun că asta ar fi vrut Bob și Mary.

Carolyn îi luă mâna și i-o strânse cu putere.

– Trebuie să ne grăbim acum! exclamă Regina. Beau și invitații încep probabil să se agite.

Emoționată, Carolyn încuviință și-și ridică trena rochiei pentru a o urma. Regreta foarte mult că tatăl său, că Sam, nu erau acolo. I-ar fi plăcut atât de mult ca Sam s-o conducă la altar....

Cu pumnii strânși, își îndreptă umerii. Nu trebuia să cedeze tristeții într-o asemenea zi.

Precedată de Regina, intră în salon, unde așteptau invitații. Ochii îi fură atrași imediat de Beau, superb în smochingul albastru-închis. Ca de obicei, purta un bebeluș pe fiecare șold.

Dumnezeule.... Beau îi va deveni soț. Cât despre copii, erau deja acolo, acești gemeni adorabili care zâmbeau adunării, ca și când înțelegeau că fericirea lor va fi de acum asigurată.Carolyn le zâmbi pe rând. Acea viață de familie care îi lipsise atât de mult i se oferea de acum. O viață fără nori, ca cerul din Casey's Corners.

Capitolul 12

O privire în oglinda retrovizoare confirmă temerile lui Bonnie Baker: mașina în două culori tocmai își acționase girofarul.

Cu un oftat de exasperare, lăsă pedala accelerației, frână și parcă Fordul de închiriat pe margine, în fața marelui magazin din Casey's Corners.

Ei poftim! Doar la două străzi de sora sa, va încasa o mare amendă pentru exces de viteză. A treia, în două sute de kilometri, mizerabili, distanța pe care de-abia o parcursese de la aeroportul din Wichita. La naiba și iar la naiba! Comportarea sa mai degrabă sportivă nu era riscantă pentru nimeni: pe acest drum liber nu trecea cineva. De altfel, îi va explica acestui polițist rău: circulația, sau mai degrabă lipsa circulației era întru totul responsabilă. Tentată, Bonnie apăsase fără jenă pedala de accelerație. Dar, după toate aparențele, Kansasul dispunea de o

armată de polițiști a căror singură ocupație consta în a pândi în mod sadic tinerele femei grăbite.

Opri motorul și așteptă ca judecătorul său să se apropie. Poate dacă va pretexta întârzierea la niște funeralii, va fi mai blând? S-ar putea preface că este plânsă și tulburată și nu va avea inima să-i încheie un proces-verbal. Mmm. Niciun polițist n-ar crede într-o înmormântare în plină noapte. Era mai bine să găsească altceva.

Și adevărul? Cine știe dacă nu l-ar emoționa? Povestea acelei logodnice care-și părăsește viitorul soț și invitații în mijlocul nunții, convinsă brusc că făcea prostia vieții sale, oare asta n-ar putea merge? Când îi va explica faptul că părăsise Parisul și sărise într-un avion cu niște bagaje făcute în grabă, pentru a se refugia în sânul familiei în fundul Kansasului, nu va putea decât să verse o lacrimă auzind acest basm care se transforma în coșmar.

Sau o va considera o nebună care merita ce i se întâmpla și-i va dubla amenda.

Nu, evident, cel mai simplu era să facă puțin caz de înrudirea sa cu Carol, care era soția șerifului! Vechiul și bunul sistem al pilei....

Se încordă lângă spătarul scaunului: polițistul tocmai se oprise în dreptul portierei. Bănui în treacăt că era cumnatul său: în definitiv, nu-l întâlnise niciodată. Dar dacă era el, va trebui să se gândească s-o felicite pe Carol pentru alegere: pe planul seducției, acest bărbat întrecea orice top model cu statura sa

înaltă și umerii lați, bine strânși în haina uniformei. Bonnie își opri scurt privirea asupra taliei fine, strânse în centura lată, înainte de a o ațînti asupra feței care se aplecase spre ea.

O expresie de autoritate îmbinată cu gravitate se zugrăvea pe trăsăturile armonioase, deși foarte bărbătești. Mm, ce încântare.... exact genul de bărbat care-i plăcea la nebunie: calm și debordând de încredere în sine, dar pe care reușea întotdeauna să-l descumpănească datorită cuvintelor amețitoare.

Totuși, de acesta nu trebuia să se atingă. Dacă era soțul Carolei, va păstra distanța. Păcat totuși că nu-l cunoscuse înaintea surorii sale. Ce idee să fie gata să i se aprindă călcâiele după un prinț francez, când tipi atât de frumoși populau Kansasul? Carol îi vorbise despre căsătoria sa în scrisoare și Bonnie își frământa mintea cu disperare, în speranța de a-și aminti prenumele rudei sale noi. La naiba... oare cum se numea? Wade? Nu. Lloyd? Nici atât. Totuși, era un nume clasic sudist, cum nu se poate mai romantic.

Își punea memoria la grea încercare când polițistul întinse autoritar mâna, ordonând cu o voce de bariton:

– Permisul de conducere și asigurarea.

Bonnie îndrăzni un zâmbet și întrebă:

– Rhett? Nu-i așa?

Bărbatul rotunji mirat sprâncenele.

– Ce spuneți?

Fața îi era serioasă. Doar gropița din bărbie îi conferea o notă

de fantezie.

– Ești soțul Carolei?

– Cum? Hmm.... nu. Soțul său este Beau. El este șeriful, iar eu sunt ajutorul. Bun, haideți, îmi dați actele acelea?

Degetele i se agitau la capătul mâinii întinse, în semn de nerăbdare. Bonnie le prinse și le strânse cordial.

– Sunt Bonnie Baker. Sora Carolei. Nu ți-am înțeles bine numele.....

– Nu vi l-am spus, replică bărbatul cu o voce monotonă, eliberându-și degetele. Și, permisul? Dacă persistați să nu mi-l înmânați, voi fi obligat să vă fac proces-verbal pentru refuz de cooperare.

Bonnie își simți toată siguranța topindu-se ca zăpada la soare.

– Hmm.... Presupun că nu ți-ar fi venit ideea să nu-mi dai decât un avertisment în locul unei amenzi?

Îl privea drept în ochi, clipind din gene ca o fetișcană, dar tentativa sa de seducție, după toate aparențele, eșuă total: polițistul scutură energic din cap.

– N-am obiceiul să dau doar avertismente.

Un fior de mânie o străbătu pe Bonnie. Deschise poșeta și scoase de acolo documentele pe care i le întinse fără entuziasm.

– Nu sunt sigură că atitudinea dumitale va fi aprobată de cumnatul meu, domnule. Nu va fi deloc încântat că i-ai întocmit proces-verbal rudei sale preferate....

– Ah nu! După câte știu, legea nu prevede totuși favoruri pentru membrii familiei unui polițist. Mai ales când comit

infracțiuni grave....

Ei drăcie! Tipul acesta se credea Zorro în persoană! Bonnie începuse să creadă că nu există niciun mijloc de a-l duce cu vorba, când bărbatul ridică ochii de pe fotografia permisului de conducere.

– Portretul acesta nu seamănă deloc, remarcă.

Ce ghinion.... în afară că era insuportabil, părea complet insensibil la farmecul feminin. Și totuși, în acest domeniu, Doamna Natură se arătase generoasă cu ea: dacă memoria n-o înșela, lista bărbaților care-i aduseseră laude era destul de lungă.

– Perioada în care a fost făcută această fotografie, era perioada mea "Blondă voluptuoasă".

Își înfoie părul lung brun și adăugă:

– De atunci, am făcut o întoarcere la origini.

– Naturalul valorează întotdeauna mai mult decât artificialul, remarcă polițistul fără nicio umbră de zâmbet.

Niciun amuzament nu i se percepea în ton, dar Bonnie crezu că vede o licărire de ironie în ochii de culoare închisă. Remarcă de asemenea că scria contravenția cu un scris foarte ferm. O semnă, apoi se rezemă de capotă, înainte de a o rupe din carnet.

– Nu sunteți cea care se presupune că s-a căsătorit în Franța? o întrebă. Cu un prinț, sau cu nu știu cine, cu un nume prelungit?

– De unde știi?

Bărbatul ridică din umeri cu un aer indiferent.

– Oh, am auzit-o pe Carol menționând acest eveniment

istoric. De fapt, dacă îmi amintesc bine, nunta trebuia să aibă loc chiar ieri, cu mare pompă. Soțul dumneavoastră a optat pentru luni de miere separate? Este original....

– Am stricat nunta! replică Bonnie pe un ton tăios. Am hotărât să nu mă căsătoresc cu prințul Aldebert.

– Oh.... așa se numea? Înțeleg că v-ați retras din afacere: cui i-ar plăcea să se numească doamna Aldebert?

Ofensată, Bonnie strânse din dinți. Cu ce drept își permitea acest străin remarce disprețuitoare asupra celui care fusese gata să facă din ea o onorabilă membră a nobilimii europene? Dar nu se va justifica. În definitiv, viața sa personală îi aparținea și dacă logodna se soldase cu un eșec, nu înțelegea să discute problema cu acest bădăran din Kansas.

– Bun, ascultă agent.... X. Dă-mi acea contravenție, ca să terminăm. Am călătorit timp de douăzeci și patru de ore și sunt epuizată. Tot ce vreau, este să merg la sora mea și acolo să mă odihnesc. Apropo de asta, unde se află strada Ulmilor?

– Este penultima stradă prin fața căreia tocmai ați trecut cu o sută de kilometri pe oră, într-o zonă limitată la patruzeci. Firește că la această viteză n-ați văzut-o.... Vă voi conduce până acasă la Beau și Carol.

Bonnie îi smulse dintre degete procesul-verbal pe care i-l întindea și-l aruncă pe scaunul din spate, cu o mișcare neglijentă.

– Mulțumesc, dar n-am nevoie de escortă. Așa că, rămâi aici și întocmește procese-verbale tuturor celor care rulează mai

repede decât ca o tricicletă de copil.

– Credeți sau nu, slujba mea este utilă. Salvează vieți. Cât despre escortă, am obiceiul să-i duc pe contravenienți acasă. Pentru cazul în care ar dori să se elibereze de complexe pe următoarea linie dreaptă.

Bonnie oftă, exasperată.

– Bun, atunci să mergem, și apoi să dispari pentru totdeauna din ochii mei.

De data aceasta, bărbatul zâmbi sincer și Bonnie nu se putu stăpâni să nu-i admire dinții albi.

– Consimt cu plăcere la dorința dumneavoastră, doamnă....

În principiu, Bonnie rezista rareori impulsurilor sale. Totuși, reuși să se stăpânească să apese acceleratorul până la fund și să demareze, lăsând jumătate din guma cauciucurilor lipită pe macadam. Dar o mică voce o sfătui să n-o facă și să nu-l provoace pe acest polițist care privise prea mult filmul "Incoruptibilii" la televizor.... Așa că, așteptă bătând în volan cu unghiile lungi, roșu carmin, ca el să se urce în mașina în două culori și să-i deschidă calea.

Datorită excentricităților surorii sale, Carol nu se va formaliza văzând-o sosind sub escorta poliției. În definitiv, își va face o intrare remarcată.... și nu-și va trăda reputația de tânără femeie insolentă și capricioasă....

Cinci minute mai târziu, parca în spatele mașinii poliției, pe aleea unei superbe case victoriene.

Așadar, acea locuință nobilă era căminul Carolei, acum

căsătorită și mama adoptivă a doi băieți. Foarte impresionant.

Bonnie se îndreptă spre peron, când își dădu seama că polițistul mergea pe urmele sale.

– Ei, o clipă! se revoltă tânăra femeie, doar n-ai să mă urmărești până în casă! N-am nevoie de atât de multă atenție....

– Liniștiți-vă, nu mă voi comporta ca un admirator, domnișoară. Eu n-am sânge albastru. Dovada.... vă las să vă duceți valiza. Tot ce vreau, este să stau de vorbă cu Beau.

Și apăsă pe butonul de aramă strălucitor al soneriei. Un clopoțel plăcut se declanșă în interior și în secunda următoare ușa se deschise, apărând Carol. Făcu ochii mari și se udară cu lacrimi de bucurie.

– Bonnie! Tu ești!

Cele două surori căzură una în brațele celeilalte și Bonnie simți că era și ea pe punctul de a plânge. După câteva secunde, Carol se îndepărtă și, ținând-o pe Bonnie de umeri, îi scrută fața.

– Mica mea soră.... Dar te credeam căsătorită, pe cale să te stabilești într-un castel! Intră. Simt că ai multe lucruri să-mi povestești.

Apoi, remarcând prezența polițistului:

– Oh, Russ, nu te-am văzut. Intră și tu. Beau este la etaj, pregătind copiii de culcare. Va coborî în câteva minute.

O conduse pe Bonnie până în salonul decorat romantic și-i indică o canapea.

– Instalați-vă amândoi, în timp ce mă duc să-l anunț pe Beau. Dar foarte discret, altfel micuții vor face nazuri pentru a-și vedea

mătușa, și trebuie să doarmă. Prezentările vor aștepta până mâine.

Carol dispăru și Russ se dădu la o parte foarte civilizat în fața lui Bonnie, care se îndreptă spre canapea.

– După dumneavoastră, domnișoară.

Dar Bonnie îi aruncă o privire glacială și se așeză într-un fotoliu. Nu avură timp să se uite unul la altul chiorâș: Carol se întorsese deja.

– Bun, acum povestiți-mi cum v-ați întâlnit amândoi, îi întrebă, privirea sa intrigată trecând de la sora sa la polițist.

– Pe șosea, răspunse foarte repede Russ, cu o urmă de zâmbet pe buze. Domnișoara se pierduse și m-am oferit s-o conduc.

– Ce noroc ai avut, iubito! exclamă Carol.

– Cu siguranță, bombăni Bonnie. În mod sigur voi mulțumi Cerului, în rugăciunea mea de seară, că mi-a scos în cale acest saint-bernard....

În ciuda tonului sarcastic, îi era recunoscătoare lui Russ că nu menționase contravenția pentru exces de viteză. Carol ar fi fost consternată: două luni după funeraliile tatălui lor, trăise fără încetare cu teama anunțului unei noi drame. Să afle că Bonnie conducea nebunește ar fi neliniștit-o teribil.

Bonnie o privi pe furiș. Ultima dată se întâlniseră la înmormântarea tatălui lor. Aceste triste împrejurări la reunise pe cele trei surori, pe care geografia le ținea de obicei îndepărtate unele de altele, în ciuda dragostei ce le lega.

– Îmi pari în plină formă, Carol, remarcă Bonnie.

Într-adevăr, Carol era strălucitoare. Mina liniștită, blândețea zâmbetului, totul concura pentru a-i trăda fericirea. O femeie fericită în familie.

– Este adevărat, sunt fericită, admise Carol cu simplitate.

Bonnie simți o ușoară înțepătură de gelozie, pe care și-o reproșă imediat. La urma urmei, nu recoltezi ce ai semănat? Ori ea semănase dezastrul.

Intrarea lui Beau în încăpere îi captă atenția.

– Iată jumătatea mea, spuse Carol înlănțuind talia soțului său cu un gest tandru. Beau, ți-o prezint pe Bonnie.

Din trei pași mari, Beau fu lângă cumnata sa, scuturându-i mâna cu căldură. Tânăra femeie avu impresia că palma sa mare o va face să dispară pe a sa, atât de mică în comparație cu pumnul bărbatului.

– Sunt atât de fericit să vă cunosc, Bonnie și.....

– Să te cunosc, îl corectă Bonnie.

– De acord, acceptă Beau, cu un zâmbet larg. Fără ceremonie în familie. Să-i lăsăm asta lui Aldebert. De fapt, el unde este?

– Prințul Aldebert n-a făcut călătoria, aruncă Russ pe un ton ironic. Și dacă am înțeles bine, nici n-o va face vreodată.

Bonnie îi aruncă o privire furioasă lui Russ, care clipea ușor stânjenit: de ce se amesteca, spuneau ochii săi de culoare deschisă, cărora mânia le accentua limpezimea.

– De ce nu va veni? întrebă Carol, mirată.

– Pentru că ne-am despărțit. L-am lăsat baltă cu tot alaiul său

de invitați spilcuiți și cu un bufet care doar el ar fi fost suficient să hrănească o țară africană timp de o lună.

Stupefiată, Carol se prăbuși pe un fotoliu, incapabilă să formuleze întrebările care i se aglomerau în minte. Bonnie îi veni în ajutor, explicând:

– Eram în biserică, în rochie albă, cu flori de portocal în mână și, subit, mi-am dat seama că totul nu era decât o mascaradă. Prințul, titlul, castelurile..... nu le voiam. Nici familia sa care ținea la tradiții, genul care vânează cu gonaci în pădurea din Chambord și pescuiește somoni în Scoția. Nici lecțiile de golf în Irlanda și serile petrecute ascultând cum se dejoacă fluctuațiile la Bursă. Brusc, am avut certitudinea că voi fi incapabilă să suport asta mult timp. Atunci, am aruncat buchetul, mi-am suflecat rochia, mi-am înfășurat trena în jurul brațului și am părăsit toată lumea pentru a sări într-un taxi. M-am schimbat la un hotel, pe drumul spre aeroport, și am urcat la bordul primului avion care pleca spre Statele Unite. Și iată-mă. Tot ce-mi rămâne din această experiență, este rochia. Este ghem în fundul valizei. Dar să uităm acest episod deocamdată, Carol, și vorbește-mi de copii.

Beau profită pentru a se ridica.

– Așa, fetelor. Vorbiți despre bebeluși în timp ce Russ și cu mine vom discuta despre serviciu, în bucătărie, în fața unei beri bune.

Și-și puse în mișcare secundul, pe care Bonnie îl urmări avidă cu ochii, până când el dispăru în hol.

– Russ este seducător, nu-i așa? întrebă Carol, dând astfel dovadă de talentele sale de observatoare.

– Cum? Oh, nu, n-aș spune asta, se grăbi Bonnie să precizeze, încurcată. Îți admiram doar soțul.

– Ai dreptate. Beau este admirabil. Dar nici Russ nu arată rău....

– Este un tip josnic! Mi-a dat o contravenție piperată, dacă vrei să știi împrejurările în care ne-am întâlnit!

Carol scutură din cap cu indulgență.

– Dacă a făcut asta, este pentru că o meritai, Bonnie Baker. Te cunosc. Ai făcut exces de viteză. Am câștigat?

– Ai câștigat, recunoscu vrednică de milă Bonnie. Și te rog, scutește-mă de lecții de prudență.

– De acord. Nu în seara aceasta. Dar mâine, n-ai să mă oprești. Să vorbim mai degrabă de planurile tale. Ai intenția să rămâi un timpla noi?

– Îți mărturisesc că planurile mele nu sunt încă decât în fașă. Sunt încă sub șocul despărțirii de Aldebert. Am venit aici să caut căldură și echilibru. Trebuie să spun că ce am văzut la cuplul vostru și din casa ta îmi întărește ideea că decizia mea este bună. Nu-mi mai lipsesc decât nepoții pentru ca acest tablou idilic să fie complet.

– Este adevărat, viața este frumoasă aici. Dar dacă mai ești în căutare de senzații tari, acest colț de lume te va decepționa. Este provincia în stare pură. Și aici, viața de noapte este redusă la cea mai simplă expresie. Cât despre micile plăceri cotidiene, în afară

de picnicurile parohiei și de grătarele între vecini, este un calm absolut.

Bonnie se întinse lângă spătarul canapelei și-și înăbuși un căscat.

– Îmi convine întru totul, Carol. Sunt obosită de viața trepidantă pe care am dus-o până acum. Deocamdată, cel puțin. Așa că dacă mă accepți câteva săptămâni, voi fi încântată să fiu invitata ta.

– Formidabil! În sfârșit, voi profita de sora mea mai mică, cea care cutreieră de ani de zile lumea în lung ș-in lat! Și poate îi voi transmite gustul familiei....?

Bonnie își înăbuși un oftat de ușurare. La urma urmei, Carol ar fi avut tot dreptul să n-o accepte: ce făcuse Bonnie după moartea tatălui său? În loc să-și ajute sora să suporte durerea și să facă demersurile necesare care urmau obligatoriu după un deces, o abandonase tristei sale sorți și plecase să se distreze pe Coasta de Azur. Acesta fusese modul său de a elimina durerea. Dar Carol ar fi putut foarte bine să nu înțeleagă, să nu admită această atitudine și s-o considere ușuratică și egoistă.

Aparent, nu era așa și Bonnie își simți inima tresărind în piept. Era gata să-i exprime surorii sale recunoștința, când Beau și Russ reveniră în salon.

– Ei bine, Carol, i-ai explicat lui Bonnie că în mica noastră comunitate numărăm cei mai seducători tipi din Kansas și că a greșit ducându-se să vadă cealaltă coastă a Atlanticului pentru a-și căuta sufletul pereche?

– Nu, nu încă. Asta va aștepta până mâine. Bonnie este epuizată de decalajul orar, din câte îmi dau seama. Așa că va dormi. Vrei să te duci să-i recuperezi valizele din portbagajul mașinii, Russ?

Bonnie mulțumi, întinzând cu neglijență cheile, apoi se întoarse: privirea mirată a lui Russ, ațintită asupra ei ca și când era o extraterestră, o jena. Fu ușurată că Beau îl însoți până la Ford.

– Știi, șopti Carol în timp ce cei doi bărbați erau afară, Russ locuiește temporar la noi. Caută o casă și-l găzduim până găsește. Ocupă camera de oaspeți, așa când n-avem de oferit decât această canapea-pat. Îmi pare rău, dar recunosc că ne-ai luat pe nepregătite.

Russ, care se întoarse în salon, auzise cu siguranță cuvintele Carolei. Bonnie văzu un zâmbet ironic conturându-i-se pe buze. Îl privi atent, ca pentru a-l provoca: oare va îndrăzni s-o lase să doarmă pe canapea, sau, ca un adevărat gentleman, îi va oferi camera sa?

Bărbatul tăcu și Bonnie oftă. Evident, un provincial din Kansas nu se putea comporta ca un aristocrat francez. Așa că va dormi în salon, ca o invitată nedorită, în timp ce el se va simți ca-n sânul lui Avram în camera sa. La naiba, dacă n-ar fi risipit cea mai mare parte a moștenirii lăsate de tatăl său, și-ar fi luat catrafusele și s-ar fi dus să se instaleze în cel mai confortabil și mai scump motel din regiune. Dar era descoperită în bancă și înțelegea să nu i-o mărturisească lui Carol. Așa că o ajută la

mutarea mesei joase și la întinderea canapelei, cu dinții strânși de furie. Din fericire, în două luni, un nou cec îi va cădea în pungă....

Prima valiză pe care o deschise fu cea în care era rochia de mireasă. O despături și o atârnă de o cremonă la fereastră. Mătasea se desfăcu cu un susur de apă de izvor și Carol scoase o exclamație admirativă.

– Dumnezeule, Bonnie, cât este de frumoasă....

– Ei bine, este a ta. Poate vei putea celebra cu Beau o confirmare a căsătoriei....

– Nu spune prostii: vei purta într-o zi această rochie, la propria ta nuntă. Când vei întâlni bărbatul vieții tale.

Bonnie izbucni într-un râs care, în urechile surorii sale sună fals.

– Nu-ți face iluzii, Carol. Nu voi accepta niciodată ca un bărbat să mă închidă în bucătărie și să mă împiedice să mă distrez. În plus, dacă toți bărbații din această regiune sunt la fel de neciopliți ca Russ, mai bine intru la mănăstire.

Vorbise destul de tare pentru ca Russ, încă în hol, să nu piardă nicio silabă din vorbele sale. Cu succes, pentru că acesta nu întârzie să apară în salonul transformat în dormitor.

– Dragă prințesă, dacă-ți imaginezi că vânatul dumitale se va numi Russ Blackburn, vei avea părul alb înainte de a-l captura. Oricum.... cu mania dumitale de a-l colora, poate vei fi roșcată la o sută de ani. Cu aceste cuvinte, bună seara.

Apoi se repezi în hol și urcă scara care ducea la etaj.

– Oh, bărbatul acesta mă înnebunește! exclamă Bonnie lovind cu pumnul o pernă.

– Ar trebui să fii mai puțin dură cu el, Bonnie, o liniști Carol. Tocmai a trecut printr-o experiență dură. Soția sa l-a părăsit anul trecut și.....

– a făcut al naibii de bine. Este arogant, tiranic, și cu atitudine de superioritate față de femei.

– Mmm..... surioară, este timpul să te culci. Capacitățile tale de a judeca au fost, evident, puse la grea încercare de decalajul orar.

– Dacă-ți imaginezi că mâine dimineață voi fi într-o dispoziție mai bună față de el, ești pe un drum greșit....

– Noaptea este un sfetnic bun.... Apropo de sfetnic, baia este la etaj. Somn ușor, iubito.

Carol se retrase și Bonnie se grăbi să-și îmbrace pijamaua. Un duș bun și hop! în pat. Ajunse pe palierul primului etaj când Russ ieși din baie. Cu bustul gol și părul presărat încă de picături de apă încremeni la vederea sa. Bustul îi strălucea ca și când ar fi avut satin întins pe mușchi. Pectoralii îi tresăriră când ridică brațele să-și dea părul ud pe spate.

– Alteța Sa dorește să mă ocup de spatele său? o întrebă pe un ton zeflemitor.

– Dacă ți-ai imagina doar o clipă ce ar dori Alteța Mea să-ți răspundă, ai roși până la rădăcina părului dumitale ud, de culoare presupun naturală....

Carol apăru exact la timp, cu un teanc de prosoape în brațe.

– Ține, Bonnie. Aranjează-le pe primul raft din dulap.

Russ bătu în retragere spre camera sa, după ce aruncase:

– Noapte bună, Carol. Și dumitale, Alteță, vise plăcute.

Bonnie își dorea la nebunie să-i răspundă că visul său ar fi fost ca un ciclon să potopească orașul, luând în trecere toți polițiștii înguști la minte, dar se abținu, din corectitudine față de sora sa.

Capitolul 13

Russ Blackburn se așeză în fotoliul instalat în fața canapelei și aținti o privire interesată asupra lui Bonnie, care încă dormea. Chiar și abandonată somnului, îi părea redutabilă. Îi vedea în gând ochii albaștri ca cerul în zori devenind cenușii când aruncase procesul-verbal pe scaunul din spatele mașinii. Ce aroganță! Și câtă eleganță în dispreț....

În două săptămâni de când locuia la Beau și la Carol, aflase multe despre această soră imprevizibilă, pe punctul de a se căsători cu un prinț francez.... De exemplu, că-și trăise adolescența ca un adevărat coșmar, făcând părtașă la crizele sale toată familia, care-i suporta capriciile. Fusese dată afară din toate școlile particulare posibile și imaginabile și acum, la douăzeci și cinci de ani, încă nu părea că zâna cumințeniei o atinsese cu bagheta sa magică.

Bun, de acord, Russ n-o cunoștea pe Bonnie decât de câteva

zile. Dar îi fusese suficient pentru a-și da seama că domnișoara, considerând că totul i se datora, se comporta ca o copilă capricioasă, disprețuindu-i pe cei care nu avuseseră norocul să-i semene.

Bilanțul analizei lui Russ era cum nu se poate mai clar: un șerif adjunct din Kansas avea tot atâta nevoie de o femeie ca ea, ca de un revolver cu capse.

Și era păcat.

Pentru că era de o frumusețe de-ți tăia respirația. Amintirea splendorii sale îl urmărise noaptea în asemenea măsură, încât în această dimineață își bea cafeaua sorbind-o din priviri, vizibil ca în transă.

În ziua în care Beau i-o prezentase pe Carol, Russ își imaginase că prietenul său descoperise o perlă rară. Nu întâlnise niciodată o tânără femeie atât de seducătoare. Oare cum ar fi putut bănui că exista o altă Baker, o capodoperă, Carol nefiind decât o schiță?

Carol plecase la cumpărături cu gemenii cu puțin timp înainte, după ce-i precizase să nu se aștepte ca sora sa să se trezească înainte de prânz. Russ își reținu imediat un zâmbet ușor: ce plăcere i-ar fi făcut să se joace cu niște castaniete deasupra capului prințesei..... S-ar fi trezit, oh, da. Și încă neîntârziat.

Dar buna sa educație îi strică plăcerea anticipată a acestei acțiuni. Și apoi, unde oare să găsească niște castaniete?

Puse ceașca și farfurioara pe masa joasă mai brusc decât ar fi

meritat porțelanul fragil și Bonnie deschise ochii. Genele i se zbătură ca aripile unui fluture speriat, până când localiză originea pocniturii.

– Ce faci în camera mea? se răzvrăti imediat Bonnie, trăgându-și cu un gest energic cearșaful peste pieptul atât de bine pus în valoare de decolteul de dantelă.

– Îmi beau cafeaua.

– Și de când ești aici?

– De destul de mult timp pentru a afla că nu sforăi.

Tânăra femeie îndepărtă părul lung care-i cădea pe umeri.

– Frumoasă descoperire.... dar perfect inutilă: n-ai să dormi niciodată cu mine!

Iute ca fulgerul, Bonnie puse mâna pe un halat de mătase roz de la picioarele patului și-l îmbrăcă. Totuși nu destul de repede pentru ca Russ să nu aprecieze armonia formelor de-abia ascunse sub cămașa de noapte fină.

– Grosolănia dumitale este fără limite, dragul meu domn: nu se privește o tânără femeie care doarme, reluă ea.

– M-aș simți grosolan dacă aș fi intrat în camera dumitale, Alteță. Dar ești instalată în salon, și este aproape miezul zilei.

Russ avu impresia că Bonnie se zbârlește ca o pisică furioasă.

– N-aș fi fost în salon dacă ai fi avut politețea să-mi lași camera de oaspeți! exclamă tânăra femeie.

Russ nu mai era surprins dacă-și scotea ghearele. Bătu cu arătătorul în brațul fotoliului înainte de a declara:

– Am impresia că problema dumitale este că trăiești cu

certitudinea că totul ți se datorează, Alteța Voastră....

Bonnie ridică din umeri și, aruncându-i o privire ucigătoare care aproape îl sperie pe Russ, ieși din încăpere.

Rămas singur, bărbatul închise ochii, lăsându-se pe spătarul fotoliului. Certitudinile sale se clătinau. În timp ce cu câteva secunde mai înainte era convins că avusese dreptate să se comporte astfel cu capricioasa Bonnie, iată că reveneau subit toate îndoielile care-l frământaseră de la plecarea Annei. Și dacă se înșela? Și dacă doar comportamentul lui și nimeni altcineva, era la originea deziluziilor sale cu femeile? În definitiv, ele aveau dreptul să fie capricioase.... iar el, poate ar avea tot interesul să se tempereze. De când îl părăsise Anne, luându-i fiul, nu mai știa încotro să apuce, acuzându-se de toate relele, în timp ce, înaintea acestei drame, se lăuda că n-are niciun defect. Se putea să fi fost prea rigid, prea sever în principii?

Hotărât lucru, Bonnie nu-i aducea nimic bun: iată că tocmai îi readusese gândurile negre și îndoielile care-l chinuiau de la plecarea Annei. Să aibă repede propria casă. Astfel, n-o va mai întâlni pe domnișoara Baker decât pe drumul public!

Aruncă o privire la ceas: se apropia ora întâlnirii cu agentul imobiliar. Măcar dacă vila pe care o va vizita să-i convină și să se poată instala acolo, cu Daniel. Apoi, își va consacra timpul vindecării rănilor în urma cărora suferea fiul său, după divorț.

Liniștit de această perspectivă, își duse ceașca la bucătărie ca s-o spele. Curând, își va vedea de treabă în propria bucătărie. Și Bonnie nu va intra pe neașteptate, ca acum.

– Unde sunt ceilalți? întrebă aceasta, în timp ce el își ștergea ceașca.

– Beau este la serviciu și Carol face cumpărături cu micuții.

Bonnie trecu pe lângă Russ în timp ce acesta punea ceașca și farfurioara în dulapul de vase și un nor de parfum de flori îl învălui. Bărbatul simți că se înfioară. Dumnezeule, cât de feminin era acel parfum și evocator de plăceri....

Cu un nod în gât, o privi pe Bonnie servindu-se cu o ceașcă de cafea. Bineînțeles, nu puse cafetiera la loc și lăsă zaharnița deschisă în mijlocul mesei. Dar tot ce văzu Russ, fură brațele cu pielea bronzată și degetele lungi și fine care strângeau ceașca. Și buzele rotunjite deasupra băuturii pe care se pregătea s-o bea. Își simți inima bătând mai puternic și-l cuprinse un acces de mânie. La naiba, ce prost era.... Oare cum putea să fie sensibil la farmecul unei asemenea scorpii? Făcu un pas mare hotărât, când ea îl opri cu un gest al mâinii.

– Ei, n-o șterge. Spune-mi mai degrabă de ce nu ești la serviciu?

– Asigur permanența de la ora paisprezece la ora douăzeci și două.

– Oh, super! Așadar, voi putea rula cât de repede îmi va plăcea înainte de ora paisprezece! Mulțumesc pentru informație.

Rănit în amorul propriu, Russ se întoarse.

– Dacă judec după vraful de procese-verbale pe care le-am văzut pe scaunul din spatele mașinii, peste puțin ți se va lua carnetul și nu vei mai pune pe nimeni în pericol mult timp.....

Bonnie își rezemă mâinile pe masă și se aplecă spre Russ, cu o expresie de sfidare pe față.

– Pariezi?

Ferm hotărât, la început, să înfrângă trufia acestei femei proaste și flecare, Russ inspiră profund și preferă să renunțe.

– Nu reușesc să înțeleg ce-i motivează pe oamenii de soiul dumitale, sfârși prin a ceda.

– De soiul meu? Și cărui soi crezi că aparțin?

– Celui al ființelor de rea-credință, care nu admit că ceilalți își fac slujba. Sunt polițist și este datoria mea de polițist să fac procese-verbale șoferilor imprudenți.

Bonnie se încruntă și scutură din cap.

– Nu procesul-verbal a fost în măsură să mă înfurie. Ci plăcerea evidentă pe care ai avut-o să mi-l faci. Ai o fire sadică, dragul meu.

Russ se simți roșind de furie când intră Carol cu cei doi fii ai săi.

– Oh! Dumnezeule! exclamă Bonnie, ca și când Russ devenise invizibil, dar sunt niște îngerași!

– Oh, nu te încrede, o corectă Carol, tocmai m-au scos din minți la supermarket: au ieșit din cărucior și au golit rafturile!

Cei doi băieți se lipiseră de picioarele lui Bonnie și o priveau cu uimire.

– Cine oare este? o întrebă Bonnie pe sora sa, arătându-i pe gemeni.

– La dreapta, Brent, la stânga Trent.

– Dumnezeule..... sunt imposibil de deosebit.

– Îndată ce este vorba să facă prostii, da.

Bonnie începu să râdă și ridică simultan copiii, unul cu fiecare braț, apoi îi sărută pe obrajii durdulii. Carol nu-și putu stăpâni emoția care o copleși văzând expresia de fericire a surorii sale. Îi veni ideea că poate maternitatea îi trebuia lui Bonnie ca să se schimbe.

În ce-l privește pe Russ, uimirea i se citea pe față: cum oare putea această femeie arogantă să pară atât de fericită că doi puști lăsau urme de dulceață pe halatul său de mătase și-i încâlceau părul? Mmm. Dacă se referea la judecățile lui de o franchețe brutală, oricine dădea dovadă de răbdare față de câini și de copii, nu putea fi fundamental rău.... În plus, faptul că micii năzdrăvani o adoptaseră vizibil imediat, era în favoarea sa. Copiii și animalele simt instinctiv cine-i iubește, nu-i așa?

Că Bonnie putea fi altfel decât arăta, îl stupefia. În plus, simțea o vagă gelozie: în două săptămâni de trai la Beau și Carol, el nu reușise să stabilească o legătură cu micuții, pe care Bonnie știuse s-o creeze în câteva secunde și chiar a doua zi de la sosirea sa.

Se ridică și se strădui să-și ascundă tulburarea.

– Ai pachete în mașină? o întrebă pe Carol. Aș fi încântat să merg să le aduc.

Carol încuviințând, Russ ieși din casă atât de grăbit, de parcă se declanșase o sirenă de alarmă. Pe aleea garajului se opri și inspiră profund: măcar dacă aerul pur al dimineții i-ar alunga

din nări parfumul seducător al lui Bonnie....

În timp ce se apleca să recupereze cumpărăturile din portbagajul mașinii, se gândi că emoția sa nu avea nimic de-a face cu Bonnie însăși. Nu, nu era provocatoare decât prin feminitate. La urma urmei, Anne îl părăsise de un an și jumătate și de la plecarea sa trăia ca un pustnic. Așa că, nimic mai normal decât să fie tulburat de această prezență senzuală în casă.

Mulțumit de această explicație, dădu discret din cap. Nu avea nevoie de una ca Bonnie Baker în viața sa, ci de o femeie blândă și iubitoare, care să umple golul lăsat de Anne în inima fiului său! O femeie care-i va dărui și alți copii și care îl va iubi pe el.

Cu brațele încărcate de pachete, se întoarse în casă.... și se izbi de Bonnie, rezemată de canatul ușii din bucătărie.

– Unde este Carol? o întrebă, rugându-se ca Bonnie să nu observe de panică ce-i tulbura vocea.

– S-a dus să se schimbe: Trent îi murdărise rochia....

Bonnie se așeză la masă și-și întinse picioarele lungi pe un scaun. Russ se întoarse pentru a înlătura din câmpul său vizual imaginea pulpelor bronzate. Începuse să golească pachetele, când Bonnie reluă:

– Puștii aceștia sunt un dar al Cerului. Și par să creadă că sunt o zână bună. Dar asta nu mă miră: oriunde merg, copiii și câinii se îndrăgostesc nebunește de mine. Amuzant, nu?

Russ era gata să se sufoce de stupefacție. Copiii și câinii.... Așadar, prințesa avea acest talent atât de prețios de a se face iubită de cei inocenți.... Dumnezeule, iată ce va complica

lucrurile.

– Cred că am înțeles că ai un fiu, continuă Bonnie. Ce vârstă are?

– Daniel are opt ani.

O menghină strânse brusc inima lui Russ. Nu reușea niciodată să-și evoce fiul fără suferință.

– Trăiește în Chicago, reluă. Dar îndată ce voi găsi o casă, va veni la mine.Apropo, trebuie să plec: am întâlnire cu un agent imobiliar, pentru a vizita o vilă.

– Sper că-ți va conveni și că Daniel va putea locui acolo cu dumneata.

Russ făcu stânga-mprejur, sigur că va descoperi o expresie sarcastică pe fața lui Bonnie. Dar nu văzu decât căldură și amabilitate.

– Oh, îți mulțumesc..... începu bărbatul, rușinat de bănuielile sale.

– N-are rost, îl întrerupse Bonnie. Tot ce mă interesează este să pleci pentru a putea recupera camera dumitale.

Pentru Russ, fu ca un pumn în stomac. Cu răsuflarea tăiată de atâta maliție, îi trebuiră câteva secunde pentru a reacționa.

– Alteță, exclamă în sfârșit bărbatul, sunt tentat să nu merg la această întâlnire și să rămân în cameră "ad vitam aeternam", pentru simpla plăcere de a-ți.... displace. Ai fi condamnată la canapea. Doar dacă n-ai accepta să împarți patul meu..... Îți promit că nu te voi amenda pentru exces de viteză dacă vei urca scara în fugă.

În prima clipă, Russ fu încântat de expresia ofensată care se zugrăvise pe trăsăturile lui Bonnie. Apoi, spre marele său regret, o văzu transformându-se în amuzament, pentru a se încheia într-un hohot de râs.

Bonnie pufnea încă, atunci când Carol intră în bucătărie.

– Ei bine, ce se petrece aici atât de nostim? întrebă, privirea mergând de la Russ la sora sa.

– Nimic, mormăi bărbatul, părăsind încăperea ca și când ar fi avut un diavol pe urme.

Carol se așeză în fața lui Bonnie și se încruntă.

– Ei bine? Ce i-ai făcut? o întrebă pe un ton de reproș.

– Absolut nimic! Dar într-adevăr nu mă place.

– Nu fi proastă. Nici măcar nu te cunoaște.

– Oh, fii sigură că puținul pe care-l cunoaște, îi displace. Crede-mă că sunt dezolată. L-am indispus din prima secundă în care mi-a vorbit. Și știi cum sunt: incapabilă să rezist plăcerii de a sâcâi un bărbat pe care-l simt în defensivă, pledă Bonnie pe un ton ursuz. Sunt obișnuită cu situația, dar mă supără să cedez apucăturilor mele rele, în timp ce mă aflu sub acoperișul tău.

– Bonnie, n-ai încetat să semeni furtună în jurul tău încă de când te-ai născut, acum douăzeci și cinci de ani.... și asta n-a împiedicat pe nimeni să te iubească!

Bonnie se gândi că memoria surorii sale era slabă: din cauza ei, atmosfera în familia Baker nu fusese totdeauna bine lămurită..... Dar îi fu recunoscătoare pentru generozitate.

– Te invidiez, Carol, să știi. Sper că într-o zi, viața mea va lua

aceeași turnură ca a ta. Un soț iubitor, doi bebeluși frumoși.... ce să ceri mai mult Cerului?

– Este tot ce-ți doresc, draga mea. Și credeam că o vei găsi cu prințul tău.

– Și eu credeam la fel. Dar totul n-a fost decât o iluzie. În mintea mea, se înțelege. Credeam că-l iubesc și-mi imaginam că stilul de viață pe care mi-l oferea era cel pe care-l visam. Dar era greșit. Ce visez, Carol, este o viață simplă, bazată pe valori fundamentale și nu permanentă sărbătoare în mijlocul înaltei societăți internaționale. Poate am devenit adultă....

– Poate. Știi, am trecut și eu prin momente importante de îndoială. Când am sosit aici pentru a-i recupera pe gemeni, nu aș fi crezut niciodată că mă voi stabili la Casey's Corners și că mă voi îndrăgosti de un șerif de provincie. Tot ce voiam, era să-i scot pe copii din ce consideram a fi o localitate izolată, jalnică și să-i duc la New York. Și totuși, am rămas la Casey's Corners și sunt foarte fericită aici. Responsabilitatea pe care Mary mi-a pus-o pe umeri făcând din mine nașa acelor micuți, mă speria și totuși, când Bob și cu ea au murit în accidentul de mașină, m-am transformat într-o mamă exagerată. Și fără efort, crede-mă. Totul s-a făcut foarte firesc.

– Această schimbare mă uimește: la urma urmei, nu se poate spune că părinții noștri erau niște modele! Nu s-au gândit decât să facă avere, iar copiii erau cea mai mică dintre grijile lor!

– Este indiscutabil. Mama și-a petrecut viața organizându-și viitoarea călătorie, când de-abia se întorcea din precedenta. De

altfel, continuă. Văduvia nu pre s-o apese deloc. În ce-l privește pe tata, nu ieșea niciodată din birou. N-am cunoscut decât bone și internate. N-a fost foarte vesel și nu s-a aranjat nici după aceea.

Bonnie dădu afirmativ din cap. Își aminti de trista reuniune de familie, cu două luni mai înainte, după moartea tatălui lor și la dispariția fratelui.

– Ai reușit să ai vești de la Sam?

Fața Carolei se întunecă. Fratele lor dispăruse în ziua crimei. Și poliția îl căuta, convinsă că el era autorul.

– Nu. Beau a răsturnat cerul și pământul. A contactat chiar și F.B.I.-ul. În zadar. Sam s-a ascuns undeva și nu înțeleg de ce. Pentru mine, nevinovăția lui este un fapt neîndoielnic. Se ascunde, și-mi scapă motivele sale. Oare de ce se teme?

– Poate de adevăratul vinovat pe care-l va demasca?

– Cine știe? Presupun că nici Colleen, nici Julianne n-au vești?

– Nu. Și tăcerea lui Sam este cu atât mai uimitoare cu cât își adoră sora mai mică și soția. Nu reușesc să înțeleg cum de le lasă să se chinuiască așteptând. Cu atât mai mult cu cât a fost în Casey's Corners acum cincisprezece zile.

Bonnie tresări.

– Ce? Cum ai aflat asta?

– Din întâmplare. Îți amintești că Sam era foarte bun prieten cu Bob și cu Mary, părinții gemenilor. Beau și cu mine am fost la ei pentru a lua niște documente. Am găsit agenda lui Sam, dovada trecerii lui prin acea casă. Desigur, am examinat în

amănunt orașul și până la urmă am aflat de la chelnerița unei cafenele situate pe marginea autostrăzii că a văzut un bărbat care corespundea descrierii, făcând autostopul. Așa că a părăsit orașul în acest mod și a dispărut în natură.

Tulburată de această dezvăluire, Bonnie puse mâna pe pasărea fenix din aur, care atârna la gâtul său. Pentru ea, această bijuterie oferită de tatăl său fiecăreia din fete, puțin înainte de moartea sa, avea valoare de talisman. Simțea întotdeauna nevoia să-l atingă când se simțea gânditoare și tristă. Pentru că nu va mai avea niciodată nicio ocazie să-și pună mâna pe cea a tatălui său, pentru a căuta alinare și dragoste....

Dar pasărea fenix n-o ajută, dimpotrivă. Astăzi, ea simboliza divizarea celulei sale familiale fragile: tatăl murise și Sam dispăruse. Stânjenită, se ridică și întoarse privirea. Nu voia să vadă Carol durerea care-i deformase probabil trăsăturile.

– Există localuri de noapte simpatice în acest oraș? întrebă, în speranța de a destinde atmosfera.

– În afară de serile organizate de clubul de golf.... nu, nu văd nimic. Doar dacă nu pui la socoteală turneele de bridge de la casa pensionarilor. Dar în principiu, acestea sunt rezervate pensionarilor....

Carol își încheie sugestia râzând și Bonnie i se alătură. Uf! Sora sa nu-i remarcase accesul de melancolie.

– Nu, nu cred că-mi convine: înțelegi, mi-ar plăcea să întâlnesc un celibatar frumos.... care să nu fie încă la pensie. Cel mai bine ar fi un cavaler pe un cal alb. Privirile ni se vor întâlni

i ne vom îndrăgosti imediat nebunește unul de altul. Dragoste a prima vedere.

– Carol ridică ochii spre cer.

– Ah!.... măcar dacă ar exista acest gen de minune.... Dar, din păcate, asta se întâmplă doar în romane! În tot cazul, nu așa s-a petrecut între mine și Beau.

– Nu? Povestește-mi!

Bonnie se așeză din nou în fața surorii sale, cu ochii strălucind de curiozitate.

– Oh! Îl detestam. Pur și simplu. Îl consideram arogant, dezagreabil.... Ah! Primele noastre contacte au fost cu scântei, poți să mă crezi!

– Ei bine? Asta înseamnă că trecea un curent, nu?

– Producând scurtcircuite! exclamă Carol, râzând în hohote. Și apoi, într-o zi mi-a apărut adevărul, ca un curcubeu după furtună. Eram incapabilă să mă dispensez de acest bărbat. Doar ideea de a respira un alt aer decât el mă cufunda în disperare. Îl iubeam.... cum nu-mi închipuisem niciodată că se poate iubi. Sufletul, trupul meu, nu-l doreau decât pe el.

Carol se rezemă de scaun și făcu o pauză, cu un aer gânditor.

– Știi, dacă mi s-ar fi spus acum un an că voi fi doamna Randolf astăzi, aș fi râs ca o nebună. Și totuși.... sărut această verighetă în fiecare dimineață când mă trezesc, încheie, întinzând degetul inelar.

– Ei bine, iată o ciudată poveste de dragoste....

– Mmm. Și cine știe, poate vei trăi și tu una la fel, cu Russ.

Bonnie scutură energic din cap.

– În privința asta, niciun risc. Crede-mă, sunt alergică la acest tip și nu există leac la acest gen de afecțiune.

– Vom vedea, spuse Carol, cu un aer enigmatic.

Bonnie era gata să replice că problema nu era cu sens unic. Obligată, ar fi admis că-l considera pe Russ seducător. Dar el părea s-o deteste. Tot ce spera, era că vor reuși să găsească un mijloc de a trăi un timp sub același acoperiș fără să se bată.

Capitolul 14

Bonnie se trezi brusc. Sam. Tocmai îl văzuse pe Sam și.... Nu. Nu era vorba decât de un vis. El alerga de-a lungul benzii de siguranță, strigând la mașinile care îl depășeau vâjâind. Fața îi trăda spaimă și disperare. Striga după ajutor și nimeni nu-i dădea atenție. În afară de Bonnie. Aceasta întinse mâna spre el, dar Sam nu-și dădu seama și distanța dintre ei crescu până când fratele său nu mai fu decât un punct pe șosea.

Cu un nod în gât de emoție, Bonnie se așeză pe pat, străduindu-se să revină la realitate. Trebuia să-l găsească pe Sam. Era nevinovat! Nu trebuia să se teamă de o confruntare cu poliția! Îl va asista un avocat și.... Oare ce era acel zgomot? La naiba, cineva tocmai se lovise de canapea!

Bonnie întinse mâna spre întrerupătorul lămpii de la căpătâi. Dumnezeule.... Sam intrase în încăpere fără știrea nimănui, deoarece credea că surorile îl vor ajuta!

Dar aprinzându-se, lumina nu-l descoperi decât pe Russ. Îndoit, își masa piciorul stâng.

– Ce faci aici? exclamă Bonnie, trăgându-și cearșaful peste piept.

– Oh! la naiba.... mi-am rupt un deget în blestematul ăsta de picior de canapea!

Cu un geamăt de durere, se așeză pe marginea saltelei și-și examină piciorul.

– Ei bine, ești de o îndrăzneală! exclamă Bonnie. Intri în camera mea în mijlocul nopții și....

– Încetează să numești salonul "camera mea!" Tocmai mi-am terminat serviciul și am fost obligat să trec pe aici pentru a urca la etaj!

– Ar trebui să-ți pui ochelari. Așa, vei vedea pe unde mergi.

– Dacă aș fi aprins lumina, aș fi văzut, Alteța Voastră! Și n-am făcut-o pentru că într-un reflex stupid și să spunem trecător de bună educație, am refuzat să te trezesc! Dar mâine, îți promit că mă voi folosi de lanterna de serviciu. Este atât de puternică, încât ar putea folosi de proiector. Vei vedea, te va face să clipești din ochii dumitale frumoși....

Bine rezemată cu spatele de perne, Bonnie încrucișă brațele.

– Credeam că ți-ai terminat serviciul la ora douăzeci și două. Dacă asta ar fi fost situația, nu m-ai fi trezit, pentru că încă nu mă culcasem. Dar după ceasul meu, este trecut de miezul nopții....

– Și ce? N-am dreptul să beau o bere sau două, cu un prieten? Oare trebuie să-ți dau socoteală? Doar dacă nu m-ai așteptat cu

nerăbdare....

Întoarse spre Bonnie o față cu o expresie atât de ironică, încât aceasta se simți cuprinsă de mânie. Așa că, mai degrabă decât să-i dea curs liber, își îmbrăcă halatul și se ridică.

– Unde te duci? întrebă Russ, vizibil mirat.

– Să beau un pahar cu lapte și să mănânc o bucată de prăjitură! De altfel, nu știu de ce îmi dau osteneala să-ți răspund: nici eu n-am să-ți dau socoteală!

În prima clipă, Russ păru uluit. Dar asta fu de scurtă durată. Se ridică, arborând un zâmbet larg.

– Ce idee excelentă! exclamă. Voi veni cu dumneata și vom ciocni un pahar cu lapte.

– Nu te invit, replică Bonnie care părăsi salonul înaintând repede, ca și când pleca la luptă.

Aparent, aerul său solemn nu avu niciun efect asupra lui Russ, pentru că acesta o urmă în bucătărie și-i deschise îndatoritor ușa frigiderului.

– Alteța Voastră să se servească, spuse după o plecăciune.

Mișcându-se ca și când Russ ar fi fost transparent, Bonnie înconjură masa, tăie o felie din checul pus pe măsuța cu veselă și se așeză. Russ o imită imediat.

– Cât timp intenționează Maiestatea Voastră să rămână la Casey's Corners? o întrebă mestecând o bucată de chec.

– Nu se vorbește cu gura plină. Și, pentru a-ți răspunde la întrebarea atât de nepotrivită, voi rămâne în oraș atâta timp cât va trebui pentru a te înnebuni. Nu voi fi mulțumită decât în ziua

în care vei fi luat în cămașa de forță.

Cu aceste cuvinte, Bonnie începu să-și fărâmițeze prăjitura în farfurioară, cu privirea ațintită în cea a lui Russ. Oare care-i va fi reacția? Îl observa cu pasiunea unui entomolog care descoperă o specie necunoscută. Mai întâi, bărbatul se încruntă, bătând ușor cu vârful unghiei în dinți. Oh, da! Semn de perplexitate! Și apoi? Va lovi oare puternic cu pumnul în masă?

Nu. Russ inspiră profund, strânse din maxilare ca și când voia să testeze înainte de a mușca, dar declară calm:

– Eh, Alteța Voastră, oare n-am putea face un armistițiu? Este târziu, sunt obosit și încercările dumitale oratorice mă plictisesc.

Rănită în amorul propriu, Bonnie se încordă ca un cocoș gata de atac.

– Dumneata ai început! Sarcasmul dumitale....

– Îmi pare rău, iartă-mă!

Russ strigase, iar Bonnie tăcu imediat. Strânse din dinți, ezitând: să continue lupta sau să accepte armistițiul? După un timp, se hotărî pentru pace. Oh, o pace provizorie, nimic mai mult. Dar totuși o pace.

– Îți accept scuzele, lăsă ea să-i scape, fără tragere de inimă.

– Ah.... Ce ușurare! Bun, povestește-mi seara dumitale. Ce-ai făcut în timp ce eu vegheam la siguranța acestui oraș?

– Nu mare lucru. Carol, Beau și cu mine, am stat de vorbă în familie. Sunt fericită să-mi văd sora atât de liniștită. Într-adevăr, s-a căsătorit cu un tip distins.

– Pentru mine, Beau este cel mai remarcabil tip de pe

pământ. M-a angajat ca șerif adjunct și, fără să ezite, mi-a propus să mă găzduiască până când voi găsi o casă.

Bonnie încuviință: da, Beau era într-adevăr un om de calitate. În timpul serii, ea se hotărâse în sfârșit să recunoască faptul că nu mai avea un ban și cumnatul său îi propusese imediat s-o împrumute. Desigur, refuzase oferta, precizând că prefera să găsească o slujbă. Atunci, Beau o privise cu admirație. Cum? Bonnie, acea copilă răsfățată, obișnuită cu eleganța, cu castelele, căuta de lucru? Ei bine, îi va găsi un serviciu. Promitea.

– Beau este într-adevăr serviabil și generos, reluă Russ ca un ecou al gândurilor lui Bonnie.

Tânăra femeie era gata să-i replice că nu era și cazul său, el necedându-i camera, dar se abținu. Trebuia să respecte armistițiul.... Și apoi, era atât de plăcut să discute liniștiți. Russ zâmbea, o asculta cu gravitate și un fior ușor o străbătu pe Bonnie. Totuși, era atât de cald....

– Casa nu este climatizată, constată. De ce?

– Calitatea vieții rustice, ritmul anotimpurilor, Alteță. În Kansas, noi suntem legați de autenticitate.

– "Noi"? Mi s-a părut că înțeleg că nu ești de aici, ci din Chicago. Probabil că este diferit într-un oraș mare....

– Întru totul. Mai ales în exercitarea profesiunii mele. Într-o mare aglomerație urbană, munca macină viața de familie a unui polițist. Mereu pe baricade, nu mai are timp pentru familie și mai puțin pentru ocupații în timpul liber.

– Din cauza asta te-a părăsit soția?

Expresia cordială a lui Russ dispăru imediat și Bonnie regretă că tulbură calmul momentului.

– Îmi pare rău. Mă amestec în ce nu mă privește.

– Nu, este în ordine. Nu este un secret. În parte, Anne m-a părăsit pentru că viața pe care o ducea cu mine nu-i convenea, este adevărat. Dar și pentru că, atunci când ne-am căsătorit, era foarte tânără, prea imatură și că Daniel a venit imediat. Se simțea incapabilă să-și asume viața de cuplu și în plus, să joace și rolul de mamă. Așa că acum, fiul meu și cu mine căutăm s-o luăm de la început: m-am stabilit aici pentru farmecul bucolic al locului și aici vreau să-mi amenajez un cămin, îndată ce voi găsi casa visurilor mele.

Un nou început.... Bonnie dorea asta mai mult decât orice pe lume. Să alunge umbrele trecutului și să privească soarele răsărind.... Dar nu în singurătate. Voia un bărbat alături de ea. De genul celui care-i stătea în față în această clipă? Îi examină fața cu privirea pierdută în gol. Oare berea băută seara, sau ora târzie îi confereau această expresie de blândețe? Lăsă privirea să-i rătăcească peste trăsăturile armonioase și în același timp bărbătești, se opri asupra gropiței din bărbie, apoi îi observă linia nasului, fină, aristocratică.

Brusc, Russ rupse vraja, întrebând cu o voce țâfnoasă:

– Ce este pe figura mea de te captivează atât de mult? O pată neagră de unsoare?

– Hm.... nu. Eu.....

Stânjenită, neliniștită la ideea că Russ ar fi putut bănui

interesul pe care i-l purta, Bonnie se bâlbâi lamentabil când el adăugă:

– Oricum, n-ai să mă vezi mult timp: am găsit o casă. Mă mut mâine dimineață. Și-l voi aduce pe Daniel mâine după-amiază.

– Dar este formidabil! exclamă Bonnie, în timp ce se întreba de ce oare simțea un ușor sentiment de dezamăgire. Descrie-mi castelul dumitale!

Russ se încruntă brusc: ce credea ea, că se instala într-o locuință murdară? Ezită, înainte de a răspunde cu sinceritate:

– Este în stilul acesteia. Foarte mare, veche, plină de farmec. Trei camere, stejari seculari în grădină. Are câteva lucrări de efectuat, dar este o casă cu opțiune de cumpărare. Va merita osteneala să mă joc cu ciocanul și cu pensula. Pentru că acei pereți vor deveni căminul meu.

Un cămin.... ce plăcut și evocator părea acest cuvânt... Bonnie se gândi că ea nu avusese niciodată un cămin adevărat. Locuința familiei semăna mai mult cu un muzeu. Copiii erau izolați în cantonamentul lor, cu interdicția de a se juca în altă parte decât în camerele lor. Și-l imagină pe Daniel alunecând călare pe o balustradă cerată și pe Russ râzând de isprava sa. Tatăl ei ar fi mustrat-o aspru și ar fi consemnat-o în pod.

Cu inima subit plină de melancolie, se ridică și se duse să spele farfuria sa și cea a lui Russ. Gesturile ei erau lente. Spera că această treabă îi va lua atâta timp încât bărbatul să se retragă, plictisit să aștepte.

Dar el rămase acolo și începu să șteargă paharele.

– Îți mulțumesc, dar n-am nevoie de ajutor.

– Oh! nu fac asta decât pentru că presupun că nu știi cum se șterge vesela fără să lași urme.... La urma urmei, probabil nu face parte din activitățile dumitale obișnuite.

Bonnie își simți obrajii îmbujorându-se de mânie.

– Bineînțeles că știu să șterg vesela! Dă-mi cârpa aceea.

Russ se supuse și Bonnie vârî un cocoloș de material în pahar.

Dar când vru să-l scoată, acesta rezistă. Consternată, observă că era înțepenit. Dumnezeule... dacă îl smulgea în forță, cristalul se va sparge!

Rămase încremenită câteva secunde, incapabilă să se decidă ce gest să facă. Râsul lui Russ o jigni. Ridică ochii spre el, dar nu văzu decât o veselie sinceră, lipsită de răutate. Atunci, buna dispoziție a lui Russ o câștigă și pe ea și începu să râdă, în timp ce el îi lua paharul din mâini.

Eliberă fulgerător cârpa, ca prin farmec.

– Iată, Alteța Voastră. Cum se spune: mai mult valorează unul care știe, decât doi care caută....

Să fie din nou numită "Alteță", cu conotația peiorativă pe care o conferea Russ acestui cuvânt, o întristă pe Bonnie.

– Încetează să-mi spui astfel.

Bărbatul ridică o sprânceană, după toate aparențele mirat că fusese ofensată, și puse paharul pe masă, înainte de a se apropia de ea până la a o atinge.

Bonnie simți imediat mirosul plăcut și subtil de parfum făcut

din lavandă și arome și se simți tulburată. Căldura trupului său părea s-o învăluie ca o plasă. Vru să se miște, dar avu impresia că era legată. Simți un nod în gât și gura, brusc uscată, pretindea să se răcorească acum cu cea a acestui bărbat atât de atrăgător.

Ridică privirea spre a sa și o lăsă să se piardă acolo. Apa strălucitoare a ochilor lui semăna cu cea întunecată și adâncă a unui lac de munte. Îl văzu clipind și înțelese că îi era greu să-i susțină privirea. Bonnie trebuia să se îndepărteze: îl punea în încurcătură, deoarece n-o plăcea și nu știa cum să-i dezvăluie acest lucru fără s-o ofenseze!

Picioarele i se mișcaseră deja, într-un preludiu al fugii, când Russ îi puse o mână pe obraz. Neîncrezătoare, tânăra femeie rămase nemișcată sub mângâiere. Ce? Dorea s-o atingă?

Aparent da, deoarece a îndrăznit. Mâna coborî de-a lungul gâtului și se așeză pe umăr. Russ înclină fața spre a sa și Bonnie îi văzu gura întredeschizându-se. Își trecu limba peste buze ca și când era însetat. Tânăra femeie îi simțea respirația îmbinându-se cu a sa, în timp ce o vibrație îi urca în piept. Oh..... o dorea.... dorea s-o sărute.

Și descoperi că asta era și ce-și dorea ea cel mai mult pe lume.

Atunci, îi oferi gura și închise ochii, în așteptarea încântării care va urma.

Dar, în locul unui sărut fierbinte, primi o împingere bruscă pe umeri. Bonnie își reținu un strigăt și-i căută privirea.

Ceea ce citi acolo, o mâhni. Mânia și disprețul se îmbinau atât

de intens, încât formau aproape flăcări.

– Problema cu dumneata, Alteță, exclamă Russ pe un ton sarcastic, este, și ți-am mai spus-o, că ești obișnuită să primești tot ce dorești, ca o copilă răsfățată. Ori, în această clipă, îți dorești să fii sărutată. Ei bine, nu voi ceda capriciului dumitale.

Se rezemă cu spatele de masă și încrucișă brațele la piept, sfidând-o pe Bonnie cu privirea.

În ciuda durerii și a frustrării care o copleșiseră, tânăra femeie își compuse o expresie distantă.

– Ți-ai imaginat că am vrut să mă săruți? Nu, dar.... iei dorințele tale drept realitate!

– Țțț, țțț.... Baliverne!

– În niciun caz! De altfel, încearcă să-mi dai acel sărut, pe care pretinzi că-l doresc atât de mult și vei vedea! Nu, te asigur, uită-ți visurile și reia-ți sarcina pe care ți-ai impus-o: termină vesela.

Cu aceste cuvinte, Bonnie ieși în trombă din bucătărie.

Un profund oftat de ușurare scăpă din pieptul lui Russ. Uf! Șocul trecuse aproape bine. Fusese foarte aproape să cedeze incredibilei seducții a acestei femei. Trupul i-o amintea încă, furios. Dar trebuia să rămână surd la pretențiile sale. Bonnie Baker nu era făcută pentru el.

Își vârî mâinile sub apa caldă, gândindu-se cu amărăciune că ce-i trebuia, era un duș bun, rece ca gheața. Asta i-ar pune ordine în idei. Dar totuși.... să se emoționeze ca un licean la treizeci și patru de ani, oare cum era posibil?

Ei bine, din cauza ochilor de culoarea torentului ai acestei femei arogante și a trupului său care ar condamna și un sfânt la chinurile iadului, a părului foarte des și foarte parfumat și.... destul! Din cauza a tot ce era ea din cap până în picioare, da. Dar cu siguranță, nimic nu s-ar fi întâmplat din cauza a ce avea în cap.

Termină vesela și-și trecu mâna udă peste frunte. La naiba, ce noroc că a reușit să-i reziste în timp ce-i oferea buzele ca un fruct interzis.... O secundă în plus și n-ar mai fi răspuns de nimic. Și atunci, bună ziua necazuri: viața în doi nu va fi ușoară cu Daniel. Așa că nu se punea problema să se gândească la un trio și să i-o impună pe iubita sa. Deoarece Bonnie n-ar fi putut fi niciodată altceva decât iubită. N-avea stofa din care erau făcute soțiile. Și mai puțin mamele adoptive.

Brusc obosit, se așeză la masă și-și luă capul în mâini. Daniel era un copil atât de traumatizat.... Abandonul Annei îl făcuse impulsiv. Să-și facă fiul fericit, echivala cu un rămășag care-l înnebunea pe Russ. Va reuși oare, în timp ce programul de lucru îl va ține ore întregi în afara casei? Cine se va ocupa de puști în lipsa sa? Poate Carol? Da, îi va vorbi despre asta. Și ea îl va ajuta. Nu era ca sora sa. Era o femeie adevărată. Nu o păpușă sofisticată, egoistă și inconsecventă.

Îi va explica faptul că înfrunta deseori privirea de foc a fiului său, incapabil să se facă înțeles de acest copil rebel. Îi va spune că nu găsise drumul spre inima sa, pentru că puștiul se închisese în mânia sa. Carol va ști cum să vină de hac rezistenței sale.

Puțin mai liniștit, se ridică în picioare. Bine. Mâine va părăsi această casă devenită insuportabilă de la sosirea lui Bonnie. Îi va arăta Casey's Corners lui Daniel, care nu va putea decât să fie sedus de acest mic oraș în care copiii se puteau juca pe stradă fără teama de a fi abordați de un traficant de droguri, sau amenințați de vreun gangster. Va descoperi terenurile de sport, lacul, unica și frumoasa școală din vârful unei coline înverzite. Și își va face o mulțime de prieteni pe care-i va invita în casa mare a tatălui său, pentru a vedea meciurile de fotbal la televizor.

Cu sufletul împăcat, Russ străbătu fără zgomot salonul și se îndreptă spre scară. În timp ce trecea prin fața canapelei, auzi o voce gâtuită bombănind:

– Eu? Să te sărut? Niciodată! Chiar dacă aș fi singură cu dumneata pe o insulă pustie!

Tiptil, Russ o luă la fugă și urcă scara câte patru trepte odată.

Capitolul 15

– Haide, Bonnie, nu fi atât de nervoasă! exclamă Beau, luând-o afectuos de braț.

Mergeau pe trotuarul străzii mari și soarele dimineții înfierbântase deja asfaltul.

– Mi-e rușine să admit, dar este adevărat, Beau, sunt nervoasă. N-am muncit niciodată în viața mea. Așa că, pentru mine, este o mare premieră să mă trezesc în zori pentru a mă alătura mulțimii de muncitori! Chiar în perioada în care Sam și Carol au lucrat în întreprinderea tatei, n-am ocupat niciun post. Ei erau mințile familiei, iar eu mica nebună.

– Nu te denigra, Bonnie. Și tu ai un creier. Dovadă este că te-ai gândit să pui capăt vieții tale de boemă.

Bonnie îi mulțumi cumnatului său cu un zâmbet larg, care dispăru când acesta adăugă:

– Mi-ai spus că știi să bați la mașină, nu?

– Hmm.... credeam că este puțină dactilografiere de îndeplinit.....

– Este adevărat. Trebuie mai ales să răspunzi la telefon și să notezi motivele apelurilor. Dar uneori, sunt câteva rapoarte de bătut la mașină.

– Ei bine, voi petrece ore întregi la o pagină dacă trebuie, dar vei avea un raport curat chiar de mâine dimineață.

Beau începu să râdă.

– Voi face în așa fel încât să te scutesc de acest gen de corvoadă. Dar sunt sigur că te vei descurca foarte bine. Îți lipsește doar puțină practică.

Bonnie dădu din cap fără convingere. Aseară, când Beau îi oferise această slujbă la postul de poliție, ezitase. Dar el fu convingător, asigurând-o că nu va fi decât temporară: cât timp se va informatiza fișierul. Așa că Bonnie acceptase, încântată că îi acorda încredere. Și apoi, Carol insistase atât de mult...

– Vei vedea, iubito, va fi ușor. Brenda Jo te va ajuta: este adorabilă. Nu-și menajează eforturile!

Înconjurată din toate părțile, Bonnie capitulase, renunțând la temeri. Și acum, aștepta cu o plăcere malițioasă reacția lui Russ când, întorcându-se de la Chicago în această după-amiază, o va vedea în spatele ghișeului postului de poliție.

Bărbatul urmase exact programul anunțat: în ajun, în zori, își mutase lucrurile și Bonnie se instală imediat în camera de acum goală. Parfumul lui Russ, care se impregnase în pat, o ținuse trează o parte din noapte. Nu înceta să asocieze acel miros

plăcut cu imaginea mușchilor puternici care-i jucau sub cămașă și cu zâmbetul care-i adâncea gropița din bărbie. Fuseseră atât de aproape să se sărute.... Această amintire o tulbură. Ce n-ar fi dat ca el să pună stăpânire pe buzele sale!

Dar Russ fusese îngrozitor. Și perfect lucid: ea își dorise într-adevăr s-o sărute. Faptul că o respinsese ironizând-o, o înnebunise de furie. Și de durere, trebuia să recunoască.

Se instalase în casa lui, în ceea ce nu era probabil decât o cocioabă jalnică, având obloane strâmbe și fațada scorojită. Așa că nu se vor mai vedea. Și totuși, această absență o chinuia pe Bonnie, chiar mai mult decât sarcasmul său.

– Russ nu va fi foarte mulțumit când va descoperi că lucrez la post, spuse tânăra femeie, observând că formulase cu voce tare ceea ce intenționa să țină pentru ea.

– Russ n-are nimic de spus: șeful sunt eu.

– Știu. Dar se va resimți în atmosferă: mă detestă. Mă consideră nepricepută, narcisistă, capricioasă....

Beau se opri în mijlocul trotuarului.

– Ce? Ți-a spus el toate astea?

– Nu. Dar i le-am citit în privire. În plus, nu s-a sfiit să facă anumite reflecții pline de subînțelesuri.

– Ah! îmi place mai mult așa. Nu-ți face griji: când te va cunoaște mai bine, va înțelege că s-a înșelat.

Bonnie ridică din umeri.

– Oricum, ceea ce crede el n-are nicio importanță. Mi-am petrecut viața bătându-mi joc de părerea celorlalți. În plus,

nu-mi doresc deloc să mă cunoască mai bine. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de acest neînsemnat polițist de provincie. Sunt cum sunt și trebuie să mă ia așa, sau să mă lase. Nu fac concesii.

– Frumoasă profesiune de credință, o asigură Beau, zâmbind. Dar ce mi-ar plăcea să-mi spui, este ce crezi tu că ești.

– Sunt o petrecăreață, care în prezent n-are mijloacele de a-și satisface capriciile. Așa că, în așteptarea unui cec, îmi pun plăcerile în paranteză. Dar de îndată ce voi ieși din încurcătură, voi începe iar să călătoresc, să beau șampanie și să frecventez cele mai bune restaurante. Și voi dansa până în zori, în rochii făcute de mari case de modă.

Bonnie își lăsă părul să-i cadă pe față, astfel încât Beau să nu-i poată citi suferința. Voia să-și joace rolul până la stingerea luminilor. Ca un actor care dorea să moară pe scenă.

– Fiecare familie are oaia sa neagră. Eu sunt cea a familiei Baker, încheie ea.

– Hmm. Sam pare să fie un concurent serios la acest titlu.

– Sam este un băiat minunat! Este doar implicat în niște mașinații redutabile, cărora le este victimă. Dar îndată ce se va afla adevărul asupra morții tatălui nostru, îl vei vedea pe Sam în adevărata lui lumină și vei descoperi că este un tip formidabil. N-are nimic de-a face cu creierul meu de pasăre.

– Îmi ții, referitor la el, același discurs ca și Carol. Dar recunoaște că aparențele sunt împotriva lui.

– Aparențele? Un martor l-a văzut părăsind biroul în care

zăcea tata, mort. Asta nu înseamnă că Sam a tras!

– În primul moment, nu. Dar fugind de poliție, a devenit suspectul numărul unu. În plus, secretarele i-au auzit pe Sam și pe tatăl tău certându-se în aceeași zi.

Bonnie înlătură argumentul cu un gest al mâinii.

– Asta nu dovedește nimic: toate discuțiile cu tatăl meu se încheiau cu o ceartă.

– Hotărât lucru, Carol și cu tine ați strâns rândurile pentru a vă apăra fratele!

– Normal. Avem simțul familiei. Îl compensează pe cel care lipsea părinților noștri.

Tot vorbind, ajunseră în fața clădirii fără etaj, care adăpostea biroul șerifului. Bonnie simți un nod în stomac când puse piciorul pe prag. Va fi oare la înălțime? O chinuia teama de a-i dezamăgi pe Beau și pe Carol, dar o ascunsese sub un zâmbet seducător, imediat ce pătrunse în birou.

O femeie impozantă, roșcată, de circa cincizeci de ani, stătea în spatele a ceva ce semăna cu o masă de cafea, exceptând faptul că în loc de sticle și pahare, era acoperită cu hârtii.

– Bună ziua, șefu", exclamă aceasta la adresa lui Beau.

– Bună ziua, Brenda Jo. Ți-am adus un ajutor.

Sprâncenele femeii se ridicară în accent circumflex și privirea întrebătoare i se aținti asupra lui Bonnie.

– Da, domnișoara va lucra cu noi, confirmă Beau ca răspuns la întrebarea mută a înaltei roșcate.

– Splendid! Sunt dărâmată de treburi. O mână de ajutor nu

este de prisos!

Beau făcu rapid prezentările, fără să precizeze legătura de rudenie cu Bonnie.

– Brenda Jo este marea atotputernică peste grămezile de hârțoage, preciză el. Ea îți va da ordine, Bonnie.

– Da.... Tuturor le este teamă de mine, spuse Brenda Jo râzând. Vino, micuțo, îți voi prezenta locul.

Vizita dură un sfert de oră, la capătul căreia Bonnie era copleșită de simpatie pentru roșcată. Va fi formidabil să lucreze sub conducerea unei persoane atât de prietenoase.

În clipa în care trecură prin fața unei celule, neocupată ca și celelalte, Bonnie remarcă:

– Am petrecut o noapte într-un loc la fel de puțin plăcut ca acesta.

Brenda Jo se opri brusc în fața ușii grilajului cu lacăt.

– Ce? Beau să-mi fi dat o ticăloasă drept ajutor? întrebă râzând.

– Nu, liniștiți-vă. Prietenii mei și cu mine petrecuserăm o seară cam agitată și.... stropită din belșug într-un local de noapte, la Paris, și am fost arestați pentru scandal noaptea. Am dormit până dimineața pe platforma rabatabilă dintr-o celulă.

– Asta se ține minte, nu-i așa? Deși.... răposatul meu soț a petrecut mai multe nopți în închisoare decât acasă. Dar el nu se trezea niciodată din beție.... Să-l uităm, vorbește-mi mai degrabă despre Paris! Am visat întotdeauna să merg acolo!

– Mai aveți timp.

– Micuțo, oftă Brenda Jo, am trecut bine de cincizeci de ani și nu știu să fi pus vreodată piciorul în afara Kansasului. Așa că, să merg în Franța.... îți imaginezi.... Nu, îmi place mai mult să-mi păstrez visurile intacte. Și să adorm gândindu-mă la turnul Eiffel. După ce am citit ghidurile turistice. Astfel, în somn, mă plimb în ambarcațiunile de agrement pe Sena și hrănesc peștii din bazinul de la Tuileries.

Bonnie începu să râdă și aprobă:

– Deseori, visurile sunt mai frumoase decât realitatea....

Își aminti de nopțile din copilăria sa, în care făcea parte dintr-o familie ideală, compusă dintr-o mamă atentă și un tată iubitor. De discuțiile pasionate care le animau mesele luate împreună și de tata și mama care veneau să-și învelească în pat copiii, înainte de a-i săruta pe frunte.

Iar trezirile erau și mai triste, când doica momentului țipa că vor întârzia la școală. Mai târziu, deschisese ochii pe tavanele dormitoarelor, în internate, unul mai îngrozitor decât altul. Așa că da, o înțelegea pe Brenda Jo care se complăcea în visurile sale. Astfel, n-o pândea nicio dezamăgire.

Dar pe ea, da: de ce se temea atât de mult, tocmai se întâmpla. Brenda Jo îi întinse un vraf de foi scrise necitețe cu creionul.

– Pentru început, aș vrea să-mi bați la mașină acest raport. Folosește-te de mașina de scris de pe măsuța din sala arhivelor. Știu că încăperea este fără ferestre și nu este o rază, dar vei fi mai liniștită acolo.

Bonnie luă hârtiile cu două degete tremurătoare.

– Beau îmi spusese că va fi foarte puțin de bătut la mașină.

– A spus el asta? Ei bine, a uitat probabil muntele de rapoarte întârziate care zac pe biroul meu! Eu sunt depășită! Mulțumesc Cerului că te-a angajat să mă ajuți. Și nu-ți face probleme, chiar dacă îți va lua o oră sau două să bați toate astea la mașină, nu este grav.

Derutată, Bonnie își simți pulsul accelerându-se: o oră sau două? O lună sau două, da.....

Se așeză la mașina de scris oftând și o privi ca și când era vorba de un nod de șerpi. Apoi vârî o foaie albă în cilindru și-și suflecă mânecile.

Când în sfârșit își acordă o pauză, îi păru că rămăsese țintuită la această mașină afurisită timp de un secol. Spatele îi cerea îndurare și ochii îi lăcrimau. Coșul de hârtii era plin de foi mototolite și nu reușise să bată decât zece pagini. Bun. Bilanțul era ușor de făcut: în acest ritm, poate nu-i vor trebui săptămâni pentru a termina raporturile întârziate, ci luni întregi.

Luă o foaie nouă o puse sub rulou și degetele amorțite se repuseră în mișcare. Vocea Brendei Jo o făcu să tresară:

– Dumnezeule, micuțo, nu glumeai când spuneai că bați încet la mașină....

Bonnie închise ochii, brusc plini de lacrimi. Asta era. Sosise ora concedierii. Se aplecase deja pentru a-și lua poșeta, când Brenda Jo adăugă:

– Du-te să prânzești și întoarce-te la ora paisprezece.

– Cum? Nu.... mă dați afară?

– Bineînțeles că nu! Altfel cine îmi va mai vorbi despre Paris? Și apoi, mi-ar plăcea de asemenea să știu mai multe despre Roma și Londra... Așa că du-te la restaurant și reîmprospătează-ți memoria!

Încă șocată, Bonnie se grăbi să părăsească postul. Nu s-ar putea oare ca Brenda Jo să-și schimbe părerea?

Pe trotuar, ezită: în ce direcție să se îndrepte pentru a găsi un restaurant? Atunci își dădu seama că exact în fața postului de poliție se afla o cafenea, cu mese pe terasă, instalate la umbra unor castani înalți. Iată ce-i convenea. Va lua un sandviș și va profita de aerul plăcut.

Câteva minute mai târziu, era așezată la masă, în fața unei copioase salate de ton și a unui sifon, cu privirea ațintită asupra spectacolului străzii.

Oamenii ieșeau din magazine și birouri și se plimbau fără o țintă precisă, în grupuri mici. Toată lumea părea să se cunoască și zâmbete luminau fețele oamenilor care se salutau întâlnindu-se. Nimeni nu părea să se grăbească, viața părea să se scurgă încet în acest orășel prosper. Unde era frenezia

newyorkezilor, chiar și a parizienilor care, cu fețe încruntate, alergau fără încetare în toate direcțiile?

Bonnie se rezemă cu spatele de spătar și-și întinse picioarele. Îi mai rămânea o jumătate de oră înainte de a se întoarce la muntele de hârțoage și înțelegea să savureze fiecare minut.

Băuse o înghițitură de sifon, când îl zări pe Russ. Mergea pe trotuar, în direcția sa. Soarele îi stria cu auriu părul de culoare închisă și-i sublinia desenul delicat al liniei nasului. Era în uniformă și croiala hainei îi punea în evidență lățimea umerilor și finețea taliei. Pași lungi și elastici, trădau perfecta sa condiție fizică și Bonnie își dori să se oprească în dreptul său. În timp ce-și reproșa slăbiciunea: oare nu hotărâse că cea mai mică relație, chiar de politețe, era de acum exclusă între ei?

Totuși, își pironi privirea asupra lui și așteptă, conștientă că spera astfel să-l atragă în plasă.

Și magia funcționă! Capturat parcă de un fir invizibil, Russ se opri în fața mesei. Înainte de a-i zâmbi cu buzele, zâmbetul i se formă în ochi.

– Mă aștepți pentru a-ți plăti contravenția, Alteță?

– M-am săturat de această poreclă! se revoltă Bonnie, încruntându-se.

– Greșești. Consider-o ca pe un omagiu.

Mmm. Un omagiu? Când îl rostea pe un ton sarcastic care o făcea să dorească să scrâșnească din dinți auzindu-l?

– Dacă nu ești aici pentru a-ți plăti datoria, reluă Russ, oare ce faci în acest locșor?

Bonnie se hotărî s-o ia pe ocolite.

– Profit de pauza mea de prânz.

De mirare, Russ făcu ochii mari ca o pasăre de noapte.

– Cum? Dumneata lucrezi?

– Da, eu. Am început în această dimineață.

– Unde? În cafeneaua aceasta?

Bonnie scutură energic din cap. Întârzia cu plăcere clipa dezvăluirii, ca pentru a savura mai bine reacția lui Russ.

– Atunci, într-un magazin din cartier? insistă Russ, vizibil intrigat.

– Să presupunem că dumneata și cu mine suntem colegi.....

– Colegi.... Asta ar însemna că activitatea dumitale are legătură cu funcția mea... Ah, știu! Ai fost arestată!

– Ei nu. Îmi pare rău. Știu că te-ar fi încântat. Dar de cealaltă parte a gratiilor nu mă vei vedea.

Russ rămase fără grai câteva secunde. Dacă n-ar fi fost bronzat, Bonnie ar fi jurat că pălise.

– Dragul meu, reluă ea, din această dimineață lucrez în calitate de secretară-recepționeră la postul de poliție al cărui șef este cumnatul meu. Asta te lasă cu gura căscată, nu?

Bărbatul se sprijini de un scaun, ca și când era gata să i se facă rău.

– Ah! trebuie să recunosc că.... sunt stupefiat. Nu știam că prințesele știu să bată la mașină.

– Evident, eu știu! Poate m-am născut cu o lingură de argint în gură, dar am învățat s-o curăț eu însămi!

Cu ochii măriți de surpriză, Russ o privi câteva secunde în tăcere, înainte de a izbucni în râs. Bonnie era gata să reacționeze cu agresivitate. Dar își dădu seama că râsul lui Russ era sincer. Și contagios. Incapabilă să-și mai păstreze mult timp mina severă, se alătură veseliei lui.

Între două hohote de râs, Bonnie întrebă:

– Ai terminat să te instalezi?

– Da. Desigur, mai sunt câteva amănunte. Dar poți să vii chiar acum să-mi vizitezi castelul și să faci cunoștință cu Daniel.

– Oh.... da, mi-ar face plăcere.

Bonnie strânse pumnii încât își vârî unghiile în carne. Ce prostănacă era! Oare ce o apucase să accepte invitația acestui bădăran?

Împotriva voinței sale, tânăra femeie trebui să admită că tocmai spusese da, pentru că-și dorea enorm asta.

– Formidabil. Până atunci, mă duc să-mi încep serviciul. Profită de pauza dumitale.

Și Russ traversă strada în pasul său energic, în direcția postului. La naiba, ce-l apucase s-o invite pe această femeie provocatoare acasă la el? Și cu Daniel, în plus! Totul era din vina acestui soare care îl bătuse în cap. Și o împodobea pe tânăra femeie cu o aureolă de culoarea mierii. Și el se transformase în albină, visând s-o recolteze.

Impozanta Brenda Jo, care se ridică la intrarea sa, îl readuse la realitate.

– Ce faci? Ești mulțumită de asistenta dumitale? o întrebă.

– Foarte. Este bine să vezi un chip feminin și să auzi în sfârșit o voce dulce!

– În locul dumitale, n-aș paria pe durată....

– De ce?

– Pentru că ceea ce știu despre Bonnie Baker îmi permite să cred că nu va îmbătrâni la noi. Este din genul care nu stă locului.

Expresia veselă a Brendei Jo se întunecă brusc.

– Ah da? Ce păcat.... eram bucuroasă să ascult poveștile despre viața sa la Paris.

– Oh, va pleca din nou acolo, să facă trăsnăi și....

Soneria telefonului îl întrerupse pe Russ. Ridică receptorul, apoi notă o adresă.

– Voi fi la fața locului în zece minute, anunță înainte de a închide.

Bonnie intră în post în clipa în care el se repezea afară și-o dezechilibră.

– În drum pentru a opri niște contravenienți la viteza limită? îl întrebă zâmbind.

– O spargere la o fermă, o corectă Russ pe un ton enervat.

– Ah da? Atunci, mult noroc, inspectore Harry.

Fără să răspundă, Russ se grăbi să urce în mașina de patrulare și porni la maximum climatizorul: fata asta îl făcea să-i fie atât de cald, ca și când s-ar afla în Sahara, fără apă și sub soarele torid. Demară, grăbit să ajungă la locul spargerii.... și să se îndepărteze de tentație. Deoarece Bonnie îl tenta, nu mai putea s-o ascundă. Și își jurase să nu invite iubite în casa sa. Din cauza lui Daniel.

În ziua în care o reprezentantă a sexului feminin se va instala la el, va fi pentru că aceasta va prezenta toate calitățile cerute pentru a deveni doamna Blackburn. Și Bonnie Baker nu le avea.

Știa că Daniel va fi greu de sedus. Copilul acesta suferise traumatisme prea mari și nici el, tatăl lui, nu știa cum să procedeze. Dispoziția sa oscila în permanență între mânie și lacrimi. Să-l îmblânzească, s-ar dovedi o provocare pentru o femeie, iar Bonnie ar fi incapabilă cu toanele, frivolitatea și susceptibilitatea sa. Avea atâtea puncte comune cu Anne! Născută ca și ea într-o familie bogată, nu învățase nimic din responsabilitățile pe care le impunea viața. Nu va ști mai mult decât ea să crească un copil. Și de altfel, nu și-ar dori câtuși de puțin asta. Dacă dintr-o aventură ar aduce unul pe lume, la cea mai mică greutate ar fugi întocmai ca Anne, refuzând să facă cel mai mic sacrificiu.

Așa că trebuia obligatoriu să-și alunge din minte trupul de zeiță, ochii de culoarea legumei și părul său de tahitiană. Și să se consacre îndatoririlor sale de polițist.

Ferma îi apăru în fața ochilor și puse mâna pe revolver. Gata. Redevenise el însuși. Tocmai o alungase pe Bonnie Baker din gândurile sale. Dar o mică voce, în sinea lui, se încăpățâna să repete că nu va fi pentru mult timp.

Russ nu se întoarse la post decât la unsprezece seara, epuizat. Ziua fusese grea. Poate această căldură toridă trezea cele mai rele instincte ale oamenilor? Nici nu-i arestase bine pe spărgătorii aflați încă la locul nelegiuirii, că pornise în urmărirea unui șofer imprudent, responsabil de un accident, apoi se lansase pe urmele unor hoți de buzunare într-un magazin. Apoi întocmise procese-verbale grupului obișnuit de fanatici ai vitezei și amatorilor de staționare pe trecerile de pietoni.

Dar se înnoptase și intră într-un comisariat la fel de liniștit ca o mănăstire. Această pace nocturnă nu înceta să-l surprindă de la stabilirea sa la Casey's Corners: la Chicago, violența se dubla după miezul nopții.

Puse carnetul cu paginile pline de rapoartele din timpul zilei pe biroul său. O ceașcă de cafea îi va face bine. Merse spre automatul instalat lângă sala arhivei. Trecând prin fața ușii, aruncă o privire înăuntru, mirat să vadă lumină.

Și o descoperi pe Bonnie, cu capul sprijinit pe mâinile încrucișate.... pe mașina de scris. Dormea. La naiba, oare ce făcea acolo? Se apropie fără zgomot și descoperi răspunsul: coșul de gunoi dădea pe afară de hârtii dactilografiate. Erau presărate chiar pe podea, în jurul mesei.

Un zâmbet i se contură pe față. Așadar, Alteța nu putea pretinde titlul de regină la bătutul la mașină! Dar trebui să recunoască, fără tragere de inimă, că avea conștiință profesională.

Se sprijini de cadrul ușii și o privi. Abandonată somnului,

părea atât de vulnerabilă, atât de inocentă.... O șuviță de păr îi căzuse de-a lungul obrazului cu piele diafană și Russ nu putu rezista dorinței de a o atinge. Se apropie și întinse timid degetele spre părul mătăsos, în care visa să-și afunde mâinile.

Apoi se simți vinovat. Cum îndrăznea să profite de inconștiența sa, pentru a o atinge? Îi puse brusc mâna pe umăr și o zgâlțâi.

– Bonnie? Trezește-te! Trebuie să te întorci acasă!

Aceasta tresări și clipi din pleoape.

– Sam? Tu ești, Sam?

Apoi îl recunoscu pe Russ.

– Cât..... este ceasul?

– Aproape miezul nopții.

Bonnie se întinse ca o pisică și mișcările îi erau de o grație care-l încremeni de admirație. Dumnezeule, ce frumoasă era....

– Voiam să-i fac o surpriză Brendei Jo, spuse ea căscând. Speram să termin de bătut la mașină aceste dosare până mâine dimineață. Dar am dat greș.

Aruncă o privire dezolată teancului de documente înainte de a se ridica.

– Sunt prea obosită pentru a continua. Mă duc să mă culc.

– Te însoțesc. Nu vreau să te plimbi singură pe străzi la ora asta.

Bonnie nu ezită decât o clipă, înainte de a accepta.

– Îți mulțumesc. Cu atât mai mult cu cât nu mă simt foarte bine. Am avut iar acel vis îngrozitor, în care îl văd pe Sam

alergând de-a lungul autostrăzii. De fiecare dată, încearcă să-mi spună ceva și am certitudinea că vrea să mă prevină de un pericol. Este înspăimântător. Pentru că nu-i aud niciodată cuvintele.

Ieșiră în noaptea liniștită și, după ce Russ încuie ușa postului, începură să meargă fără grabă de-a lungul trotuarului.

– Înțeleg că dispariția fratelui este un adevărat chin pentru voi. Carol simte aceeași durere. Dar sunt sigur că va reapărea și-și va explica dispariția. Visul dumitale vine din faptul că ți s-a afirmat că a fost văzut intrând pe breteaua autostrăzii. Sunt convins că a părăsit orașul făcând autostopul.

– Dar de ce? De ce? Este nevinovat! Nu l-a ucis el pe tata.

Suferința care voala vocea lui Bonnie îl emoționă pe Russ. Percepea durerea tinerei femei și înțelese subit că, în spatele aparenței sale frivole, se ascundeau necazuri și frământări. Își căuta cuvintele pentru a-și exprima compasiunea, când își dădu seama că ajunseseră în fața casei lui Beau și a Carolei. Fu dezolat că plimbarea se terminase, dar nu îndrăzni s-o mărturisească.

Bonnie se întoarse spre el și deschise portița grădinii.

– Mulțumesc că m-ai condus și că m-ai ascultat.

Porni pe alee și Russ privi silueta grațioasă cu mers de dansatoare. În clipa când puse piciorul pe prima treaptă a peronului, o strigă. Tânăra femeie se întoarse imediat și reveni spre el.

Brațele o primiră lângă trupul său ocrotitor. Nu, nu voia asta. Nu trebuia s-o sărute, să-i simtă căldura! Trebuia..... trebuia....

Simțul datoriei îi dispăru chiar în clipa când îi întâlni gura. Complet zăpăcit, simți cum îl străbate un val de voluptate. Întredeschise buzele, gata să savureze acele delicii la care visase, când Bonnie îl respinse. Oh, o făcu blând, fără să-l bruscheze. Dar fu suficient pentru a-l transforma în statuie de piatră.

– Nu, șopti tânăra femeie. Nu mă voi supune dorinței dumitale de a mă săruta.

Și se eliberă din brațele cu care Russ nu mai știu ce să facă. Bonnie dispăru cât ai clipi în casă.

Mai întâi, bărbatul rămase fără reacție. Apoi, dorința i se domoli și un hohot de râs i se ridică în piept. Ah, mică pacoste! Îl prindea în propria capcană!

Dar îi plăcea asta. Adora acea provocare pe care i-o lansa, acel joc seducător în care-l antrena.

Părăsi aleea familiei Randolf, când zâmbetul îi dispăru de pe buze la fel de brusc cum apăruse. Pentru că tocmai căpătase certitudinea că făcuse o prostie imensă.

Capitolul 16

– Ce intenționezi să faci astăzi, Bonnie? întrebă Carol în timp ce dădea micul dejun gemenilor.

– Pe legea mea, nu știu. În fond, aș prefera să nu fie sâmbătă și să merg la serviciu.

Aruncă o privire intrigată spre Brent, pe ai cărui obraji șiroia sirop de arțar.

– Chiar trebuie să-i speli după fiecare masă, nu?

– Într-adevăr, niciun mod de a face altfel.

Carol șterse cu tandrețe bărbia lui Brent, înainte de a se întoarce spre sora sa.

– Ți-am spus cât sunt de mândră de tine? o întrebă.

Pieptul lui Bonnie se umflă de recunoștință. Oare câți ani trebuise să aștepte înainte ca, în sfârșit, un membru al familiei sale să-i facă un compliment? Cel al Carolei produse minții sale mai multă euforie decât o sticlă de șampanie!

– Am descoperit că-mi place să muncesc. Începutul a fost dificil, dar progresez în fiecare zi. Nu cedez!

– Da, mai degrabă de două ori decât o dată. Beau mi-a spus-o. Bravo, iubito. Oh.... Trent.... ai răsturnat sucul de portocale..... Așteaptă. Mama va repara stricăciunile.

Admirativă, Bonnie își privi sora fixându-și câte un bebeluș pe fiecare șold și îndreptându-se spre scară.

– Mă duc să fac toaleta acestor doi drăcușori, anunță Carol.

– Mult noroc! În ce mă privește, îmi voi oferi o altă ceașcă de cafea.

Câteva minute mai târziu, casa răsuna de strigătele de bucurie ale gemenilor, care se stropeau în baie. Gânditoare, Bonnie își aținti privirea asupra celor două scaune înalte ale lor. Ce minune era viața de familie! Aldebert nu voia să audă vorbindu-se de copii și acesta era principalul reproș al lui Bonnie. De ce să-și consacre viața unui bărbat lipsit de orice dorință de a fi tată? Ea voia o familie mare și o casă care s-o adăpostească.

Ei bine, o luase pe drumul cel bun pentru a reuși. Să lucreze era un început excelent pentru a se "normaliza". Gata cu petrecerile până în zori și cu localurile de noapte. Era destul de matură pentru a deveni mamă și o femeie activă. Până atunci, când va juca acest rol, exersa comportamentul său într-un post de poliție, descoperind programul strict, obligațiile și simțul datoriei.

După o săptămână în care fusese pusă la încercare, se putea

mândri cu mari progrese: Brenda Jo nu înceta cu laudele despre bunăvoința și perseverența sa în muncă. Și Beau îi întărea spusele cu cea mai mică ocazie. Așa că, Bonnie cunoștea o aparență de fericire. Care ar fi fost completă dacă ar fi existat un bărbat în viața sa, cu care să facă planuri, așa încât visurile ei de familie să devină realitate.

Evocarea eventualității de a trăi în doi, o duse cu gândurile la Russ. De la acea seară a sărutului furat, aproape nu-l văzuse. Părea că-și aranjase programul încât să evite s-o întâlnească. Și când îi ieșea în drum, era distant și grăbit. Poate avea o iubită de genul timidă și legată de casă....

Bun, ei bine, cu atât mai rău! Ea era altfel. Și faptul că lui Russ nu-i plăcea asta, dovedea din plin că n-aveau nimic în comun. Nu mai rămânea decât să-l uite pe acest bărbat. Și pentru început, se va duce în oraș pentru a face cumpărături. Primul salariu, primit în ajun, îi va permite câteva nebunii. De exemplu, un cadou pentru Carol și Beau. Și niște fleacuri pentru gemeni.

După ce o anunță pe Carol de plecarea sa, porni spre strada mare. Era o căldură copleșitoare, dar magazinele climatizate îi așteptau vizita.

Oare ce să le ofere lui Beau și Carolei? Păreau să aibă tot ce le trebuia pentru a fi fericiți. Și ce aveau, nu se cumpăra.... Dar un lucru cât de nefolositor n-ar putea decât să le facă plăcere.

Privi melancolică vitrinele. Nu, dragostea și fericirea de a fi doi nu se vindea aici. Dar, după ore întregi, descoperi cadoul ideal. Un simbol.

Într-o bijuterie, văzu o statuetă din porțelan, pictată cu delicatețe. Reprezenta un bărbat și o femeie, îmbrățișați, ochi în ochi, reprezentare perfectă a dragostei unui cuplu. O cumpără fără să șovăie, chiar dacă rămase fără jumătate din salariu. Apoi, fericită de reușita misiunii sale, intră într-o patiserie. O prăjitură bună va sfârși prin a-i alunga tristețea.

Se instală în spatele unei mici mese rotunde și comandă o tartă cu mere și o cafea. Chelnerița îi puse în față o farfurie care dispărea sub o bucată enormă de tartă acoperită cu cremă.

– Oh! exclamă Bonnie, pare delicioasă!

– Nu-i așa? Scoasă din cuptor de-abia acum o oră. Este specialitatea mea. Am rețeta de la bunica.

– Aveți noroc să aveți o bunică maestru bucătar.

– Oh! toate femeile din familie sunt. Este ereditar. Apropo de familie, oare nu sunteți sora Carolei Randolf?

– Da.

– Ah, bănuiam. Eu sunt Wanda, proprietara acestei patiserii. Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră.

– Mmm.... nu de bine, îmi imaginez.

– Într-adevăr, cancanurile nu sunt în favoarea dumneavoastră.

Bonnie se încruntă.

– Povestește-mi, îi ceru ea.

Brusc, tarta nu-i mai păru mai gustoasă decât o bucată de carton.

– Nu știu dacă trebuie ... se sclifosi Wanda.

– Ați început, așa că trebuie să continuați, spuse Bonnie pe un ton tăios.

Cealaltă oftă, dar Bonnie văzu o licărire de plăcere aprinzându-i-se în ochi.

– Bun, de acord. Ei bine, iată.... Se spune că sunteți o prințesă călătorind incognito, și că aveți probleme sentimentale cu noul adjunct al șerifului.

– Ridicol! Russ Blackburn este o simplă cunoștință pentru mine.

– Ah, da? Păcat. Pentru că pare să aibă nevoie de cineva pentru a-și umple singurătatea. Și să-i ofere o mamă fiului său. Vedeți, a venit ieri după-amiază cu micuțul. Băiatul acesta mi-a frânt inima. Părea atât de trist.....

– Nu-mi fac griji. Tatăl său va găsi cu ușurință ce-i trebuie.

– Asta, da! Este seducător! S-ar spune că este actor de cinema. Și uniforma îi stă atât de bine....

Expresia Wandei era languroasă și Bonnie și-o imagină visând că are cu douăzeci de ani mai puțin, pentru a începe lupta pentru cucerirea lui Russ. Încă puțin și ar fi fost cuprins de milă. Dar veninul pe care-l picura sub pretextul că o informează pe Bonnie, îi stricase buna dispoziție. Văzu cu ușurare intrând un client: cumătra va trebui să se ocupe de el.

Într-adevăr, aceasta se îndreptă spre noul-sosit și Bonnie profită pentru a pleca. Puse o bancnotă pe masă și mai mult fugi, decât ieși din local. Afară, căldura o copleși, dar aprecia fierbințeala soarelui: această Wanda reușise s-o înghețe.

Se îndepărtă de loc cu pași mari pe trotuarul încălzit peste măsură, când o lovitură în mijlocul spatelui o făcu să se întoarcă. În clipa în care se întoarse, primi un bulgăre de pământ chiar în piept. Cu viteza unui laser, ochii săi căutară autorul acelei glume de prost gust și descoperi un puști de circa zece ani care călca în picioare un strat în scuar. După toate aparențele strângea pământul și făcea bulgări pe care-i arunca în trecători.

Din doi pași mari, fu lângă el. Cu arătătorul îndreptat spre bluza sa murdărită, întrebă:

– De ce ai aruncat în mine cu această murdărie?

Băiatul o sfidă cu privirea, în tăcere. Atunci, Bonnie îl prinse de umăr și-l scutură.

– Răspunde-mi, monstrule mic!

– N-am ce să vă răspund. Fac ce vreau!

– De ce m-ai luat drept țintă?

– Nu v-am ales! Îmi arunc bombele asupra oricui!

– Și ai dat peste mine.... Ghinionul tău, prietene. Pentru că nu va trece așa. Bluza îmi este distrusă și ai fi putut să mă rănești.

Puștiul o privea fără să clipească. Nu părea să-și regrete câtuși de puțin gestul. Nicio urmă de regret în ochii negri, nimic care ar fi putut-o face pe Bonnie să-l ierte. Furioasă, îi strânse mai tare umărul.

– Ei! Lăsați-mă! strigă el zbătându-se.

– În niciun caz. Ești un derbedeu. Și derbedeii sunt conduși la postul de poliție!

În ciuda loviturii pe care o simți din plin, pe care băiatul i-o dăduse în stomac, Bonnie nu-l eliberă. Îl târî peste stradă, hotărâtă să-l ducă la poliție.

– Puțin îmi pasă de polițiști! exclamă el, zbătându-se ca un diavol pentru a scăpa din pumnul de fier al lui Bonnie.

– Ah, da? Ai prefera să reglez socotelile în felul meu?

– Pf.... Nu sunteți decât o babă. Nu mă speriați.

– Sunt mai rea decât o babă. Sunt o vrăjitoare. Și dacă vei continua să mă lovești, te voi transforma în fată.....

Uluit, puștiul încetă să lupte. Cu ochii mari, scutură din cap.

– Sunteți nebună.... exclamă pe un ton disprețuitor.

Cu brațul durând-o și degetele înțepenite, Bonnie văzu cu ușurare apărând firma postului de poliție.

– Vom vedea dacă vei continua să faci pe șmecherul când vei fi acolo, spuse ea. Vei fi aruncat într-o celulă și vei rămâne acolo până când părinții vor veni să te ia.

Pătrunse cu zgomot în local și-l lipi pe puști de birou, sub privirea stupefiată a Brendei Jo.

– Ce ți s-a întâmplat, Bonnie? Ai căzut într-o rigolă?

– Nu. Este vina acestui mic domn. El a.....

Copilul lovi din nou și de această dată Bonnie păli: lovise drept în poșeta sa și un trosnet ușor se auzi. La naiba, fir-ar să fie! Spărsese statueta.

Se stăpâni cu mare greutate să-l pălmuiască, dar își afundă degetele în carnea moale a umărului său și băiatul gemu.

– Unde este Beau? întrebă Bonnie. Pramatia asta are nevoie

de o lecție bună!

– Mă duc să-l caut!

Brenda Jo ieși din încăpere în grabă, în clipa în care Russ intra. Privirea sa uimită se plimbă de la copil la Bonnie, pentru a reveni asupra puștiului.

– Daniel? Ce.... s-a întâmplat?

Ținându-și respirația, Bonnie își examină prizonierul. Cum putuse oare să nu-l identifice? Asemănarea cu Russ era evidentă! Aceiași ochi ca antracitul, aceeași bărbie voluntară cu gropiță.... și același caracter dezagreabil. Cum este tatăl, așa este și fiul....

– Ei bine? insistă Russ. Ce s-a întâmplat?

Bonnie inspiră profund înainte de a povesti că acest copil prost crescut aruncase în ea cu noroi. Încruntat, Russ își întrebă fiul:

– Este adevărat, Daniel?

– Mmm.

– Cum? N-am înțeles.

– Da, este adevărat! strigă Daniel, ridicând bărbia cu un aer provocator. Dar n-am vizat-o pe ea în mod special! Aruncam proiectile la întâmplare.

– Chiar și în acest caz!, ceea ce ai făcut este inadmisibil, fiule. Cere-ți scuze domnișoarei.

Copilul se supuse cu atâta rea-voință, încât Bonnie nu percepu decât niște mormăieli de neînțeles. Dar instinctul îi dictă să se declare mulțumită.

– Îți accept scuzele, Daniel, spuse.

Se întoarse, subit grăbită să părăsească acest loc în care niște ochi foarte negri o cercetau. Cei ai fiului și cei ai tatălui; era mai mult decât putea suporta. În trecere, lăsă să cadă în coșul de gunoi de alături, cutia conținând statueta. Era gata să plângă.

Ieși brusc pe trotuar, cuprinsă de o puternică dorință de a o lua la fugă. Dar o mână i se așeză pe umăr, împiedicând-o.

– Bonnie, așteaptă.... Aș vrea să vii să cinezi la noi acasă în această seară.

Tânăra femeie se întoarse spre Russ cu o privire pe care o spera severă.

– Te rog, acceptă. Primul dumitale contact cu Daniel n-a fost un adevărat succes. Să încercăm să lipim bucățile....

Fu mai mult dorința de a le face o plăcere lui Beau și Carolei, lăsându-i singuri o seară, decât dorința de a împărți mâncarea cu tatăl și fiul Blackburn, care o determină să dea afirmativ din cap.

– De acord? exclamă Russ, aparent surprins că nu suferise un refuz brutal. Formidabil! Voi trece să te iau pe la ora șapte.

O privi îndepărtându-se pe trotuar, ca hipnotizat de legănarea șoldurilor sale. Oare ce-l apucase? Daniel va fi contrariat la culme....

Nu. Mai rău. Va fi furios că această străină și totuși dușmancă pătrunde în casă. Dar nu putuse rezista acestui parfum care se ridicase din părul său când ridicase capul spre el. Nici gurii în formă de inimă, roșie ca focul.

Și apoi, nu voia ca ea să-și facă o imagine dezastruoasă despre Daniel. Putea fi plăcut și politicos.... când îi plăcea. Ei bine, nu

mai avea decât să spere că, după o predică serioasă, fiul său se va comporta ca un adevărat gentleman când Bonnie Baker se va așeza la masa lor.

Mulțumit că găsise pentru invitația sa alte motive mai respectabile decât farmecul pe care tânăra femeie îi exercita asupra lui, Russ se întoarse în birou. Acolo o găsi pe Brenda Jo uluită în fața bucăților a ceea ce fusese probabil o statuetă încântătoare.

– Ce este asta? o întrebă examinând ce rămăsese din delicata piesă de giuvaergerie.

– O avea Bonnie în poșetă. Daniel a spart-o cu un pumn. Fără să vrea, desigur.

– Oh, Dumnezeule.... Voi trece pe la bijuterie. Sper ca această mică splendoare să existe în dublu exemplar! Și-i voi reține prețul din banii de buzunar ai lui Daniel. Trebuie să-și asume responsabilitățile.

Oare cui destinase Bonnie această operă de artă? Îl miră că o cumpărase. S-ar fi așteptat să cumpere parfum franțuzesc sau haine. Scotoci prin hârtia ruptă care învelea cadoul și descoperi o carte de vizită. O citi și fața i se tulbură. Un cadou pentru Beau și Carol!

Așadar, prințesa sacrificase o parte din salariu pentru a face plăcere surorii și cumnatului său.

Inexplicabil, îl contraria faptul că ea nu acționase cu frivolitate. Pentru că asta îl obliga să-și revizuiască părerea despre Bonnie Baker.

Bonnie fu impresionată că Russ îi deschise portiera când veni în acea seară s-o ia, conform invitației. Oare se învățase bunele maniere, la Casey-s Corners, în Kansas? În mintea sa, ele se limitau la bătrâna Europă. Poate îi împrumutase Brenda Jo una din cărțile sale, pentru a se civiliza....

– Sper că-ți plac spaghetele, spuse Russ, instalându-se la volan.

– Le ador.

Era gata să precizeze că mai păstra încă în gură gustul pastelor savurate la Capri,. dar se abținu.

– I-am dat ca misiune lui Daniel să supraqvegheze pâinea cu usturoi pe care am pus-o în cuptor. Să sperăm că nu va da greș în sarcina sa.

– Gătești deseori? întrebă Bonnie în timp ce mașina se angaja pe o stradă umbrită de ulmi.

– Da, destul de des. Asta îmi dă o plăcută senzație de evadare. Oarecum ca și când aș creea ceva.

– Cum alții pictează sau sculptează?

– Exact. Și dumneata gătești?

– Recunosc că mă descurc mai bine în fața unei liste de

bucate la restaurant.

Russ izbucni în râs.

– Da, bănuiam. Și când te gândești că ești sora Carolei.... este de necrezut! Semănați atât de puțin.

– Da, este adevărat. Pur și simplu încercările vieții ne-au modelat diferit.

– Ce încercări? Vorbești despre moartea tatălui vostru?

– Nu, nu numai. Să spunem că am avut o copilărie și o adolescență îndestulate, dar lipsite de căldură și de dragoste. Așa că, deveniți adulți, am compensat aceste lipsuri fiecare în felul nostru.

Russ îi aruncă o privire pătrunzătoare, așteptând vizibil explicații mai ample, dar Bonnie tăcu. Și o tăcere apăsătoare se lăsă între ei.

– Am ajuns, exclamă Russ, oprind Jeepul.

Uimită, Bonnie descoperi o casă mare, demnă de un decor din "Pe aripile vântului". Primul etaj era înconjurat de o galerie din fier forjat, în jurul căreia se înfășura o glicină. La peronul încadrat de două coloane înalte care susțineau o marchiză, se ajungea pe o scară dublă. Trandafiri în floare mărgineau aleea care ducea acolo și când Bonnie ieși din mașină, parfumul lor aproape o ameți.

– Iată domeniul meu, făcu Russ îmbrățișând decorul cu un gest. Trebuie vopsite obloanele și tunși câțiva arbori, dar altfel, totul este în bună stare.

Bonnie își dădu seama că îi pândea reacția cu oarecare

teamă, așa că se grăbi să afirme:

– Russ, este absolut superb.

Aparent, tonul său fusese convingător, deoarece bărbatul oftă.

– Uf.... mărturisesc că mi-a fost teamă că această coșmelie nu va fi pe gustul dumitale.

Bonnie era gata să-l întrebe ce importanță ar fi avut, dar se abținu și-l urmă în interior.

Intrară într-un hol vast cu pereții decorați cu fresce care dădeau iluzia realității, cu teme bucolice.

– Îmi închipui că primul proprietar, din secolul trecut, era puțin romantic, deoarece se găsește acest gen de pictură pe toți pereții, preciză Russ.

– Este foarte drăguț. Foarte poetic.

– Salonul este pe aici.

Bonnie îl urmă într-o încăpere cu tavanul înalt. O lustră cu ciucuri de cristal scânteia sub rozeta centrală. Dar era singura concesie făcută stilului vechi al casei: mobilierul, cât se poate de modern, surprindea, fără să șocheze, totuși.

– Ia loc, spuse Russ, indicându-i o canapea din piele de culoarea piersicii. Și scuză-mă o clipă: trebuie să merg în bucătărie să-mi supraveghez pâinea!

Rămasă singură, Bonnie se apropie de bibliotecă. În fața rândurilor de cărți erau puse fotografii înrămate. În cea mai mare parte era Daniel, la toate vârstele, uneori în compania tatălui său.

Constată că fosta soție a lui Russ nu apărea în nicio poză. Dar divorțaseră. Nu era nimic anormal în asta. În schimb, această lipsă a mamei accentua paternitatea lui Russ, rol pe care acesta părea să și-l asume cu entuziasm. Asta o tulbura pe Bonnie. Până acum, nu văzuse în el decât un bărbat seducător, deși întru totul insuportabil. Trebuia să accepte și această fațetă a personalității sale. Și asta însemna să-i fie simpatic. Iar ea nu voia să fie astfel.

De altfel, n-ar fi trebuit să accepte niciodată această invitație. Fusese inconsecventă. Trebuia să repare imediat această prostie. Plecând.

Se ridică și avea deja poșeta în mână, când apăru Russ.

– Misiune îndeplinită: pâinea este aurie cât trebuie, o anunță. Dacă vrei să mă însoțești în bucătărie: acolo am aranjat masa. Sufrageria ar fi făcut cina prea rigidă.

Bonnie lăsă poșeta să-i cadă discret jos și-și urmă gazda.

O conduse într-o bucătărie în stil rustic, dar echipată cu tot confortul modern. Ei bine, cea care se va instala în această casă va fi într-adevăr răsfățată....

– Daniel este afară. Și-a construit o cabană într-un stejar gros pe care-l vezi pe fereastră și nu coboară de acolo decât obligat.

Deschise fereastra dublă și-l strigă pe copil cu o voce de stentor. Bonnie se gândi că probabil puștiul nu simțea nici cea mai mică dorință să li se alăture.

Într-adevăr, Russ trebui să repete chemarea de vreo zece ori înainte ca fiul său să apară.

– Nu-mi este foame, exclamă fără să o salute pe Bonnie.

– Fără discuții, bătrâne. Te duci să te speli pe mâini, apoi cobori să cinezi cu noi. Ai înțeles?

Cu fața încruntată, Daniel se repezi pe scară și dispăru.

– Bun. În așteptarea fiului risipitor, să bem puțin vin, propuse cu o veselie pe care Bonnie o simți forțată.

O servi după ce-i oferi un scaun, apoi se așeză în fața ei. Locul gol dintre ei, al lui Daniel, o stânjenea.

– Din spusele Brendei Jo, faci într-adevăr o treabă super la post, reluă Russ.

– Oh! nu este decât o slujbă în așteptarea celui de-al doilea cec din moștenire. Asociatul tatălui meu și omul lui de încredere, Garrison Fielder, mi-l va trimite la sfârșitul lunii.

– Ah, da. Îmi închipui că-l aștepți cu nerăbdare, pentru a părăsi orășelul nostru amărât.

Bonnie îl sfredeli cu privirea.

– Nu, dragă domnule, nu sunt grăbită să părăsesc Casey's Corners.

Russ se rezemă cu spatele de scaun și bău gânditor o înghițitură de vin.

– De ce m-ai invitat în seara asta? reluă Bonnie.

– Pentru că țineam să ai o părere favorabilă despre Daniel și....

Se aplecă peste masă, apropiindu-se atât de mult, încât Bonnie îi simți căldura respirației.

– ..... pentru că mă fascinezi, prințesă, încheie el.

– Te.... fascinez? Ei bine, mi se pare că-ți lipsesc elementele

de comparație.

Russ ridică paharul cu un gest sarcastic.

– Îți voi dezvălui chiar pentru ce ai acceptat invitația, continuă, surd la remarca lui Bonnie. Ai venit pentru că și eu te fascinez. Este eterna poveste a contrariilor care se atrag. Evident, nu se pune problema să începem vreo relație, altfel ne-am omorî reciproc chiar la a doua întâlnire.

Bonnie se pregătea să-l pună energic la locul său pe acest înfumurat care-i atribuia emoții pe care era foarte departe să le simtă, când intră Daniel.

– Bun, acum vreau să mănânc, mormăi acesta.

Cina fu pentru Bonnie o experiență ciudată. Daniel alternă între blândețe și agresivitate, dar Russ rămase perfect calm. În timp ce se arătă o gazdă foarte atentă, povesti cu umor amintiri de polițist la Chicago, până când, după terminarea desertului, le propuse lui Bonnie și lui Daniel:

– Eu voi strâge masa. Așa că duceți-vă amândoi în salon.

– Oh, nu! Țin să te ajut! protestă Bonnie, îngrozită la perspectiva de a rămâne singură cu copilul.

– Nici vorbă: te-am văzut deja la lucru în fața unei chiuvete și

n-a fost..... strălucit.

Cu capul plecat, tânăra femeie se supuse și-l urmă pe Daniel în salon.

– Bun. Ce ți-ar plăcea să faci? îl întrebă, în timp ce spera că o tornadă se va abate peste casă, scăpând-o de acest puști ursuz și prost dispus față de ea.

– Absolut nimic. Cel puțin cu dumneavoastră.

Și-i întoarse spatele. Bonnie îl văzu punând în funcțiune televizorul și vârând un joc video în magnetoscop.

– Îți plac genul acesta de lucruri?

O costase o energie teribilă să-i pună întrebarea. Fără rezultat, așa cum dovedi răspunsul copilului.

– Nu. Nu-mi place nimic dacă sunteți aici.

O cuprinse dorința de a-l lua de păr și de a-l scutura ca pe un pom, dar se mulțumi să-i zâmbească ipocrit.

Daniel o privi înclinând capul, apoi constată pe un ton plat:

– Nu vă plac.

Brusc încruntat, opri televizorul.

– Mă duc în camera mea.

Și o lăsă acolo, fără alte formalități.

Bonnie oftă. Ce păcat că Legiunea nu primește copii de opt ani.... puțină disciplină i-ar fi făcut bine.

– Unde este Daniel?

Bonnie tresări. Russ tocmai intrase, cu o tavă încărcată de cești în mână.

– S-a retras în apartamentele sale, îi răspunse, ridicând din

umeri.

– Ah! Mă duc să văd dacă se simte bine, apoi vom bea cafeaua în curtea interioară.

Decât să aștepte întoarcerea lui Russ, Bonnie preferă mai degrabă să meargă pe verandă. Aerul care se răcorise îi va face ordine în idei. Dar va fi oare suficient pentru a o calma? I se părea că doar o pungă cu gheață pusă pe cap ar reuși să-i alunge gândurile de răzbunare. Puștiul ăsta.... puștiul ăsta necuviincios.... merita o pedeapsă exemplară.

Se așeză pe un leagăn și privi cerul. Nu sclipea nicio stea. Era la fel de negru ca ochii lui Russ. Și cei ai fiului său.

La naiba, oare ce făcea acolo, în casa acestui bărbat care părea venit de pe o altă planetă și a fiului său afurisit, la fel de amabil ca o ușă de închisoare? Oh! făcuse prostii în viața sa. Dar niciodată vreuna de care să nu-și fi dat seama la timp. Așa că se aștepta să acționeze imediat. Trebuia s-o ia la fugă, și încă repede!

Dar Russ apăru când deja își încordase mușchii, gata să sară.

– S-ar spune că va ploua, spuse cu ochii ridicați spre cerul întunecat.

Și, în loc s-o ia la fugă pe alee, Bonnie se surprinse răspunzând, simțindu-se stupidă:

– Asta ne-ar ușura. Căldura este înăbușitoare.

Russ dădu din cap în tăcere, cu un aer grav. Leagănul se mișcă atunci când se așeză lângă ea.... foarte aproape. Îl simți punând un braț pe spătar, în spatele umerilor săi. Apoi, ca din

neatenție, îi atinse umărul. Tăcerea se prelungea, de-abia tulburată de țârâitul greierilor și, undeva la primul etaj, de sunetul înăbușit al unui televizor.

Trebuia să vorbească, să rupă vraja care era pe cale să se instaleze! Bonnie deschise gura, hotărâtă să revină la subiectul pasionant despre vreme, când Russ se întoarse spre ea și-i opri cuvintele pe buze, cu un sărut.

Stelele care lipseau de pe cer, apărură sub pleoapele închise ale lui Bonnie. Sclipea o întreagă Cale Lactee, spre care o antrena voluptatea sărutului. Mâinile, mai întâi încrucișate pe genunchi, se grăbiră la întâlnirea cu cele ale lui Russ, degetele se înlănțuiră, apoi se desprinseră, deoarece brusc nerăbdătoare, mâinile voiau să mângâie ceafa, umerii și pieptul. Porniră cu febrilitate în descoperirea trupului celuilalt și o cât de mică atingere dădea naștere la suspine și la gemete.

Bonnie reuși să-și revină. Se încordă lângă Russ și se smulse din îmbrățișarea sa, respirând greu.

– Cred.... că este timpul să mă întorc acasă.

– Bonnie, nu..... nu pleca. Știu că dorești să rămâi. Ți-am auzit inima bătând, i-am înțeles limbajul....

– Mi-am pierdut o clipă controlul, este adevărat. Dar acum, s-a terminat.

Se ridică în picioare și-și netezi jupa. Russ o privi, nehotărât. Bonnie înțelese că se gândea să insiste. Așa că întoarse spatele și făcu un pas spre alee.

– Bun. Te voi conduce, spuse Russ cu o voce care tremura.

– N-are rost. Casa familiei Randolf nu este departe. Îmi va face bine să merg pe jos.

Russ făcu o pauză, apoi spuse:

– N-a fost decât un sărut, Bonnie. N-ai de ce să faci o dramă.

– Bineînțeles că nu. Suntem doi adulți responsabili.

– Și doi adulți pot flirta fără să fie vorba de căsătorie....

– Chiar dacă mi-ai fi propus, aș fi refuzat.

– Nici măcar nu te-ai gândit....

– Exact.

Bonnie își luă poșeta și alergă spre stradă. Spera să audă în urmă ecoul pașilor săi, dar nu ajunse până la ea decât scârțâitul leagănului. Rămăsese așezat.

Lacrimile îi încețoșară vederea și, când ajunse în fața casei surorii sale, era gata să n-o vadă.

Capitolul 17

– Ei bine? Şi cina? S-a desfăşurat bine? întrebă Carol.

Bonnie nu se grăbi să răspundă, şi-şi unse cu unt o felie de pâine prăjită.

– Da. Am mâncat spaghete. Russ este un bun bucătar.

– Şi apoi?

– Apoi? Nimic. Ştii, n-a fost o întâlnire galantă.

Tonul tăios al lui Bonnie veni de hac curiozităţii surorii sale, care se ridică oftând şi se îndreptă spre hol.

– Trebuie să mă duc să-i iau pe gemeni. Probabil le este foame....

– N-am timp să te ajut: mi-e teamă să nu întârzii la serviciu.

– Spune mai degrabă că nu te încântă deloc să schimbi scutece.... observă Carol zâmbind.

– Îh.... Şi foarte pline!

Cele două surori izbucniră în râs şi această complicitate

încălzi inima lui Bonnie.

– Pe diseară, mamă exagerată, spuse ea.

– Așteaptă o clipă: ai putea să-mi faci un serviciu?

– Dacă n-are nimic de-a face cu scutece murdare, da.

– Organizez un grătar duminica viitoare: este aniversarea lui Beau. Vrei să te ocupi tu să-i inviți pe Russ și pe Daniel pentru mine?

– Ce.... Nu le poți telefona?

Carol ridică mirată sprâncenele.

– Da, desigur, dar în măsura în care-l vezi pe Russ la serviciu, astăzi, m-am gândit că va fi mai simplu să....

– De acord, o întrerupse Bonnie. Mă voi ocupa eu.

Fu o adevărată plăcere să meargă până la post. Ploaia răcorise atmosfera și un încântător miros de pământ ud plutea în aer. Parfumul florilor de magnolia se intensificase și Bonnie inspiră profund.

Aceste mirosuri amestecate o liniștiră puțin. La naiba.... sărutul lui Russ avusese asupra ei efectul unei descărcări electrice! Tremura încă la această amintire. Oare ce i se întâmpla? Mai fusese sărutată de bărbați.... și niciunul dintre ei

nu declanşase în trupul său senzaţii atât de violente. Doar evocarea buzelor lui peste ale sale o obliga să încetinească pasul: genunchii i se muiau şi capul i se învârtea puţin.

Îşi aminti cuvintele lui Russ: extremele se atrag. Ei bine, ea ar fi un perfect subiect de observaţie pentru un profesor de fizico-chimice! Reacţia sa depăşea în intensitate toate experienţele inventariate! Ce fericire că Russ nu va sosi la post înainte de ora paisprezece. Asta îi va lăsa timp să-şi revină. Deşi.... dacă nu-i ajunsese noaptea, nu mai trebuia să spere câtuşi de puţin să se liniştească.

Era încă absorbită în gândurile sale când intră în postul de poliţie. Brenda Jo lucraa deja la maşina de scris. Fără preambul, Bonnie o întrebă:

– Brenda Jo, ai un iubit?

– Cum? Oh, eu.... ies cu Lloyd Kingburg. Negustorul de legume. De cinci ani. Ne vom căsători îndată ce vom avea mijloacele financiare. Pentru că, pe moment, Lloyd îşi consacră toţi banii celor trei copii, care sunt la universitate. În plus, voi întârzia căsătoria până când va fi destul de bogat pentru a mă duce în călătorie de nuntă la Paris. De ce această întrebare, Bonnie? Dacă am înţeles bine ce mi s-a spus, ai probleme cu un bărbat.

Bonnie oftă.

– Îmi dau seama că mahalagioaica de la patiserie şi-a făcut de cap. Nu, n-am probleme cu un bărbat. Chiar dacă această pacoste a afirmat contrariul! Nu este nimic între Russ şi mine.

Un sărut nu înseamnă că....

Tăcu brusc. Ei poftim! Sărutul lui Russ o obseda atât de mult, încât tocmai dădea apă la moară bârfelor pe la colțuri!

– Brenda Jo, te rog, uită ce ți-am spus, se grăbi s-o implore.

Și alergă să se refugieze la arhivă. În fața mașinii de scris, va înceta să mai treacă în revistă evenimentele din ajun.

Într-adevăr, reuși să lucreze o oră fără ca fața lui Russ să-i apară peste caracterele dactilografiate. Ușurată, hotărî să-și acorde o pauză de cafea. Se apropie de automat când Russ, cu umerii lui lați, îi bară trecerea.

– Ce.... faci aici atât de devreme? întrebă tânăra femeie, profund tulburată.

– Beau mi-a cerut să-l înlocuiesc. El trebuie să supravegheze lucrările de degajare a drumului: ploaia și vântul au doborât mai mulți copaci.

Bonnie lăsă capul în jos și-l ocoli pe Russ pentru a-și continua drumul. Acesta o prinse de încheietura mâinii și o aduse în fața lui.

– Ce se întâmplă, prințesă? Fugi de mine?

– Nu! Doream doar să beau o cafea!

– O dorință foarte puternică, apreciind după grabă.

O eliberă din strânsoare și Bonnie merse cu pași mari spre automat. Consternată, îl auzi urmând-o. În timp ce vâra o monedă în aparat, bărbatul o ocoli, astfel încât să-i stea în față.

– Ce aer obosit! Poate a fost un bob de mazăre sub salteaua prințesei, care a împiedicat-o să doarmă?

Mișcarea buzelor lui Russ o fascina pe Bonnie. Incapabilă să sesizeze sarcasmul, se mulțumi să răspundă abătută:

– Am dormit ca un bebeluș.

– Bebelușii plâng noaptea...

Consternată, Bonnie descoperi că era incapabilă să fie la nivelul său. În dimineața aceasta, era peste puterile ei să-l ironizeze.

– Iartă-mă, am de lucru, spuse îndreptându-se spre arhivă, cu paharul de cafea în mână.

Se pregătea să intre în mica încăpere fără ferestre care-i devenise refugiu, când își aminti mesajul surorii sale.

– Carol organizează un grătar, în onoarea aniversării lui Beau, duminică. M-a însărcinat să te invit, ca și pe Daniel.

– Spune-i că accept cu bucurie. Și-ți mulțumesc ție că m-ai invitat.

– Nu este o invitație personală. N-am făcut decât s-o transmit, pentru a o scuti pe Carol de un telefon!

– Bineînțeles.

Russ o privi dispărând în vizuina sa și-și înăbuși un căscat. La naiba, dacă ea dormise prost, cum ar fi trebuit să se plângă el? Începuse să se lumineze de ziuă când ațipise în sfârșit, cu trupul durându-l și buzele de asemenea de forța cu care își trecuse limba peste ele, în speranța de a regăsi savoarea celor ale lui Bonnie.

Fusese într-adevăr o prostie s-o sărute. Dar visa s-o mai facă iar și iar.... până se va mistui pe loc. Până la urmă, de ce să nu

cedeze acelei dorințe care-l chinuia? Apoi, mulțumit, o va înlătura din viața sa. Și va porni în căutarea unei femei cinstite care-l va iubi pe Daniel și căreia îi va plăcea condiția de soție.

Nutri această speranță câteva secunde, înainte de a o abandona. Pentru a nu mai reveni la ea. Nu-și înțelegea scrupulele.

Mmm. Nu le înțelegea? Chiar, nu?

Ba da. De ce să se ascundă? Era pur și simplu incapabil să conceapă sexul fără dragoste. Și asta îl costase scump în trecut. Așa că nu înțelegea să se arunce încă o dată în gura lupului. Pentru că Bonnie Baker l-ar înghiți cât ai zice pește....

Va trebui să păstreze distanța față de ea. Altfel, va deschide porțile infernului.

– Sunt într-adevăr îngrijorată, spuse Carol, întorcându-se de la fereastră pentru a zecea oară într-o oră. Beau nu s-a întors niciodată atât de târziu.

Așezată pe covor, în mijlocul unui munte de jucării pe care le propunea una câte una gemenilor, Bonnie se străduia să-și liniștească sora.

– Stricăciunile provocate de furtună trebuie să fie mai grave decât ne imaginăm, și este foarte ocupat să degajeze drumurile. Relaxează-te, Carol.

Tânăra femeie se trânti pe canapea.

– Friptura va fi compromisă. Prea prăjită și prea uscată.

– Este soarta celor mai multe fripturi. Cel puțin a celor care mi s-a întâmplat să le prepar.

Un zâmbet silit apăru pe buzele Carolei, și-și privi sora cu afecțiune. Pentru a-și îndrepta imediat ochii spre ușa-geam.

Bonnie se gândi că trebuia să fie minunat să iubești atât de mult o ființă, încât să te frămânți la cea mai mică întârziere a sa. Și asta o făcu să se gândească la Russ. Datorită unor șiretlicuri de indian, reușise să nu-l mai vadă în timpul zilei. Și suferea. Pentru că o parte din ea, cea mai rezonabilă, îi ordona să părăsească orașul cu primul autobuz. Și cealaltă, mai perfidă, îi ordona să caute compania acelui bărbat de la care nu putea veni nimic bun.

Zâmbetul inocent al lui Brent, declanșă un semnal de alarmă în mintea sa. Daniel. Cea care se va căsători cu Russ, va trebui să înfrunte acest mic monstru. Ei bine, cam mult pentru ea! Într-o poveste de dragoste, voia să joace rolul Cenușăresei! Nu al mamei vitrege!

Carol îi întinse un pahar de sifon cu gheață, scoțând-o din gândurile sale.

– De ce nu profiți de absența lui Beau pentru a pune la punct câteva detalii ale grătarului de duminică? întrebă Bonnie, în speranța de a domoli temerile surorii sale.

– Apropo, i-ai invitat pe Russ și pe fiul său?

– Da. Este de acord. Și-ți mulțumește. Pe cine altcineva ai invitat?

– Destul de mulți oameni pe care nu-i cunoști. Va fi ocazia să te prezint cercului monden din Casey's Corners. Nimic de-a face cu Monte Carlo.

– Nu mă îndoiesc. Dar asta nu înseamnă că mă voi distra mai puțin. Va fi și Brenda Jo acolo?

– Da.

– Și iubitul său?

– Negustorul de legume, timid ca un licean, care roșește până în vârful urechilor când este întrebat de prețul unui kilogram de morcovi?

– Chiar el.

– Nu, nu încă. În mintea mea, este foarte greu să-l asociez cu Brenda Jo. Ea este atât de expansivă și de spontană în comparație cu el, care seamănă cu un șoarece amețit....

– Extremele se atrag....

Carol bău o înghițitură de sifon și dădu afirmativ din cap. Bonnie își aminti descrierea făcută de sora sa și de primele reacții, când îl cunoscuse pe Beau. Oare nu se detestaseră înainte de a se iubi la nebunie? Se pregătea să-i ceară lui Carol să-i povestească prin ce alchimie reușiseră să se adore, când se sună. Din trei sărituri, Carol fu la ușă.

Când deschise, îl văzu pe Russ.

– Dumnezeule! Beau.... i s-a întâmplat o nenorocire!

– Nu, Carol, nu. Este bine. A fost doar reținut în afara orașului, unde a căzut un copac gros.

– Dar nu înțeleg de ce a rămas acolo! După câte știu, nu este forestier!

– Pentru că.... ce a descoperit lângă rădăcinile ieșite din pământ, necesită prezența unui polițist, Carol.

– De ce?

– Pentru că era.... un corp. Cel al unui bărbat mort de un timp oarecare. Și, dacă ne luăm după valiza gravată cu numele său, care a fost îngropată alături, este.... vorba despre Sam.

Strigătul lui Bonnie fu ecoul celui scos de Carol. Cât ai clipi, cele două surori erau una în brațele celeilalte, scuturate de suspine.

Legănându-se de pe un picior pe altul, Russ aștepta, emoționat și stânjenit la culme.

– Va trebui ca una dintre voi să mă însoțească. Pentru o identificare precisă, exclamă el după o lungă tăcere.

– Eu..... sunt incapabilă, șopti Carol între două suspine.

Bonnie nu ezită decât o secundă. În timp ce singura sa dorință era să sară într-un avion și să pună mii de kilometri între ea și Casey's Corners, exclamă, făcându-și curaj:

– Voi merge eu.

O duse pe Carol până la canapea și o așeză.

– Rămâi aici cu micuții. Mă ocup eu de tot.

Carol dădu din cap și lui Bonnie i se păru că în acea clipă era doar puțin mai în vârstă decât gemenii.

Când fu în mașină, apropierea lui Russ nu declanșă în ea nici cea mai mică emoție. Mintea îi era la trupul dezgropat. Se ducea să-și identifice fratele mort.... și totuși, nu reușea să creadă asta. Și totuși.... dacă era el, cum să-i anunțe soția? Cum să-i spună că fetița sa nu era decât o mică orfană? Și ea, Bonnie, ce va face fără fratele său? O lacrimă îi curgea pe obraz în clipa în care Russ opri

mașina la un stop.

Asta îi lăsă timp să-i arunce o privire lui Bonnie. Văzu lacrima curgând și se simți tulburat. Își puse mâna peste a sa și o strânse.

– De ce mergem la doctor? Nu-l puteați duce la morgă?

– Casey's Corners nu are morgă, Bonnie. Va trebui să-l trimitem pe Sam, dacă el este, la Kansas City pentru autopsie. Până atunci, îl vom lăsa la medic.

Bonnie strânse din dinți și încuviință în tăcere. Da, înțelegea că în Casey's Corners nu erau echipați pentru a înfrunta morțile violente. Dar ea, ea era oare? Nu va întârzia să afle răspunsul: Russ tocmai parcase în fața clădirii fără etaj, din cărămidă de culoare roz, care adăpostea cabinetul medicului. Beau îi aștepta în fața ușii.

– Unde este Carol? întrebă acesta, deschizând portiera lui Bonnie.

– N-ar fi rezistat șocului. A rămas acasă, unde de altfel ar trebui să i te alături. Are nevoie de tine, Beau. Mă va conduce Russ.

După o ezitare, Beau urcă în mașină, nu fără să-i mulțumească lui Bonnie pentru curajul său și pentru eficacitate. Cât despre Russ, acesta o privi cu admirație urcând cele trei trepte ale peronului. Așadar, sora mai mare, aparent tare, se prăbușise nervos, în timp ce mezina frivolă rezista. Uimitor.

O ajunse din urmă când intra în cabinet și o prinse de umeri. Se lăsă spre el și Russ închise ochii, nebun de fericire. Nu cunoștea cuvintele care o puteau consola, dar spera că gesturile

vor reuși s-o facă.

Bonnie își sprijini fruntea de pieptul său și Russ rămase nemișcat. Va rămâne acolo cât timp va trebui, până când ea va găsi puterea să meargă mai departe.

Nu durã mult. Bonnie se îndepărtă, își dădu părul pe spate și ridică spre el o față foarte palidă, a cărei expresie hotărâtă îl impresionă.

– Să terminăm, spuse tânăra femeie.

O conduse până la sala de tratamente a medicului. Pe masa de examinare zăcea o siluetă lungă, într-un sac de plastic. Russ văzu privirea lui Bonnie pironindu-se peste corpul încă necunoscut și inima i se strânse. Poate trebuia să procedeze pe etape.

Merse spre birou și-i arătă o valiză pusă deasupra.

– Privește mai întâi asta, Bonnie.

Bonnie se apropie și citi numele gravat cu litere aurii în piele. Sam Baker. Apoi declanșă încuietorile. Capacul se ridică și descoperi cărțile de credit, aparent toate ale lui Sam, cât și niște fotografii. Își recunoscu cumnata și nepoata. Apoi descoperi o verighetă. În interior, apăreau inițialele lui Sam. Ridică ochii plini de lacrimi spre Russ.

– Aceste lucruri sunt într-adevăr ale fratelui meu.

Dezolat, Russ oftă.

– În acest caz, cred că n-are rost să deschid acest.... această husă, făcu, indicând forma întinsă pe masa de examinare.

– Ba da. Vreau să am inima împăcată. N-aș putea trăi roasă de

remușcări. Russ puse mâna pe fermoar și o privi pe Bonnie. Aceasta aprobă din cap. Atunci, coborî cursorul. I se păru că nu auzise niciodată un scrâșnet mai sinistru.

Plasticul se îndepărtă, descoperind o față deja victimă a naturii. Bonnie se aplecă asupra ei, apoi izbucni în plâns. Făcu stânga-mprejur și ieși în fugă din sala de tratamente. Russ o ajunse din urmă și o îmbrățișă. Suspina pe umărul său și el îi mângâia părul murmurând cuvinte de consolare, când se îndepărtă de el și se îndreptă. Russ își înlănțui degetele cu ale sale.

– Bonnie, îmi pare rău. Oh! dacă aș putea să-ți spun cât de rău îmi pare....

– Russ! Nu înțelegi! exclamă printre două suspine. Nu plâng de durere ci de.... bucurie. Presupun că n-aveam dreptul în fața nefericitului de acolo.... Dar.... nu este Sam! Nu este fratele meu!

Russ crezu o clipă că trăsnetul tocmai îi căzuse la picioare.

– Cum? Ce spui, Bonnie? Ți-ai pierdut mințile.... Mă duc să văd dacă nu găsesc un calmant prin acele dulapuri și.....

– N-am nevoie de calmant! îl întrerupse Bonnie. Îți spun că trupul acela nu este al fratelui meu! Ești surd? Nu știu cine este, dar nu este Sam!

Capitolul 18

– Russ, trebuie să mă crezi! Îți spun că acel nefericit nu este Sam!

– Dar.... valiza, cărțile de credit și mai ales verigheta.... Cum să fi intrat în posesia lor?

– Nu știu, dar să ne întoarcem repede la sora mea. Carol trebuie să afle că ne sunt încă permise orice speranțe referitoare la fratele nostru!

În clipa în care să urce în Jeep, Bonnie își înnodă brațele în jurul gâtului lui Russ, se ridică în vârful picioarelor, și-l sărută pe obraz.

– Oh! sunt atât de fericită încât, încă puțin și voi dansa pe stradă.... Știu că ar trebui să-mi fie rușine. La urma urmei, bărbatul acesta asasinat avea poate o soție, copiii, care se frământă Dumnezeu știe unde. Dar cu atât mai rău. Sunt egoistă.

– Ba nu. Ești doar ... umană, o corectă Russ, zâmbind.

Și-i înapoie sărutul lui Bonnie. Oh, nu cast pe obraz, nu. Își apăsă îndelung buzele peste ale sale și nu i le lăsă decât când o simți încordându-se lângă el.

– Haide, la drum. Să mergem să le anunțăm vestea bună Carolei și lui Beau.

În timp ce rulau, Russ arunca frecvent priviri spre Bonnie. Vedea pe fața sa o ușurare amestecată cu oboseală.

– Te simți bine, Bonnie? o întrebă pe un ton plin de solicitudine.

– Da. Îmi revin din șoc. Și mintea începe să gândească. Unde oare este Sam? De ce nu se predă poliției, dacă este nevinovat? Se ascunde. Poate a dat lucrurile sale unui necunoscut, pentru a încurca pistele. Dar de ce verigheta? N-o scotea niciodată.

– Să sperăm că autopsia acestui domn X, va da niște răspunsuri.

Russ mângâie scurt mâinile împreunate ale lui Bonnie și aceasta ridică spre el o privire înduioșată.

– Mulțumesc pentru susținere, Russ. Ești foarte amabil.

– Tutuiește-mă, Bonnie, fie-ți milă! Formalismul nu are loc între noi. Sunt un tip simplu.

– De acord.

Ajunși în fața casei familiei Randolf, ieșiră din Jeep. În timp ce Russ se aștepta ca Bonnie să alerge până la ușă, o văzu că ezită. O speranță necugetată o făcu să-și umfle pieptul: se putea oare să aștepte s-o sărute iar? El îi dorea atât de mult sărutările și accesele de răzvrătire și ironiile... de fapt, o dorea în

întregime. Manifestările caracterului său dificil, ca și accesele de blândețe. Îi plăceau acele contraste care o deosebeau de alte femei. Cu ea, nu s-ar plictisi niciodată.

Bonnie îl privi ca și când se întreba asupra conduitei pe care s-o adopte, apoi înaintă spre peron. Așadar, alesese să-i scape din nou.

I se alătură sus pe trepte, dar acolo, Bonnie se opri din nou. Îi atinse bărbia cu vârful degetului arătător, înainte de a întreba:

– Russ, îți amintești cuvintele tale când ai spus că o atracție irezistibilă are loc între noi?

– Bineînțeles că-mi amintesc.

– Atunci, să știi că-ți împărtășesc părerea.

Și împinse ușa. Russ rămase nemișcat în prag, tulburat de această declarație directă, căreia nu-i înțelegea încă toate sensurile.

Coastele de porc căpătau ușor culoarea caramelei pe grătar și o aromă delicioasă umplea atmosfera.

Grupuri de oameni în ținute relaxate discutau pe peluză mâncându-și cotletele cu degetele și Bonnie simți că-i lasă gura apă. Zâmbi în sinea sa: cum, ea care cunoscuse cele mai mari

restaurante franțuzești, se putea delecta dinaintea unei fripturi la grătar, stropită cu ketchup? Oamenii poate.... La urma urmei, era o americană adevărată....

Niște copii se jucau cu mingea, câțiva bărbați, printre care Beau și Russ, instalați în șezlonguri, stăteau la taifas bând bere și Carol se agita între bucătărie și masa din grădină, pe care punea salatiere mari. Pe scurt, fiecare făcea ceva pe îndelete. Cu excepția lui Daniel.

Așezat la rădăcina unui copac, își contempla paharul de Coca-Cola, cu o mină încruntată. Invitațiile celorlalți copii de a intra în jocul lor, se pare că nu-l interesaseră. Prefera să stea îmbufnat în colțul său.

Bonnie ridică discret din umeri și-și întoarse privirea de la urmașul dezagreabil. Era de preferat să observe tatăl. El, cel puțin, zâmbea. Și zâmbetul acela o făcea să se topească.

Un sentiment de totală confuzie o cuprindea când se gândea la el. O parte din ea refuza să-i facă loc în inima sa. Dar o alta, cea mai mare, era imprudent deschisă, iar el se grăbise să pătrundă acolo. Această dragoste care se înfiripa o îngrozea și-și desfășura toate comorile de viclenie pentru a nu-l întâlni pe Russ toată săptămâna.

Un bărbat de circa cincizeci de ani, cu fața ascunsă de umbra unei pălării texane, se apropie de Bonnie și-i oferi un pahar de oranjadă. Tânăra femeie știa că se numea Waylon.

– Ei bine, domnișoară Baker, vă place Casey's Corners? o întrebă zâmbind.

– Da, destul de mult. Este un orășel fermecător.

– În zilele noastre, oamenii fug de marile orașe. Sunt prea periculoase pentru a-și crește copiii în liniște. Priviți-l pe Russ. Avea o carieră strălucitoare la Chicago, și totuși a preferat să se stabilească aici, pentru fiul său.

– Mmm. Nu sunt sigură că băiatul acesta se simte foarte în largul lui aici.

– Este nefericit.

– Nefericit? Un mic diavol, da!

Waylon izbucni în râs.

– Liniștiți-vă, Russ va reuși să-i descrețească fruntea și să-l echilibreze.

În sinea sa, Bonnie se gândi că Daniel nu era decât un viitor derbedeu și că într-o zi sau alta va petrece într-adevăr noaptea la postul de poliție și că tatăl său, șerif adjunct, nu va putea face atunci mare lucru pentru feciorul său. Oh, dar în definitiv, ce o privea pe ea? Russ va fi încă în luptă cu copilul când ea va fi la mii de kilometri de ei.

Da, foarte curând, va fi departe. Și, spre marea sa stupoare, inima i se strânse la această perspectivă.

Plecarea sa era totuși iminentă: în cincisprezece zile va primi al doilea cec. Acea bucată de hârtie reprezenta libertatea. Atunci, de ce oare nu-i gusta savoarea în avans?

Contrariată că se simțea morocănoasă, se hotărî să profite de clipa prezentă. Carol organizase picnicul ca o maestră, pentru a-și sărbători soțul. Trebuia să fie la același nivel și să se lase

câștigată de veselia înconjurătoare.

Intră în bucătărie în urma Carolei și găsi acolo mai multe tinere femei așezate la masă, în fața unor ceaiuri cu gheață.

– Pot să mă fac utilă? își întrebă sora.

– Nu, mulțumesc. Încercăm să ne bucurăm de puțină liniște cât timp copiii se joacă.

– Nu este niciunul al meu în grupul acela de obrăznicături, o corectă Brenda Jo. Am lăsat prea mult în suspensie ceasul meu biologic și acum, îngrijirea unui prunc nu mai este de actualitate pentru mine! Dar tu, Bonnie, să nu faci aceeași prostie ca mine. Grăbește-te!

– Ei! Nu sunt grăbită: n-am decât douăzeci și cinci de ani!

– Țțț.... țțț.... anii trec repede și înainte să spui "uf!" ești un fruct uscat.... Așa că distrează-te pentru moment, dar gândește-te la viitor.

Să se distreze..... Bonnie oftă. Oh! o făcuse din plin. Dar perioade de singurătate se intercalaseră între petreceri și călătorii, iar iubiții fermecători și nestatornici nu o mulțumiseră.

Nu simțise niciodată acea senzație că este protejată de un bărbat atent, ca în seara în care Russ o dusese să recunoască trupul găsit. Solicitudinea sa, senzația că-i împărtășea durerea și că o va susține dacă se va prăbuși nervos, o făcea pe Bonnie gânditoare când își amintea. Cât de plăcut era să fii în doi.....

Dar la ce bun să zăbovească asupra cuplului pe care-l formase pentru o seară cu Russ? În cincisprezece zile, va pleca.

Atunci, de ce-l privea pe ascuns prin fereastră? Îi șoptea ceva

la urechea fiului său și, parcă atrași de un magnet, ochii i se îndreptară spre Bonnie. Îi adresă un zâmbet, apoi se apropie de ea.

– Bonnie, Daniel tocmai mi-a spus că i-ar plăcea să meargă la iarmaroc sâmbăta viitoare. Ai veni cu noi?

– Este oare o invitație?

Russ se încruntă și tăcu un timp, vizibil încurcat de întrebare.

– Mi se pare că da, spuse în cele din urmă. Ei bine?

La rândul său, Bonnie păstră tăcerea câteva secunde. Apoi se hotărî.

– Ei bine, de acord.

Russ se alătură prietenilor săi, cu o expresie mulțumită pe față și Bonnie se întoarse. Roși când își dădu seama că tinerele femei așezate în jurul mesei nu pierduseră nici cel mai mic cuvânt.

– Este timpul să servesc tortul, exclamă Carol, vizibil dornică să-și scoată sora din încurcătură. Haideți, fetelor, să mergem cu alai!

Tortul sosi pe o tavă imensă, purtată de Carol. Aceasta îl puse ceremonios pe masă și aprinse lumânările.

– Evident, efectul ar fi fost mai bun noaptea, spuse ea pufnind. Dar intenția contează, nu-i așa?

În loc de răspuns, Beau îi cuprinse talia și o strânse lângă el. Bonnie îi văzu schimbând o privire plină de dragoste. Oftă de invidie.

Bucăți mari fură tăiate din coca moale cât trebuia și

distribuite în cerc, iar cadourile începură să apară. Chinuită, Bonnie își încrucișă mâinile goale la spate. Afurisitul de Daniel... statueta s-ar fi potrivit perfect cu ambianța momentului.

Din fericire, telefonul care sună îi domoli brusc furia care se intensifica. Beau străbătu bucătăria pentru a merge să răspundă în hol.

– Gata, domnul X al nostru are un nume! anunță câteva minute mai târziu. Kansas City l-a identificat.

Bonnie încremeni pe loc, cu inima bătând să-i spargă pieptul.... Dumnezeule, nu era decât o șansă la un milion să se fi înșelat afirmând că bărbatul care fusese pus în husa de plastic să nu fie Sam, dar nu putea s-o neglijeze.

– Se numește Richard Burwell, reluă Beau și este din Wichita. Cunoscut, printre altele, ca hoț de buzunare și spărgător.

– Asta explică de ce era în posesia lucrurilor lui Sam!

– Exact. Dar asta nu ne lămurește asupra morții sale, nici asupra locului în care se ascunde fratele vostru, Bonnie. Sper ca cele două probleme să nu aibă legătură între ele....

Bonnie se încruntă.

– Beau, să nu-mi spui că îți închipui că Sam l-a omorât pe acest Burwell!

– Nu. De altfel, dacă ar fi făcut-o, presupun că ar fi fost destul de isteț pentru a nu-și îngropa valiza lui lângă cadavru.

Bonnie pocni din degete, cu ochii brusc strălucitori.

– Asta dovedește chiar contrariul: cineva l-a ucis pe acest individ crezând că era vorba de Sam! Carol, fratele nostru este

urmărit. I se vrea viața! Este în primejdie și nu ne contactează de teamă să nu se lege cineva de noi. Vrea să rămânem în afara acestei întâmplări sumbre.

– Mmm. Mi se pare puțin tras de păr, dar nu o prostie, acceptă Beau. Acestea fiind spuse, să uităm deocamdată de toate astea. La urma urmei, nu împlinesc în fiecare zi treizeci și cinci de ani! Așa că, să-i ducem pe copii în parc. Cei mai mari vor juca fotbal, în timp ce cei mici se vor amuza la călușei. De acord?

După o jumătate de oră, portierele se trânteau în fața casei și mașinile demarau. Crezând că toată lumea plecase, Bonnie se pregătea să intre în bucătărie pentru a face puțină ordine, când apăru Russ, cu un aer dezolat.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă tânăra femeie. Nu i-ai însoțit pe ceilalți?

– Daniel nu ține să meargă. Spune că se va plictisi la fel de bine aici ca și în parc.

Bonnie oftă.

– La naiba, Russ, nu poți să încetezi o clipă să cedezi la tot ce-i trece prin minte?

– Nu este atât de simplu. Capriciile sale sunt destinate să-mi testeze reacțiile.

– Cu ce scop? Oare n-are nimic mai bun de făcut decât să indispună lumea?

– Bonnie, ești dură. Nu cunoști deloc traumatismele suferite de fiul meu. Nu se înțelegea foarte bine cu Anne, dar faptul că l-a părăsit l-a șocat în asemenea măsură, încât nici nu-ți

imaginezi. Așa că se arată nesuferit cu mine, pentru a ști dacă-l iubesc.

– Cum?

– Ei bine, îmi măsoară dragostea după capacitatea de a-i rezista. Vrea să știe dacă voi fi în stare să-l resping cu adevărat.

– Și.... ai fi?

– Pentru Dumnezeu, nu! Îl iubesc pe acest copil.... necondiționat. Și-l voi iubi întotdeauna, oricât m-ar face să sufăr. De altfel.....

Russ se întrerupse brusc: Daniel se apropia, cu obișnuita sa mină dezaprobatoare.

– Mi-am schimbat părerea. Vreau să merg în parc.

– Super, fiule! Sări în Jeep.

– Oare ea ne va însoți? întrebă copilul arătând-o pe Bonnie cu degetul.

– Da. Și nu-ți voi permite să spui că vezi vreun inconvenient în asta.

Tonul lui Russ fusese fără apel și Daniel probabil își dădu seama, deoarece urcă în mașină fără a protesta. Bonnie se așeză pe scaunul pasagerului și Russ demară.

După sosirea lor în parc, fu o clipă de incertitudine, Daniel făcând mofturi să se alăture meciului de fotbal în curs, dar Russ reorganiză echipele și fiul său acceptă în cele din urmă să se integreze în joc.

Ora care urmă trecu fără complicații. Copilului părea să-i facă într-adevăr plăcere să bată mingea și Bonnie îl văzu râzând

pentru prima dată.

Societatea nu se despărți decât la căderea nopții și Russ se oferi s-o conducă pe Bonnie.

– Ce zi plăcută! exclamă acesta când se lăsă răcoarea apusului.

– Da. Tocmai de aceea am ales să mă stabilesc la Casey's Corners. Nu-mi închipui o atmosferă atât de prietenoasă și de relaxantă la Chicago.

Bonnie se întoarse spre Daniel, așezat pe bancheta din spate.

– Te-ai distrat bine, tinere?

– Ei, se poate spune mulțumitor.

Și se întoarse, ca și când subit vederea trotuarului oferea un spectacol fascinant. Bonnie se încruntă. Orice ar fi spus, se izbea de un zid. Puștiul o detesta, dar ea n-avea nevoie de sprijinul său!

– Se apropie toamna, spuse Russ, dornic probabil să destindă atmosfera brusc apăsătoare în mica mașină. Se simte în această briză ușoară care poartă parfumul magnoliilor. Ador toamna. Duminicile dimineața, ghemuit sub plapuma de puf ascultând ploaia și apoi, un foc bun după-amiaza în șemineu.... Pentru mine, toamna este sezonul ideal pentru a te îndrăgosti.

Apăru casa familiei Randolf și Russ parcă de-a lungul trotuarului. Se întoarse spre Bonnie și, ca și când uitase de prezența fiului său, declară:

– Îmi dai niște idei ciudate, Bonnie Baker.

– Ah da? De ce gen?

– Mă duc să iau aer! trâmbiță Daniel coborând din mașină.

Russ îl privi îndepărtându-se pe trotuar. Cu mâinile în buzunare, lovea cu piciorul în straturile care-l mărgineau.

Oftă, apoi se întoarse și-și aținti ochii ca smoala în cei ai lui Bonnie.

– Gânduri care mă neliniștesc, reluă. Mă întreb ce parfum voi simți dacă îmi voi freca nasul de urechea ta. Și apoi, cum arăți dimineața la trezire, după o noapte de dragoste. Își puse degetul pe obrazul lui Bonnie, urmărindu-i ușor conturul. Tânăra femeie își simți pulsul accelerându-se și nu îndrăzni să facă nicio mișcare, de teamă să nu-și dezvăluie tulburarea. Vocea lui Daniel, care se auzi lângă mașină, distruse farmecul clipei.

– Ei, tată! M-am săturat până peste cap. Ne întoarcem acasă?

Bonnie coborî atât de repede din Jeep, încât era gata să-și scrântească glezna.

– Noapte bună, Alteță, spuse Russ, în timp ce fiul său se instala în spate.

Alteță..... Mereu aceeași poreclă. Dar în seara aceasta, conotația disprețuitoare din primele zile dispăruse. Mergând spre casă, Bonnie își repeta în minte cuvintele lui Russ. Și pe neașteptate, să fie numită "Alteță" i se păru foarte plăcut. Suna ca un omagiu și Bonnie se înfioră de plăcere.

Doar când puse piciorul pe peron își dădu seama că tocmai se vârâse în necazuri până la gât. Pentru că se întâmplase lucrul de care se temea. Pe ascuns, fără să aibă timp să reacționeze.

Ei da, era adevărat: se îndrăgostise de Russ.

Capitolul 19

Fir-ar să fie! Era iar unul din roboții aceia respingători.

Furioasă, Bonnie era gata să închidă când răsună semnalul de înregistrare, apoi se răzgândi. Trebuia neapărat să ia legătura cu Garrison. Așa că-i lăsă un mesaj.

– Aici Bonnie. Sunt la Carol, la Casey's Corners. Ai putea să mă suni urgent? Trebuie să-ți vorbesc.

Era al treilea mesaj pe care i-l lăsa asociatului tatălui său în câteva zile, dar el tot n-o contactase. Bănuind fără îndoială motivele telefonului său, o evita.

Descurajată, se trânti pe canapea. Liniștea deplină care domnea în casă o indispunea. Mai devreme, seara, Beau și Carol plecaseră la niște prieteni să joace cărți, luându-i și pe gemeni. O invitaseră și pe ea, dar Bonnie refuzase: la ce bun să le impună și altora tristețea sa?

Hotărât lucru, chiar era timpul ca Garrison să-i telefoneze și

să-i spună când intenționa să-i dea cecul. Astfel, va putea părăsi acest oraș afurisit. Știind totuși că inima îi va rămâne aici, frântă. Nu putea aștepta nimic de la Russ. Oh, desigur, o dorea. Și ce? La fel ca zeci de alți bărbați, în trecut. Dar fără ca dorința să se transforme în dragoste. Ca și ei, Russ o dorea, fără s-o iubească. Nu pretindea nici măcar că simte prietenie pentru ea. Singura dorință era s-o ducă în patul său. Și apoi, adio.

Așa că va părăsi Casey's Corners, deoarece nu voia o banală relație fizică între ea și Russ. Aștepta mai mult. Știa totuși că putea aștepta până la calendele grecești, fără să se schimbe ceva: Russ n-o iubea și n-o va iubi niciodată.

Pentru că nu semăna deloc cu imaginea pe care și-o făcuse el despre femeia ideală și pentru că fiul său insuportabil nu va accepta ca Bonnie să se amestece în viața lor.

Tristă și obosită să se gândească mereu la aceleași lucruri, își rezemă capul de spătarul canapelei și oftă. Nu era decât ora douăzeci. Beau și Carol nu se vor întoarce înainte de două ore. Oare cum să-și omoare timpul așteptându-i?

În locul televizorului, optă mai degrabă pentru muzică. Puse un disc cu cântece melancolice, care păreau să reflecte dispoziția sa, apoi se duse în camera cu îmbrăcăminte. Mânată de o inspirație pe care o considera morbidă, făcu să culiseze o ușă, cea în spatele căreia se afla rochia ei de mireasă. Carol o aranjase cu grijă acolo în ziua sosirii sale și de atunci, existența acestui veșmânt îi ieșise aproape din minte lui Bonnie.

Desprinse umerașul și rochia apăru într-un foșnet de mătase.

Ce nebunie din partea sa alegerea acelei paruri demnă de o prinţesă din basme! Ea, care se lăuda cu anticonformismul său, pusese ochii pe cea mai romantică şi mai tradiţională dintre ţinute. Singura concesie la principiile sale, insistase s-o plătească din proprii bani. Şi toate acestea pentru ce? Pentru a se căsători cu un prinţ, adorabil desigur, dar pe care nu-l iubea. Evident, fusese sensibilă la faptul de a deveni o femeie cuminte şi respectabilă. Iluzia făcuse restul.

Dar acum, înţelegea că nu fusese vorba decât de o mascaradă. Şi se simţea tristă până la lacrimi.

Într-un impuls brusc, îşi smulse mai mult decât îşi scoase tricoul şi blugii şi îmbrăcă minunea albă. Îşi aranjă corsajul cu ajutorul unor nasturi mici făcuţi din perle veritabile şi se privi în oglindă. Fir-ar să fie, ar fi fost o mireasă al naibii de frumoasă....

Închise ochii şi şi-l imagină pe Russ, în costum, la braţul său. Doamne, cât era de frumos.... mai frumos decât toţi aristocraţii Pământului.

Această imagine o tulbură atât de mult, încât alergă în bucătărie: nişte ceai cu gheaţă. În lipsa unui duş rece, îi trebuia un ceai cu gheaţă.... Îşi servi un pahar mare şi se aşeză la masă, cu privirea pierdută pe uşile dulapurilor din bucătărie. Russ voia o femeie care să ştie să se folosească de tot ce conţineau ele. O zână a căminului! Şi o înlocuitoare de mamă pentru Daniel. Asta n-avea nimic de-a face cu slujba ei la secţie. Nu va putea solicita niciodată acest loc.... N-avea calificarea cerută.

Îi veniră în minte criticile tatălui său. Nu era bună de nimic.

Iată ce spunea despre ea. Şi o sfătuise să se căsătorească neapărat cu un bărbat bogat, care să-i plătească o menajeră.

Brusc, liniştea care urmă terminării discului o aduse în prezent. Se îndreptă spre salon, când auzi un trosnet deasupra capului. Se opri. Oare ce se întâmpla? Parcă mergea cineva prin camera lui Beau şi a Carolei. Încremenită o clipă, ajunse din trei paşi la telefon şi cu un deget care tremura, formă numărul postului. I se răspunse imediat.

– Russ? Tu eşti?

– Da. Cine este.... Oh, Bonnie?

– Umblă cineva la primul etaj, şopti tânăra femeie. Sunt singură în casă şi aud cum merge....

– Poate nu-i decât un şoarece, dar sosesc totuşi.

Bonnie închise fără zgomot şi se strecură până în bucătărie, unde deschise un sertar. Un cuţit mare strălucea acolo. Iată ce-i va trebui. Puse mâna pe el şi se simţi imediat mai puţin neliniştită.

Înaintă spre scară şi, întinzând capul spre primul etaj, strigă:

– Hei! Este cineva acolo?

Se făcu linişte, apoi se auziră nişte paşi grăbiţi. Dacă era vorba de un şoarece, cântărea cel puţin optzeci de kilograme....

Bonnie îşi făcea curaj când se bătu la uşa de la intrare. Russ! Oh, mulţumesc, Dumnezeule!

Îi deschise şi bărbatul rămase o clipă încremenit la vederea cuţitului mare de bucătărie. Apoi o luă cu precauţie de mână.

– Să scăpăm de ăsta, înainte să fii rănită şi închide-te în salon.

Mă duc sus să văd despre ce este vorba.

Își scoase revolverul și cu țeava îndreptată în fața lui, urcă scara. Câteva secunde mai târziu, Bonnie îl auzi strigând-o.

– Poți să vii, Bonnie!

Ridicându-și rochia cu amândouă mâinile pentru a evita să-și prindă picioarele în tiv, i se alătură lui Russ, care era în camera sa și nu în cea a Carolei. Gura i se rotunji de surpriză când văzu fereastra larg deschisă și cutia sa de bijuterii abandonată pe pat.

– Ai avut dreptate, spuse Russ. Într-adevăr a fost cineva, dar pasărea a zburat.

O privi pe Bonnie ca și când ar fi contemplat o apariție divină și tânăra femeie își dădu atunci seama de efectul pe care îl putea produce ținuta sa.

– Dumnezeule, Bonnie..... te căsătorești în noaptea asta?

Tonul lui Russ se voia amuzat, dar Bonnie percepu în el o intonație de teamă. Lăsă capul în jos și se simți roșind.

– Oh, nu! M-am.... amuzat puțin, atâta tot.

Russ își frecă fruntea cu un aer gânditor, incapabil parcă să-și desprindă privirea de la tânăra femeie.

– Ei bine, te vei ocupa de spărgător, sau nu? îl întrebă tăios, pentru a rupe vraja.

– Cum? Oh, da. Dar mai întâi, trebuie să-mi spui ce ți-a furat.

Bonnie se așeză pe cuvertură și goli conținutul cutiei de bijuterii. Neîncrezătoare, își văzu colierul de perle, cerceii din diamante și alte piese de mai mică valoare. Dar oare ce voia acel hoț de abandonase toate acestea? Reprezentau totuși o sumă

frumușică.

Apoi descoperi ce lipsea.

– Pasărea phenix! Tata mi-a oferit-o cu câteva zile înainte de moartea sa! Un bijutier a făcut trei, la comandă. Una pentru fiecare dintre fetele Baker. Era atârnată pe un lanț de aur și s-ar spune că este singura bijuterie care lipsește.

– Are o valoare foarte mare?

– Nu în mod special, nu. Doar sentimentală. Acești cercei valorează de zece ori mai mult. Nu înțeleg de ce banditul a ales să ia doar asta.

Cuprinsă de o bruscă inspirație, Bonnie străbătu culoarul și intră în camera surorii sale. Ca și în a sa, cutia de bijuterii fusese abandonată, deschisă, pe pat. Bonnie îi răscoli cu febrilitate conținutul.

– A dispărut și pasărea phenix a Carolei, exclamă. Și nimic altceva. Oare cum explici asta, Russ? Hoțul a lăsat acest colier din aur care valorează o avere!

Russ rămăsese în ușă. Respirând sacadat, îi era greu să concentreze asupra celor spuse de Bonnie. Toată atenția îi era concentrată asupra corsajului pe jumătate încheiat în nasturi al rochiei, privind pieptul plinuț al tinerei femei.

– Voi.... arunca o privire în grădină. Trebuie să existe urme de pași.

Și fugi ca și când brusc, ar fi avut foc sub tălpi.

În grădină, descoperi fără greutate urme de pantofi. Fusese escaladată fațada ajutându-se de glicină și forțată fereastra

camerei lui Bonnie.

Îl tulbura să se gândească la ea. Ce apariție! S-ar fi spus că era Cenușăreasa în seara balului. Respira încă greu și inima îi bătea puternic. Pentru că întocmai ca prințului cel din basm, nu Aldebert – i-ar fi plăcut să facă dragoste cu această frumusețe....

Așteptă să i se liniștească pulsul înainte de a intra în casă. O găsi pe Bonnie în bucătărie și o încântătoare aromă de cafea proaspătă umplea încăperea.

– Ei bine? Ai găsit ceva?

– Urme de pași. Atâta tot. Tipul este profesionist.

– De ce?

– Pentru că un amator n-ar risca să intre într-o casă ocupată. Și pentru că n-a luat decât ce-l interesa. A disprețuit diamantele, ce-i fusese comandat erau pandantivele cu imaginea păsării phenix.

Russ se așeză și acceptă ceașca pe care i-o întindea Bonnie.

– M-ai evitat toată săptămâna, spuse luând zaharnița.

– Remarca este fără legătură cu motivele prezenței tale aici.

– De acord cu tine. Cu toate acestea, este adevărat: fugi de mine.

– Oh.... am fost ocupată.

– Și cu ce anume?

– Să mă gândesc unde voi merge îndată ce-mi voi încasa cecul.

Russ își simți umerii prăbușindu-se. N-ar fi reacționat altfel dacă Bonnie l-ar fi lovit.

– Sunt sigur că locul pe care-l vei alege va fi foarte îndepărtat de Casey's Corners și foarte puțin economic. Hoteluri mari, golf pentru bogați, localuri de noapte.... nu va lipsi nimic. Te vei distra foarte bine.

Bonnie își aținti privirea ca apa pură asupra lui Russ.

– Există oare altceva de făcut în viață decât să te distrezi?

– Nu pentru o altețǎ, presupun.

Mm. Asta era. Conotația peiorativă revenise în momentul de a rosti "altețǎ".

Cu un nod în gât, Bonnie se întoarse, prefăcându-se că se duce să caute dulceață într-un dulap.

– Când ai intenția să pleci? întrebă Russ cu o voce gâtuită.

– Nu știu încă. Încerc în zadar să-l găsesc pe Garrison pentru a-mi trimite cecul urgent.

– Și.... planul nostru de a merge la iarmaroc, sâmbătă? Îl lași baltă?

Russ își reproșa că insista și că vorbea pe un ton care-i trăda dezamăgirea. Dar era peste puterile lui. Ideea plecării lui Bonnie îl tulburase.

– Oh, nu cred că Daniel va fi peste măsură de contrariat dacă nu voi fi cu voi în seara aceea.... Dar cred că voi fi încă la Casey's Corners. Îl văd cu greu pe Garrison, care nu se abate de la principiile sale, trimițându-mi cecul înainte de data prevăzută.

Russ își sprijini palmele pe masă. Trebuia să se ridice, să fugă.... înainte de a comite vreun act stupid.

Reuși să se ridice în picioarele care-l ascultară cu greu și să

facă un pas în direcția ușii. Apoi se întoarse, puțin conștient să fi ordonat acea mișcare creierului, Și, minune, atunci picioarele se mișcară fără să se împotrivească. Necazul era că-l conduseră până la Bonnie.

Aceasta îi întorsese spatele, aparent absorbită de căutarea unui obiect misterios în dulap. Își înnodă brațele în jurul bustului său, o aduse complet lângă el și puse stăpânire pe gura ei.

Vocii ascunse în adâncul minții sale care îi ordona să înceteze, îi răspunse că nu era vorba decât de un ultim sărut, un sărut de adio și că apoi va fi cuminte.

Mai întâi o simți pe tânăra femeie reticentă. Ținu buzele strânse și corpul încordat. Apoi, ca și când o scânteie o aprinsese, îi dădu gura cu aviditate, cu voluptate. Trupul îi deveni mai suplu în modul de a se modela după formele lui Russ. Lipită de el, își înnodă brațele în spatele cefei sale, asemenea unui înecat al cărui destin depindea de cel care-l susținea. Russ își auzi inima bătând, apoi simți senzația că mergea în buiestru cu a sa. Pulsurile lor băteau în același ritm nebunesc și bărbatul crezu că este pe punctul de a-și pierde capul. O ridică pe Bonnie în brațe și o aduse în salon. Acolo, o puse pe canapea și îngenunche în fața ei.

O privi îndelung, cu ochii strălucind de admirație și Bonnie se simți pierzându-și controlul. Dumnezeule, oare aceasta era dragostea? Această pasiune care-i făcea să dispară rațiunea și care pretindea ca celălalt să fie al său pentru totdeauna? Așadar,

până în acea zi, ceea ce crezuse că este dragoste nu fusese decât o aventură trecătoare. Ce simțea pentru Russ era atât de profund, atât de intens, încât rămase încremenită. Pe viitor, inima și trupul său nu vor mai putea funcționa în mod autonom. Fără Russ, nu va mai fi decât umbra ei însăși, o simțea, și asta o speria.

Ca și când ar fi auzit-o exprimându-și temerile, Russ o sărută. Și valul de dorință care o copleși pe Bonnie îi șterse teama, lăsând loc doar plăcerii. Împărțită între dorința de a se abandona și cea de a-i răspunde la fiecare mângâiere, se undui pe divan, întinsă spre Russ și supusă mâinilor sale. Acesta îi sărută pieptul care palpita, degetele lui îi atinseră sânii și Bonnie se auzi gemând de fericire. Își dădu seama că bărbatul se întinsese lângă ea, că șoldurile sale le presau pe ale ei și-și vârî mâna sub cămașa lui, nerăbdătoare să mângâie mușchii tari ai spatelui, să-l facă să-și îndoaie doar printr-o atingere șalele spre abdomenul său. Îl simți aprinzându-se.

Șoptind cuvinte fără șir, la urechea lui Bonnie, toate evocând dragostea, bărbatul îi ridică tricoul și-i savură pielea ce se înfioră. Cu ochii închiși, tânăra femeie oftă. În acea clipă, cerul s-ar fi putut rupe în milioane de bucăți, sau soarele să se stingă, nu și-ar fi dat seama. Lumea se limita la acest bărbat care trezea în ea cele mai încântătoare senzații pe care și le imaginase vreodată.

Russ o ridică ușor pe braț și ea lăsă mâna să-i alunece peste abdomenul bărbatului, tare și în același timp plăcut la pipăit, ca

o piatră înfășurată în mătase. Un frison de voluptate o parcurse. Își dori brusc ca acele haine care-i despărțeau să dispară ca prin farmec, ca pielea lor să se poată atinge în sfârșit.

Dar Russ nu părea grăbit. Privirea încântată se plimba peste ea și-i zâmbi.

– Bonnie..... cât de frumoasă ești.... ești un vis devenit realitate. O prințesă din basme, coborâtă pe pământ. Vreau să te iubesc.... să te iubesc atât de puternic și de bine încât să nu mai pleci niciodată de unde ai venit.

Pentru Bonnie, aceste cuvinte avură efectul unui duș rece. Să plece.... în altă parte, oare nu asta hotărâse? Nu-și jurase să fugă de acest bărbat, de la care nu putea aștepta nimic altceva decât o clipă de plăcere?

Se ridică într-un cot și se eliberă.

– Nu, Russ. Nu pot.... nu vreau să fac dragoste cu tine.

Oh! Oare cum să-l facă să înțeleagă că, în mintea sa, dragostea nu era un act, ci o stare? Că nu-i va dărui trupul decât dacă îi voia și sufletul? Dorința îl făcea tandru. Dar apoi, când va fi mulțumit, o va îndepărta. Și va urca într-un autobuz sau într-un avion pentru capătul lumii, cu inima sfâșiată.

Așa că, atâta timp cât mai avea putere și cât nu se întâmplase nimic cu adevărat serios între ei, îl respinse și se așeză.

Uluit și respirând greu, Russ rămase încremenit, cu mâna pusă pe umărul lui Bonnie. Apoi se ridică la rândul său. Nu, nu va face dragoste doar pentru plăcerea fizică. Dacă ea nu-l iubea, nu va ceda dorinței. Nu voia să ajungă în paradis pentru a cădea

apoi înapoi în infern. Deoarece va pleca și va rămâne singur cu visurile sale distruse și cu disperarea sa.

Era de preferat așadar să nu se întâmple nimic altceva decât acest flirt împins cam departe. Astfel, despărțirea va fi mai puțin dureroasă.

– Ai dreptate, Bonnie. Îmbracă-te.

– Îmi.... pare rău, răspunse tânăra femeie aranjându-și tricoul sub cureaua blugilor.

– Trebuie să mă întorc la comisariat, spuse bărbatul cu spatele întors. Trebuie să fac un raport asupra acestei spargeri.

Merse spre ușă, ca și când tot ce tocmai se petrecuse între ei nu fusese decât o paranteză care se va șterge de la sine.

– Crezi că eu și Carol ne vom regăsi pandantivele?

– Mă îndoiesc. Totuși, îi voi anunța pe cei care împrumută în schimbul unei garanții. Dar această bijuterie nu a fost furată pentru valoarea sa pe piață. Altfel, diamantele n-ar mai fi fost acolo.

Cu aceste cuvinte, Russ plecă. Și de data aceasta nu mai făcu cale-ntoarsă.

Bonnie rămase încremenită pe canapea, până când auzi Jeepul demarând. Atunci, își luă capul în mâini și izbucni în plâns.

Russ conducea foarte încet, astfel încât să se calmeze până la sosirea la comisariat. Era copleșit de sentimente violente: suferință, frustrare, mânie.... Cum să le identifice pe toate? Jumătate dintre ele îi erau necunoscute. Tot ce știa cu certitudine, era că trupul său se plângea că nu fusese satisfăcut și că inima îi sângera că întrezărise paradisul fără să poată pătrunde acolo. Viitorul ar fi putut fi atât de frumos cu Bonnie. Ar fi devenit steaua lui, l-ar fi condus în toate acțiunile și dorințele.... dacă ar fi vrut să fie a lui.

Dar prințesa nu s-ar potrivi cu un păstor. Va merge să se alăture celor de felul ei și-l va abandona plăcerilor sale comune pe el, necioplitul din Kansas.

Parcă mașina în fața postului și opri motorul. Apoi rămase așezat pe scaun, cu brațele rezemate de volan și capul între mâini. Dumnezeule!.... Cât de fericit ar fi putut fi în această clipă, dacă ar fi făcut dragoste din pasiune.... În câteva luni, răgaz necesar pentru a-l îmblânzi pe Daniel, ar fi fost căsătoriți. Îmbrăcată în incredibila sa rochie albă, Bonnie ar fi mers la altar la brațul său și.... La naiba! Totul se întâmplase din cauza afurisitei aceleia de rochii! Dacă n-ar fi văzut-o pe Bonnie în ea, n-ar fi îndrăznit niciodată să meargă mai departe de un simplu sărut. Rochia aceea îl înnebunise. De dragoste și de dorință.

Își înăbuși un suspin. Ce crudă era viața.... După ce suferise atât de mult cu Anne, își făcuse iluzii, convins că atunci când se va îndrăgosti din nou, va fi fericit.

Eroare pe toată linia! Iubea și suferea, încât îi venea să urle.

Ieşi din Jeep şi trânti atât de puternic portiera, încât maşina scârţâi. Ticălos destin. Se simţea mai singur ca niciodată. Şi totuşi, Bonnie era încă în oraş.

Oftă, neîndrăznind să-şi imagineze cât va fi de trist când ea va pleca cu adevărat.

Capitolul 20

– Ești sigură că vrei să-i însoțești pe Russ și pe Daniel? întrebă Carol cu un aer dezolat.

Bonnie aprobă dând din cap și-și înăbuși un căscat.

– Da. Sunt doar puțin obosită. Am dormit prost, atâta tot. Din cauza coșmarurilor.

Carol îi lăsă pe gemeni pe scaunele lor înalte: aceștia înlăturau coaja de pe niște ciorchini de struguri ceea ce le absorbea toată atenția, încât păstrau liniștea.

Se așeză lângă sora sa și-și puse mâna peste a ei.

– Știi, Bonnie, mi se întâmplă la fel. Mă îmbolnăvește ideea că un străin a intrat în casa mea, scotocind prin lucrurile noastre și luând singura bijuterie la care țineam cu adevărat.

– Înțeleg. Dar coșmarurile mele au de-a face cu Sam, nu cu spargerea.

– Oh.... tot aceleași imagini în care aleargă de-a lungul

autostrăzii strigând ceva ce nu auzi?

– Exact. Și apoi, în noaptea aceea situația s-a schimbat. Nu mai era Sam cel care fugea, ci eu. Eram urmărită, dar nu-i distingeam pe urmăritori. Alergam cu sufletul la gură când am căzut. Atunci, m-am întors, așteptându-mă să fiu capturată dintr-o clipă în alta.... dar nu era nimeni în urma mea. Și m-am trezit, lac de sudoare, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, ca și când într-adevăr alergasem să-mi salvez viața.

Carolyn îi bătu ușor mâna și Bonnie se simți liniștită. Orice ar fi gândit, nu era singură pe lume.

– Visurile mele se încheie deseori ca al tău: în coadă de pește. Și sunt rareori prevestitoare. Așa că nu-ți face griji și încearcă să profiți de această zi la iarmaroc. Sunt sigură că te vei distra foarte bine.

Bonnie reuși să zâmbească, dar inima îi plângea: cum s-ar fi putut distra când murea de dragoste pentru Russ, fără nicio speranță să fie iubită la rândul său? Încă de când se trezise, voise să telefoneze pentru a anula întâlnirea. Renunțase: să-l revadă pentru ultima dată, să-și petreacă ziua în compania sa.... nu dorea nimic altceva. Chiar dacă, întoarsă acasă, își va petrece probabil noaptea plângând.

– La ce oră vine Russ să te ia? întrebă Carol, ștergând gura lui Trent.

– La ora zece. Și ar fi de preferat să urc să mă îmbrac: nu-mi rămân mai mult de douăzeci de minute!

Se grăbi sub duș, fără să înceteze să se gândească la Russ. În

timpul săptămânii îl întâlnise frecvent: fusese de serviciu ziua. Și se arătase de o răceală care o tulburase. Telefonul atât de mult așteptat de la Garrison îi păruse așadar că pică la fix: într-o săptămână, ar putea pleca din Casey's Corners.

Și să-l părăsească pe bărbatul pe care-l iubea.

Dar ce putea face? Destinul nu se schimbă! Nu era făcută pentru Russ, cum nici el nu era făcut pentru ea. Punct. Își șterse obrajii uzi de lacrimi. Plângea din cauza șamponului, nimic mai mult. Și de altfel, își va face un cadou. Iar cadourile te fac fericit, nu-i așa?

Ei bine, își va oferi această zi cu Russ. Savurând fiecare clipă ca și când ar fi un produs rar de patiserie. Și nu se va mai gândi la orele și zilele viitoare, o dată ziua trecută.

Evident, va fi și Daniel acolo. Prezența sa putea să-i strice plăcerea. Dar poate un vrăjitor, cu o atingere a baghetei magice, va face copilul invizibil.... și mut?

Zâmbea la această idee, când o strigă Carol:

– Bonnie! Russ este aici! Te așteaptă.

După o ultimă privire în oglindă, Bonnie coborî. Să profit de această zi frumoasă, fără să mă gândesc la cea de mâine, își spuse.

Russ și Daniel intrau în hol în clipa când Bonnie punea piciorul pe ultima treaptă a scării. Se opri acolo și-i salută foarte teatral cu un gest amplu al brațului și un zâmbet larg pe buze.

– Sunt a voastră, băieți, anunță. La drum spre iarmaroc, cu jocurile sale demodate și călușei.

– Să vă distrați, îi sfătui Carol, conducându-i până la peron. Dacă Beau nu este prea ocupat la post, poate ne alăturăm și noi.

– Atunci, pe mai târziu, încuviință Bonnie.

Se așeză în Jeep fără să spună o vorbă. Russ demară și, după câteva minute, în timp ce Bonnie ținea ochii ațintiți asupra ulmilor de pe bulevard, care defilau, se întoarse spre ea.

– Un ban pentru gândurile tale, frumoasă domnișoară.

– Nu este plătit destul de scump.

– Îmi pare rău, dar n-am mijloace să cresc suma.

Bonnie începu să râdă și atmosfera se destinse brusc. Aparent mulțumit, Russ începu o conversație banală, trecând de la un subiect la altul. Bonnie îi răspunse pe un ton degajat.

Câmpul iarmarocului se afla de cealaltă parte a orașului și atracțiile fuseseră instalate acolo pentru două săptămâni. Perspectiva de a se plimba în mijlocul călușeilor, a loteriilor și a standurilor de tir, o încântă pe Bonnie. Se simțea la fel de fericită ca atunci când, fetiță, tatăl său catadicsea să-și sacrifice câteva ore din prețiosul său timp, pentru a-și duce copiii la iarmaroc.

Aparent, Daniel împărtășea aceeași încântare, deoarece, măcar o dată, fața lui nu afișa expresia ursuză care-i era obișnuită. Oh, nu scotea exclamații de bucurie, nu. Dar o licărire de veselie strălucea în ochii săi negri.

– Ei, Daniel, privește, exclamă Bonnie. Este și o roată mare! Sunt sigură că de acolo de sus, trebuie să se vadă până la capătul lumii!

– Pf.... ce spui este stupid, spuse băiatul. Capătul lumii nu există, pentru că Pământul este rotund.

Bonnie strânse din dinți de o dururä maxilarele. Ce afurisit, puștiul ăsta! N-avea nici măcar umor! Și nu rata nicio ocazie să-i arate că o detesta.

– Oricum, replică tânăra femeie când se simți calmată, eu nu voi urca în roata mare. Am amețeală.

– În acest caz, voi fi încântat să merg acolo cu tata!

Probabil enervat, Russ parcă puțin prea brusc și era gata să acroșeze spatele unei camionete. Daniel râse pe înfundate și sări din mașină trecând pe deasupra spătarului scaunului pasagerului, fără să aștepte ca Bonnie să fi coborât. Furioasă, aceasta își șterse umărul pe care piciorul băiatului lăsase o urmă de praf. Nu era posibil.... puștiul avea într-adevăr un caracter insuportabil....

Parfumurile iarmarocului care îi asaltară nările, veniră de hac proastei dispoziții care se înfiripa. Ce încântare acele mirosuri de clătite, de zaharicale colorate, în formă de bețe și de prăjituri în formă de faguri!

– Haideți, pe călușei! strigă, nerezistând să mai stea locului.

Alergă aproape până la prima atracție: mașinuțele care se tamponează. Russ și Daniel urcară împreună și ea se afla singură. Cu atât mai rău. Totuși, se va amuza.

Dar speranțele îi fură repede dezamăgite: Russ își lăsă fiul la volan și Bonnie se crezu transformată în vânat hăituit de o haită de câini. Unde își îndrepta mașinuța, Daniel era în drumul său

și o înțepenea în marginea pistei. Aparent, Russ nu-și dădea seama de răutatea copilului și râdea în hohote. Dar Bonnie, datorită faptului că era zgâlțâită, simți începutul unei migrene. Daniel nu avea altă țintă decât ea. De fapt, o împiedica să înainteze și nu-i lăsa deloc spațiu decât cât să dădea înapoi pentru a o arunca mai bine pe marginile pistei.

La capătul unui tur, Bonnie renunță și, așa cum se aștepta, Daniel făcu la fel: fără Bonnie Baker ca victimă, mașinuțele nu-l mai interesau.

La standul de tir, ținţea aceleași pipe ca Bonnie, simțind o plăcere răutăcioasă să le doboare pe cele pe care ea de-abia le lua la vizor.

Pescui toți bobocii de rață din plastic în fața cărora ea își aranja inelul și făcea să explodeze toate baloanele cărora le destinase săgețile sale.

Bonnie începu să viseze la un labirint de oglinzi, pentru a-l pierde pentru totdeauna pe acest mic afurisit.... Din păcate, iarmarocul nu avea unul.

Sosi prânzul și Daniel se plânse că îi era foame. Bineînțeles, Russ îl lăsă să aleagă restaurantul, pe câmpul iarmarocului fiind instalate mai multe. Și puștiul se hotărî pentru birtul cel mai prost, mirosind a grăsime arsă. Bonnie se gândi că atunci când va ieși de acolo, va avea impresia că s-a șamponat cu ulei de friptură.

Părăseau cortul plin de fum, când îi strigă Carol. Beau o însoțea și purta fiecare unul din gemeni.

– Ah, știam că vă vom găsi în apropierea unui negustor de vată de zahăr! exclamă ea arătând vehiculul pe roți pictat în culori pestrițe.

– Într-adevăr, asta prevăzusem pentru desert, încuviință Bonnie în timp ce comanda.

Probabil mirată că sora sa nu-i propuse vată de zahăr lui Daniel, Carol se aplecă spre el.

– Ei bine, băiete, te distrezi?

– Se poate spune că este în ordine.

– Oh da, se distrează, confirmă Bonnie. L-am văzut zâmbind de cel puțin două ori în câteva ore....

Nu-i scăpă expresia brusc întunecată a lui Russ, dar nu se putu preface că-și regretă gluma: cu atât mai rău pentru el dacă era incapabil să-i impună bunele maniere urmașului său!

– Spre ce distracție mergem acum? întrebă Beau, vizibil dornic să destindă atmosfera.

– Spre roata mare, răspunse Russ.

– Nu prea știu, spuse Bonnie pe un ton șovăitor. Mie nu-mi prea place....

Carol își luă sora de mână.

– Oh, haide, Bonnie, mergem toți împreună! Vei urca alături de mine și de gemeni. Vom flecări atâta, încât nici măcar nu-ți vei da seama că ești acolo sus!

Dar când o nacelă se opri în fața ei, Bonnie se află în compania lui Daniel. Luă loc pe banchetă și Carolyn îi întinse gemenii. Îngrozită, Bonnie simți nacela înaintând, apoi

oprindu-se, timpul necesar ca Russ, Carolyn și Beau să se așeze în următoarea.

Era gata să urle. De ce oare adulții erau toți împreună și o lăsaseră cu micul monstru și bebelușii?

Roata mare se zgâlțâi înainte să fi avut timp să protesteze. Îi strânse bine pe gemeni lângă ea, după ce verificase dacă bara de siguranță era bine fixată, apoi se rugă în tăcere să n-o cuprindă amețeala ajunsă sus.

Daniel părea încântat și-l surprinse zâmbindu-le gemenilor.

– Îi iubești, nu-i așa, Daniel?

– Hm.

– Nu nega: văd cum te porți cu ei. Ești plin de amabilitate. În acest caz, de ce te comporți cu ceilalți astfel încât să-i faci să te deteste?

– Nu sunt decât un copil. Mi-e egal dacă adulții mă plac sau nu. Este problema lor, nu a mea.

Ridicase bărbia cu mândrie, iar privirea îi trăda provocarea. La fel de fugitiv ca o imagine subliminală, Bonnie se văzu la aceeași vârstă. Arogantă, crudă față de cei pe care totuși îi adora, căuta frenetic situațiile conflictuale. Și de ce? Pentru a atrage atenția părinților săi. Crescând, văzând că era în zadar, se transformase în mielușel extrem de blând. Mereu conciliantă, zâmbitoare, sperase să reușească prin amabilitate acolo unde răutatea dăduse greș. Din păcate, fără să obțină niciun rezultat. Atunci intrase în pielea unei mici năzdrăvane. Nici tata, nici mama nu se interesaseră de ea, dar cel puțin se distra....

Această amintire îi permise subit să-l înțeleagă pe acest copil ghemuit în colțul nacelei; cel mai îndepărtat de ea. Și o cuprinse o dorință nebună de a-l strânge în brațe. Tocmai descoperise că nu era decât o ființă extrem de sensibilă, un bulgăre de durere. Și că doar dragostea va pune capăt suferinței sale.

– Ești foarte norocos, Daniel.

– Cum?

– Da, norocos. Ai un tată care te adoră și te va adora întotdeauna, indiferent ce vei face.

Daniel păstră tăcere câteva secunde înainte de a trage concluzia:

– Mă poate părăsi.

– Nu. Niciodată. Mai degrabă s-ar face bucăți pe loc decât să te părăsească.

– Mama a făcut-o.

– De acord. Ea a făcut o enormă greșeală și o va regreta într-o zi. Dar asta ți-a produs un asemenea șoc, încât ai devenit un adevărat mic monstru. Pun pariu că înainte ca mama ta să plece erai foarte cuminte. Am câștigat?

O mică strâmbătură se formă pe fața lui Daniel, iar Bonnie înțelese că lovise în plin. Așa că reluă:

– În schimb, ai un tată care este cel mai bun dintre toți și care te iubește pentru doi.

Ochii negri ai copilului, atât de asemănători cu cei ai lui Russ încât Bonnie era tulburată, îi căutară privirea.

– Tatăl și mama ta te-au iubit întotdeauna indiferent ce

făceai?

– Nu, Daniel. Și de aceea îți spun că ești un băiat foarte norocos.

– Și tu te comportai ca o fetiță rea?

– Oh da! Supăram pe toată lumea. Îmi spuneam că în acest mod voi atrage atenția asupra mea. Presupuneam că tata și mama vor înțelege că eram nefericită. Dar, din păcate, mesajele pe care le-am transmis cu capriciile mele, au rămas neînțelese. Doar tata a avut uneori accese de afecțiune față de mine. Și de aceea moartea sa m-a întristat atât de mult.

Daniel se întoarse spre nacela următoare și Bonnie făcu la fel. Îl văzu pe Russ, numai zâmbet, care discuta cu Carol. Simți un nod în gât și lacrimi în ochi: în câteva zile, acest bărbat nu va mai fi decât o amintire. Niciodată sărutările sale n-o vor mai ameți, pentru că își va relua rătăcirile, lăsând fericirea în urma ei. Dar ce altceva să facă? Russ merita o femeie mult mai demnă de stimă decât ea.....

Cât timp roata își încheiase ultima rotație, își compuse o față senină și însoțitorii săi nu bănuiră nicio clipă durerea care o chinuia.

Grupul își reluă plimbarea veselă prin iarmaroc, fără să neglijeze nicio atracție și doar la apusul soarelui se hotărâră să se întoarcă acasă.

Drumul în Jeep se făcu în liniște, fiecare acuzând oboseala zilei. Bonnie își rezemă capul de spătarul scaunului și închise ochii. Mirosea cu încântare parfumul apei de colonie a lui Russ,

care ajungea până la nările ei.

– Un bănuț pentru gândurile tale, propuse Russ.

– Iar? Ți-am spus că nu este destul pentru a plăti! răspunse Bonnie zâmbind.

Russ se încruntă și păstră tăcerea până la casa familiei Randolf. Toată ziua se întrebase la ce se gândea Bonnie, ce planuri își făcea și iată că acum ea alegea să se refugieze în secretele sale! Oare nu era în stare să-i observe disperarea? Se spunea că femeile erau intuitive.... dar nu Bonnie Baker. Altfel, ar fi înțeles că suferea!

Parcă în fața casei familiei Randolf și opri motorul mașinii.

– Te însoțesc până la ușă, spuse.

Dar Bonnie era deja pe trotuar.

– Nu te obosi! îi aruncă ea.

Și alergă spre ușă. O împinse atât de repede, încât Russ n-avu timp să schițeze un cât de mic gest. Și trebui să renunțe la speranța unor sărutări sub marchiză.....

Vocea plăpândă a fiului său îl aduse la realitate.

– Ei, tată!

– Da, fiule?

– Mama a făcut rău plecând. Dar tu, nu mă vei părăsi niciodată, nu-i așa?

– Niciodată.

– Chiar dacă am un caracter neplăcut, sau dacă mă comport urât?

– Daniel, faptul că ești bun sau rău nu va schimba niciodată

nimic: ești copilul meu și te voi iubi mereu.

– Ah! Este exact ce mi-a spus Bonnie!

Russ căută în oglinda retrovizoare privirea fiului său.

– Ți-a spus ea asta? Când?

– Când eram în roata mare.

Ceea ce Russ citi în ochii lui Daniel, îl miră. Copilul părea mai calm decât fusese luni întregi.

– Știu că am fost foarte rău în ultimul timp, reluă copilul. Dar cred că Bonnie mi-a explicat de ce mă comportam astfel. Și de asemenea, că n-a fost vina mea dacă mama și-a pierdut mințile.

– Capul, îl corectă automat Russ. Cât despre ce ți-a spus Bonnie, ți-am afirmat-o eu însumi când a plecat mama ta. Dar nu m-ai crezut....

Daniel oftă.

– Da, știu.... dar tu ești tata. Credeam că o spuneai pentru a mă consola. Că mă mințeai pentru ca să nu fiu nefericit.

– Într-adevăr, nu suport să fii nefericit, Daniel. Dar nu te-am mințit niciodată.

– Asta este bine, tată. Biata Bonnie a fost mai puțin norocoasă decât mine. Părinții n-au iubit-o foarte mult. Oricum, nu se preocupau de ea. Asta este chiar păcat.

Russ simți că-l străbate un acces de tristețe. Bonnie cea veselă își ascundea bine durerea.... Îndreptă o privire tristă spre casă. Nu îndrăznea să bată la ușă, pentru că Beau și Carol erau acolo. Dar își dorea enorm s-o facă.

– Tată?

– Mmm?

– Voiam să știi că te iubesc.

Cu un nod în gât de emoții, Russ lăsă să treacă un timp înainte de a reuși să articuleze:

– Și eu te iubesc, băiatul meu.

– Și.... Bonnie? O iubești, nu-i așa?

Russ se mulțumi să dea afirmativ din cap. Da, o iubea, și mai mult de atât. O va iubi indiferent ce făcea sau spunea. Fără condiții. Exact cum își iubea mica pramatie de fiu.

Capitolul 21

– Bonnie! Bonnie! Așteaptă-mă! strigă Russ pornind în urmărirea sa, când se terminase ziua de lucru și ea părăsi postul de poliție.

O ajunse din urmă după o cursă neînfrânată pe trotuar.

– Te întorci acasă?

– Da. Mă voi instala în fața unui ventilator, cu un pahar de ceai cu gheață în mână, așteptând ca, în generozitatea sa, apusul să-mi aducă puțină răcoare.

– Brenda Jo m-a informat că ți-ai dat demisia.

– Exact. Joi va fi ultima zi din cariera mea de secretară.

Încă puțin și Bonnie s-ar fi felicitat singură: vocea fermă și tonul degajat nu trădau nicio urmă din suferința care o mistuia.

Cecul de la Garrison, permisul ei pentru acea libertate care n-o mai interesa, sosise în ajun, dar nu avusese ocazia să-i spună lui Russ: iarmarocul, cu cortegiul lui de furtișaguri, încăierări și

cu problemele sale de vacarm nocturn, îl obligase să rămână departe de post toată ziua. Departe de ea. Și era mai bine astfel.

– Știu că ai fost depășit de treburi, săptămâna aceasta, spuse ea. Dar cei din bâlci se vor muta în câteva zile și calmul va reveni la Casey's Corners.

– Dar tu nu vei mai fi aici pentru a aprecia asta....

Cu un nod în gât, Bonnie se întoarse și-și reluă mersul.

– Trebuie să mă întorc, Russ Poate Carol are nevoie de mine.

– Încă o clipă.

O reținu pe Bonnie de braț. O ținea ușor. S-ar fi putut elibera fără greutate. Dar tânăra femeie se simți brusc incapabilă să se miște.

– Te ascult.

– Dacă.... ți-aș cere.... să rămâi în Casey's Corners, te-ai gândi s-o faci?

– Ar trebui mai întâi să mi-o ceri..... și îți voi promite că mă voi gândi la asta în clipele mele libere.

Văzu sprâncenele lui Russ încruntându-se și maxilarele crispându-se. După toate aparențele, bărbatul considera că timpul replicilor acide trecuse. Bonnie regretă imediat tonul ironic pe care tocmai îl folosise. La naiba, oare ce o apucase? Russ păruse foarte aproape să-i pună întrebarea de care depindea viața sa și se comportase ca o zăpăcită!

Ce prostie că nu-și făcuse valizele și nu sărise în primul autobuz imediat ce sosise cecul! Astfel, nu l-ar mai fi văzut pe Russ. Și chinul pe care-l îndura în acea clipă nu i-ar mai fi frânt

inima.... Dar îi promisese Brendei Jo s-o ajute până la sfârșitul săptămânii. Pf.... oare la ce-i putea fi de folos respectarea cuvântului? Nimeni n-o va stima mai mult pentru asta. Începând cu Russ.

Și totuși.... dacă avea același dispreț ca la începutul relației lor, de ce întreba dacă, eventual, nu s-ar gândi să rămână la Casey's Corners?

Absorbită în gândurile sale, încetini pasul. Dar își reluă mersul rapid imediat ce răspunsul i se arătă cu litere de foc în minte: "pentru că voia să termine ce începuse". Și anume: să facă dragoste cu ea. Dragul bărbat era foarte frustrat și i-ar fi plăcut să-și ofere o legătură cu capricioasa Bonnie Baker. Așteptând să găsească soția ideală.

Furioasă și umilită, intră în casa Carolei.

– Ai avut o zi bună? întrebă sora sa din bucătărie, unde prepara probabil masa de seară.

– Se poate spune că este în ordine, răspunse Bonnie intrând în încăpere.

Vederea gemenilor, în patru labe pe pardoseală, ocupați să stivuiască niște cuburi, o înveseli. Se lăsă în genunchi și bebelușii se târâră spre ea cu toată viteza. Îi primi în brațe și le sărută îndelung părul blond de îngerași, în timp ce ei gângureau de plăcere.

– Te iubesc, să știi, Bonnie. Le vei lipsi.

Bonnie își ascunse fața la gâtul lui Trent. În niciun caz Carol nu trebuia să-i vadă lacrimile din gene. Hotărât lucru, părăsind

Casey's Corners, inima i se va rupe în mii de bucăți, din care cea mai mare parte vor rămâne în micul orășel....

Își stăpâni lacrimile cu prețul unui imens efort de voință, le dădu un ultim sărut gemenilor și se ridică.

– Pot să fac ceva pentru a te ajuta, Carol? Pari a pregăti o masă foarte complicată.

– Nu, mulțumesc. Tocmai am terminat: puiul este la cuptor, orezul fierbe înăbușit în cratiță și salata este în frigider. Ce-ai spune de un pahar de vin alb, în așteptarea lui Beau?

– Mmm. Aș prefera o sticlă întreagă.

Carol aținti asupra surorii sale o privire pătrunzătoare. După toate aparențele, tonul răspunsului o alertă mai mult decât cuvintele.

– Din întâmplare, oare nu ești pe punctul să cazi în melancolie la ideea de a pleca de aici?

Intuiția surorii sale o ului pe Bonnie.

– Nu. Chiar trebuie să plec. N-am de ales.

Carol se rezemă cu spatele de chiuvetă și-și încrucișă mâinile la piept.

– Chiar nu văd de ce te consideri obligată să pleci. După câte știu, nu te forțează nimeni. Ai putea să rămâi aici și să-ți clădești o viață sănătoasă.

Brusc copleșită, Bonnie se prăbuși pe un scaun.

– Carol, sunt îndrăgostită de Russ!

Speriată de această mărturisire care-i ieșise din gură fără să fi vrut cu adevărat, Bonnie își lipi palmele de obrajii îmbujorați

subit.

– Bănuiam că este ceva la mijloc, murmură Carol. Dar în acest caz, de ce pleci? Îi placi lui Russ, sunt sigură. Instinctul nu mă înșală niciodată. Atunci? Știi ce simte el?

– Asta n-are importanță.

– Cum? De ce n-ar avea? Dar dimpotrivă, este fundamental!

– Nu aici este problema, Carol. Imaginează-ți doar o clipă că-mi împărtășește sentimentele. Ceea ce nu este cazul. Dar imaginează-ți.... Ei bine, ce soție aș fi pentru el? Și ce mamă pentru Daniel? Nu sunt la înălțime. Mă cunoști destul de bine pentru a ști că voi înnegri doar tabloul!

– Bonnie, nu ești realistă. Nici adultă. Te străduiești să aderi la imaginea pe care voia tata s-o aibă despre fetele lui. Femei de afaceri îndârjite și eficiente. Dar nu acesta este temperamentul tău. Atunci te-ai răzvrătit, nefericită că-l dezamăgești pe tata. Și ți-ai făcut o viață în afara principiilor. Dar, pentru Dumnezeu, nimeni nu te obligă să continui s-o duci. Cumințește-te, Bonnie Baker! Dacă-l iubești pe Russ Blackburn, spune-i-o! Și modelează-ți viața după dorințele lui.

Carol vorbise cu vehemență, dar obținuse rezultatul scontat. Bonnie nu se mai simțea atât de hotărâtă să plece. Dar de aici, până a se arunca de gâtul lui Russ.... era o prăpastie pe care nu era sigură că o va trece fără să cadă.

Își goli paharul cu vin și se ridică.

– Mă simt într-adevăr tulburată, Carol. Oare am timp să fac o plimbare înainte de cină?

– Desigur, iubito. Dar nu vei merge niciodată destul de departe pentru a fugi de ce este în inima ta. Oriunde te vei duce, vei lua suferința cu tine.

Bonnie păstră tăcerea. Carol avea gură de aur și nu vedea prin ce argumente se putea opune logicii sale redutabile.

Părăsi casa și începu să meargă pe trotuar, în voia pașilor. Carol avea dreptate. Fie că se îndrepta spre dreapta sau spre stânga, greutatea va rămâne o povară. Doar dacă îi mărturisește lui Russ. Cu riscul să râdă de ea. Și asta n-ar putea suporta.

Nu, hotărât lucru, era mai bine să tacă și să părăsească orașul.

La ora opt seara, Russ reveni în sfârșit la post. Răcoarea nopții îi potolise pe cei care petreceau noaptea în iarmaroc și putea respira puțin. Deși.... muntele de rapoarte întârziate care se formase pe biroul său nu-l lăsa să prevadă o seară de odihnă.

Oftă din greu și puse în fața lui primul dosar. Ei drăcie, lipseau niște adnotări. Și, evident, stiloul nu-i mergea. Deschise pe pipăite sertarul biroului și începu să caute un stilou în stare de funcționare, când degetele întâlniră un obiect nepotrivit. Îl aduse spre el și recunoscu statueta spartă de Daniel. Dumnezeule! Plănuise să cumpere alta și uitase!

Cu cioburile adunate în căușul palmei, se întrebă oare câte ore consacrase Bonnie căutării acestei statuete. Probabil multe, deoarece obiectul, de un gust încântător, era cadoul ideal pentru un cuplu de îndrăgostiți ca Beau și Carol.

Contemplă îndelung cioburile de porțelan, cu un aer gânditor. Un cuplu de îndrăgostiți.... Ca cel pe care l-ar fi putut

forma el cu Bonnie. Cu condiția să-i fi mărturisit dragostea lui. Da, trebuia să îndrăznească. Și cu atât mai rău dacă tânăra femeie îi va râde în nas.

Se îndreptă pe scaun, subit electrizat: luarea unei decizii îl ușura totuși. Apoi își privi ceasul. Fir-ar să fie! Încă două ore de așteptare înainte de a-și termina garda. Oare cum le va suporta departe de Bonnie?

Acum, că se hotărâse să se predea necondiționat tinerei femei, era nerăbdător. Ar fi vrut să alerge spre ea și să-și strige dragostea. Chit că ar fi fost respins ca un câine supărător.

Dar trebuia să se stăpânească încă două ore. Așa că se apucă de treabă, completând dosarele, până când pendula de la intrare sună ora zece.

Dintr-o săritură fu în picioare și închise ușa comisariatului. Din câțiva pași mari ajunse la Jeep, sări înăuntru și demară în trombă, bătându-și astfel joc de toate principiile sale de polițist care respectă legile.

În timpul drumului scurt până la casa familiei Randolf, se strădui să-și imagineze reacția lui Bonnie. Poate ar trebui să pună un genunchi pe pământ și să-i facă declarația sub formă de poem.... Astfel, dacă ea râdea, va fi mai puțin umilit decât dacă ar suferi un refuz dur, după un discurs serios.

Își punea încă întrebări când parcă în fața casei familiei Randolf. Inima începu să-i bată nebunește. Îi va vorbi.... și-și va juca viața pe cap sau pajură.

Dar, în toată emoția sa, nu ținuse cont de ora târzie; nicio

lumină nu strălucea în casă. Oh nu! Nu era decât ora zece seara și ocupanții casei dormeau deja? Oare ce să facă? Nu se putea hotărî să-i trezească pe Beau și Carol. Dar se simți incapabil să mai aștepte un minut în plus pentru a-i vorbi lui Bonnie. Atunci urcă aleea până la peron, înconjură casa și se postă sub fereastra care știa că era la camera lui Bonnie.

Bun. Și acum? O va lua pe același drum ca spărgătorul care furase păsările phenix din aur, adică pe glicină? Fereastra dublă părea întredeschisă. S-ar putea strecura în cameră.... cu riscul ca Bonnie să-i vâre o sabie în stomac: nu era oare înarmată cu un cuțit mare de bucătărie în ziua spargerii?

O clipă, se gândi să arunce cu pietricele în geam, apoi se răzgândi: nervos cum era, putea să-l spargă. Rămânea doar ascensiunea. Doar dacă.... Și dacă Bonnie nu dormea încă? Se gândea la toate eventualitățile, în afară de aceasta.

Cu capul ridicat spre fereastră ca Romeo în scena balconului, strigă cu voce joasă.

– Bonnie? Ești acolo?

Se auzi un foșnet ca un ecou. Da! Era acolo! Și îndepărta cearșafurile. Într-o secundă, va apărea....

Cu inima bătând de îngrijorare și de agitație, o văzu într-adevăr aplecându-se peste balustrada din fier forjat.

– Russ.... de ce ai venit?

– Trebuie să-ți vorbesc. Accepți să cobori?

Bonnie ezită îndelung, ceea ce-l exasperă pe Russ: evident, nu ardea de dorința de a i se alătura.

– De acord, spuse tânăra femeie în cele din urmă. Ne întâlnim la ușa din spate.

Ușor ca o pisică, Russ termină de înconjurat casa. Măcar dacă Beau, luându-l drept un hoț, n-ar trage asupra lui!

Când ajunse în fața micului peron, încremeni. Bonnie era deja acolo, apariție de o frumusețe ireală în neglijeul de mătase albastru ca cerul. Trase ușa după ea și coborî cele trei trepte.

– Ce se întâmplă, Russ? Sper că nu este grav? Dumnezeule! Sam! Este vorba despre Sam și....

– Sst, Bonnie, nu striga. Nu, nu este vorba despre Sam. Este vorba despre noi doi.

– Noi doi?

În ciuda întunericului, Russ îi văzu sprâncenele încruntându-se. Tânăra femeie urcă pe prima treaptă, în ceea ce părea o poziție ofensivă.

– Bonnie.... trebuie să-ți mărturisesc că.... să-ți spun.... hm.... Pe scurt: te iubesc. Gata. Acestea fiind spuse, poți să faci cu mine ce vrei.

– Russ.... delirezi....

– Nu, Bonnie, nu! Oare trebuie să mă arunc la picioarele tale ca să mă crezi?

Se apropie de ea și-i puse mâna pe umăr. Sub mătasea strălucitoare, o simți tremurând.

– Bonnie, nu părăsi Casey's Corners. Și.... căsătorește-te cu mine.

Încet, Bonnie își îndreptă privirea spre a sa. Consternat, Russ

nu citi decât neîncredere și ironie.

– Confunzi atracția fizică și dragostea, dragul meu Russ. Dar nu te neliniști. Dacă ești tulburat pentru că noi n-am.... încheiat, să știi că va trece. Frustrările se vindecă ușor. Fă-ți un ceai bun de plante și te vei simți mai bine.

– Dumnezeule.... oare cum poți să nu înțelegi că sunt sincer? Tocmai m-am destăinuit în fața ta și-ți râzi de mine.... Te iubesc, Bonnie, te iubesc nebunește și nimic nu-mi va schimba sentimentele.

– Exact cum nimic nu-mi va schimba hotărârea. Plec, punct.

Mâna lui Russ lăsă umărul tinerei femei. Brațul îi căzu de-a lungul trupului ca o ramură ruptă.

– De acord, Bonnie. Pleacă. Dar înainte, vreau ca, ochi în ochi, să-mi juri că nu mă iubești.

Bonnie scutură atât de puternic din cap, încât părul său lung biciui fața lui Russ.

– Ce interes ai să-ți jur asta sau cealaltă? Problema nu este dacă te iubesc sau nu! Ceea ce are importanță, este că suntem la fel de diferiți ca peștele de iepure! Eu n-am nici stofă de soție, nici de mamă adoptivă!

Cu această tiradă, se întoarse și urcă cele două trepte ale peronului.

– Mă întorc în casă, Russ. Este târziu.

Russ o reținu de cordonul neglijeului.

– Crezi că nu vei fi nici o mamă bună, nici o soție perfectă, dar ești cea mai sentimentală femeie. O femeie cum îmi place:

atât de romantică încât să-ți sacrifici o jumătate din salariu pe un cadou pentru sora și cumnatul tău. Cumpărarea acelei statuete mi-a dezvăluit de mii de ori mai multe despre tine decât toate cuvintele pe care le-ai putut rosti. Această femeie este puternică, în stare să suporte o vizită la morgă pentru a-și recunoaște acolo fratele adorat. Și de asemenea, atât de delicată pentru a găsi drumul spre inima unui copil atât de dificil ca Daniel. Așa că, Bonnie, încetează această fugă. Iarba nu este mai verde în altă parte. Rămâi aici și fă-ți viața cu mine.

La ușoara îndoire a bustului său, Russ crezu că lovise precis. Își imagină că în sfârșit tânăra femeie capitulează, când ea își reveni. La fel de nemișcată ca un bloc de piatră, exclamă:

– Să ne despărțim, Russ. Nu există niciun viitor pentru noi doi.

Atunci, bărbatul cedă. Cu capul plecat, se dădu câțiva pași înapoi.

– De acord, Bonnie Baker. Dar înainte să ne despărțim, lăsă-mă să-ți spun ce cred cu adevărat despre tine.

– Da? Simt că această părere nu mă va umple de bucurie.

– Ironizează cât vei vrea, asta nu va schimba cu nimic faptul că ești o..... impostoare.

– Ce spui?

– O impostoare! Te consideri o aventurieră, gata de orice experiență, dar îți este teamă să înfrunți aventura pe care ți-o propui: să trăiești cu mine. Ești lașă! Mă părăsești din lașitate!

Bonnie coborî spre el. Ochii îi aruncau fulgere. Russ îi văzu

pumnii strânși ridicându-se la nivelul pieptului său și crezu o clipă că-l va lovi. Își încordă mușchii și așteptă.

Tânăra femeie se ridică pe vârful picioarelor și sânii săi îi atinseră ușor bustul. Și atunci când o crezu pe punctul de a-i spune direct, în față, Bonnie îl sărută cu pasiune. Subit fericit, Russ își deschise brațele dar ea se îndepărtă repede și se refugie pe peronul înalt.

– Adio, Russ Blackburn, îi aruncă închizând ușa după ea.

– La naiba, fir-ar să fie!

Nebun de furie, Russ expedie în aer o pietricică lovind-o cu piciorul. Scorpia.... tocmai se jucase iar cu el!

Nu. Pentru că nici măcar o dată nu-i spusese că-l iubește. De aceea îl părăsea cu atâta ușurință. Nu-l iubea.

Și, cu capul plecat și ochii umezi, se întoarse la Jeep.

A doua zi dimineață, Russ își bău cafeaua și înghiți o aspirină. Nu închisese ochii toată noaptea, oscilând fără încetare între disperare și mânie. Căuta încă și acum cum s-o ducă pe Bonnie cu vorba. Înainte să fie prea târziu: în câteva ore, Beau o va conduce la aeroportul din Kansas City.

Își servise a treia ceașcă de cafea, când Daniel intră în bucătărie. Îl privi cu mirare.

– Salut, fiule. Ce faci în picioare atât de devreme?

– Îmi era sete. Și apoi, te-am auzit umblând. Faci jogging în casă, tată?

– Hmm.... nu. Mă plimbam de colo-colo, pentru că sunt enervat.

– Ești enervat din cauza lui Bonnie, nu?

De surpriză, Russ înghiți cu noduri cafeaua.

– De unde scoți o asemenea idee?

– Brenda Jo mi-a spus că o iubești foarte mult, dar că ea vrea să plece. Și cred că ești nefericit. Este adevărat?

– Ce anume? Că sunt îndrăgostit sau nefericit?

– Amândouă.

– Ei bine.... da, este adevărat.

– Și atunci? Căsătorește-te cu Bonnie și nu vei mai fi nefericit.

– Nu..... ți-ar displăcea asta?

– Nu. Pentru o fată, este grozavă.

Russ dădu afirmativ din cap, conștient că Daniel tocmai exprimase cel mai însemnat compliment care ieșise vreodată din gura sa de mic monstru.

– Este grozavă, da. Dar, din păcate, nu ne vom căsători.

– De ce?

– Pentru că Bonnie n-are încredere în ea. Îi este teamă că mă.... că ne dezamăgește. Se teme că o părăsesc dacă personalitatea ei nu corespunde cu imaginea pe care mi-am format-o despre soția ideală. Înțelegi asta, fiule?

– Da. Dar ai putea să-i spui că o vei iubi mereu, orice ar face. Cum mi-ai spus mie.

Russ se ridică și se apropie de fereastră. Soarele era deja sus. Bonnie aproape își terminase bagajele.

– Cred că îmi voi încerca ultima șansă. Și-i voi repeta asta: că o voi iubi întotdeauna, necondiționat.

– Și dacă nu este suficient, ai putea să-ți joci ultima carte.

– Care?

– Eu.

Cu fruntea rezemată de geam, Bonnie privea urcând soarele deasupra vârfurilor ulmilor. Ziua care începea marca sfârșitul episodului Russ Blackburn. Își va relua viața de hoinăreală, fără speranță de întoarcere, în afara vizitelor trecătoare făcute la Beau și Carol și mai ales adorabililor gemeni. Trecerile sale prin Coney's Corners vor fi atât de scurte, încât nu va avea timp să-l zărească pe acest bărbat a cărui pierdere o devastase. Și de altfel, la ce bun să caute să-l mai vadă? În câteva luni, va fi căsătorit cu o tânără femeie drăguță și va uita complet capriciul său pentru Bonnie Baker.

Oftă din greu și se întoarse la valizele sale. Bine. Totul era aranjat. I se păru că scârțâitul fermoarului ultimei genți îi sfâșia inima. Mâine, va fi departe. Unde, nu știa. Dar, în tot cazul, nu într-un loc care-i va aminti de liniștitul orășel Casey's Corners.

New York. Iată ce-i trebuia. Și apoi, Londra și Marbella.

Iar durerea o va urmări acolo unde va merge, așa cum afirmase Carol.

Vocea surorii sale tocmai reuși s-o distragă de la suferința care-i strângea inima.

– Bonnie? Poți să vii în salon? Pe stradă este ceva ce trebuie neapărat să vezi.

Bonnie intră în încăpere ca o somnanbulă. Expresia amuzată a Carolei o miră.

– Ce s-a întâmplat?

– Privește afară.

Cu pași lenți, Bonnie se îndreptă spre balcon.

Și descoperi mașina lui Russ, acoperită cu banderole. Se citea acolo: "Bonnie, nu mă părăsi", "Bonnie, te iubesc" și "Bonnie Baker este făcută pentru noi" Capota mașinii fusese lăsată și așezați pe rezemătoarele de cap ale scaunelor, Russ și Daniel țineau cu brațele o imensă pancartă care menționa: "Avem amândoi nevoie de tine"

Daniel apăsa îndelung pe claxon și la ferestrele caselor vecine începuseră să apară fețe.

Apo,i Russ și Daniel începură să scandeze: "Bonnie cu noi.... Bonnie cu noi..."

Plângând și râzând în același timp, Bonnie își simți vederea încețoșându-se. Se rezemă de balustradă și dădu din cap, incapabilă să rostească un cuvânt.

– Asta înseamnă că ni se permite să intrăm? întrebă Russ.

– Cred că da! interveni Carol, veselă. Și încetați tărăboiul ăsta, altfel Beau vă va aresta și vă va duce la postul de poliție pentru tulburarea ordinii publice!

Daniel și Russ se repeziră în casă. Când Bonnie cobori la parter, o așteptau în hol și aceiași ochi negri, plini de speranță se ațintiră asupra ei.

Tânăra femeie rămase câteva secunde pe palier, cu respirația tăiată. Apoi se avântă spre ei și brațele lui Russ o întâmpinară. Acesta îi acoperi părul și fața udă de lacrimi cu sărutări cărora le

răspunse cu înflăcărare.

– Oare mă iubești? îi șopti Russ la ureche.

– Oh, da, te iubesc. Oh, Dumnezeule, da!

– Ei bine, a fost greu să te fac să mărturisești!

– Dar vei regreta că am făcut-o, Russ: nu știu nici să gătesc, nici să îngrijesc o casă, nici....

– Sst.... N-am nevoie de o intendentă, ci de o soție. Și pentru această funcție, ai toate calitățile cerute.

– Să admitem. Totuși, mi-ar plăcea să iau câteva lecții pentru a-mi asigura funcția de mamă.

Bonnie se îndepărtă de Russ și întinse mâna spre Daniel care se dăduse câțiva pași înapoi, discret. Acesta alergă și își înlănțui degetele cu ale lui Bonnie.

– Îți voi da eu aceste lecții, Bonnie. Știu exact ce nu trebuie să facă o mamă. Îți voi povesti ce făcea a mea și n-ai decât să faci invers. Emoționată până la lacrimi, Bonnie dădu afirmativ din cap și Russ o sărută de nenumărate ori. Domolită în cele din urmă, Bonnie îi zâmbi.

– Oh! Russ, te iubesc atât de mult.... și te voi iubi mereu.

– Nimic nu ne va despărți. Niciodată.

– Nu voi permite asta. Voi deveni mai rea decât o leoaică. Sălbatică și posesivă.

– Îmmm.... ai putea oare să încerci să faci o tartă cu mere? întrebă Daniel cu ochii strălucind ștrengărește.

Izbucniră în râs.

Epilog

În picioare în fața oglinzii, Bonnie se învârti și rochia de mireasă se roti în jurul său, ca aripile unui fluture uriaș. Astăzi, visurile sale cele mai nebunești deveneau realitate. Se va căsători cu un bărbat minunat și va pune punct final vieții artificiale pe care o dusese până atunci.

Ce tristețe totuși că toți cei pe care-i iubea nu puteau să fie lângă ea: absența lui Sam și a lui Colleen îi întuneca puțin fericirea. Colleen, care depunea mărturie într-o problemă de adopție extrem de delicată la tribunalul din Long Island, nu se putuse elibera: viitorul unui copil depindea de asta. Cât despre Sam....

– Te gândești la fratele nostru, nu-i așa? întrebă Carol care tocmai intrase în cameră.

– Da. Îmi lipsește și sufăr atât de mult că nu știu unde se află....

– Și eu, iubito. Dar astăzi este o zi de bucurie. Ne vom gândi la Sam mâine.

– De acord, oftă Bonnie. Și pentru că este vorba de bucurie, ține, Carol. Asta este pentru tine și sunt fericită să ți-o ofer. Am confecționat-o la bijutier, din amintire.

Îi întinse surorii sale o cutiuță în care când aceasta o deschise, descoperi o pasăre phenix din aur.

De aceeași mărime ca originalul, părea identică celei care-i fusese furată.

– Dumnezeule, Bonnie, ce drăguț..... Nu trebuia să-ți dai atâta osteneală pentru a o înlocui....

– Ba da, o întrerupse Bonnie. Mi s-a părut necesar. Pasărea phenix este simbolul nostru, nu-i așa? Am ieșit din cenușa copilăriei și a adolescenței pentru a găsi în sfârșit fericirea.

– Este adevărat. Crezi că vom descoperi într-o zi cine a pus mâna pe bijuteriile noastre originale?

– Cine știe? Poate norocul va fi de partea noastră.

Niște bătăi ușoare în ușă puseră capăt speculațiilor celor două surori și intră Brenda Jo.

– Ai cerut să mă vezi, Bonnie? Oh.... Dumnezeule, ce frumoasă ești! Nu mai ești o femeie. Ești o nălucă!

– Pune-mă în fața unei mașini de scris și vei vedea dacă nu sunt femeie!

Bonnie izbucni în râs și-i întinse un plic impozantei roșcate.

– Ce este ăsta? întrebă ea, fără să îndrăznească să-l deschidă.

– Un vis devenit realitate. Asta este ziua. Nu voiam să fiu doar

eu fericită.

Brenda Jo rupse plicul și scoase două bilete de avion. Cu ochii măriți de uimire, luă cunoștință de destinație.

– Paris? Dar nu este posibil!

– Ba da. Așa că Lloyd va continua să economisească pentru copiii lui și totuși te va însoți până sus pe turnul Eiffel și pe ambarcațiunile de plăcere.

Cineva agită un clopoțel la parter și Bonnie tresări, surprinsă.

– Dumnezeule! Este timpul!

Carol și Brenda Jo deschiseră cele două uși batante pentru ca Bonnie să poată trece fără să-și șifoneze rochia. Tânăra femeie înaintă pe culoar, apoi puse piciorul pe prima treaptă a scării. Jos, în hol, o aștepta Russ.

Un fior de încântare o străbătu și era gata să se ciupească pentru a se asigura că nu visa. Privirea lui Russ pe care o întâlni când se afla pe primul palier, îi înlătură toate îndoielile. El era într-adevăr acolo și o aștepta. Chipul îi radia de fericire și mâinile i se întinseseră deja spre ea.

Atunci coborî în grabă ultimele trepte și, într-un foșnet de tul și de satin, i se aruncă în brațe.

Sfârșit

Continuarea în numărul 37. O familie unită

Vă recomandăm următoarea apariţie:

37. O familie unită – ***Cecile Fox***

Pentru a-l găsi pe fratele său Sam, Colleen Baker face apel la Gideon Graves, cel mai bun detectiv particular din oraş. Temându-se ca acesta din urmă să nu fie tentat de averea sa, îl minte asupra identităţii ei de moştenitoare. Dar Gideon nu va întârzia să descopere înşelătoria....

Urmărit de poliţie pentru o crimă pe care n-o comisese, Sam Baker şi-a găsit refugiu în cele din urmă.... în podul propriei case! Nimeni nu ştia de prezenţa sa, nici măcar surorile lui.... O întrebare îl chinuia: cum oare să recâştige încrederea Juliannei, soţia sa, când o părăsise cu patru luni mai înainte?